

КИТОБИ ИШАЪЁИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Аз Худо ҷудо шудани Исроил.

1. РӮЪЁИ Ишаъё ибни Омӯс, ки онро дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, дидааст.
2. Эй осмон, бишнав, ва эй замин, гӯш андоз, чунки Парвардигор сухан меронад: «Писаронро парвариш додам ва ба воя расонидам, вале онҳо бар зидди Ман исён карданд.
3. Барзагов молики худро, ва хар охури соҳиби худро мешиносад, аммо Исроил намешиносад: қавми Ман фаҳм намекунанд».
4. Эй вой бар халқи хатокор, бар қавме ки зери бори гуноҳ мондаанд, бар насли бадкешон, бар писарони қачрафтор! Парвардигорро тарк кардаанд, Поки Исроилро хор доштаанд, ақиб гаштаанд.
5. Чаро боз зарбу лат хӯред, чун маъсиятро давом диҳед? Тамоми сар дарднок аст, ва тамоми дил садчок.
6. Аз кафи по то фарқи сар дар ӯ ҷои сикҳате нест: чароҳат ва реш ва захми хуншор, ки на пок карда шудааст, на баста шудааст ва на бо рағбан нарм гардонида шудааст.
7. Замини шумо харобазор гардидааст; шаҳрҳои шумо ба оташ сӯхтааст; саҳроҳои шуморо дар пеши назари шумо бегонаҳо меҳӯранд, ва харобӣ асари торумори бегонаҳост.
8. Ва духтари Сион мисли чайлае дар тоқзор, мисли чатре дар полиз, мисли шаҳри муҳосирашудае мебошад.
9. Агар Парвардигори лашкарҳо бақияи андаке барои мо намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем.
10. Эй мирони Садӯм! Сухани Парвардигорро бишнавед. Эй қавми Амӯро! Ба шариати Худои мо гӯш андозед.
11. «Қурбониҳои бисёри шумо ба Ман чӣ лозим аст? – мегӯяд Парвардигор. Аз қурбониҳои сӯхтани кӯчқорҳо ва чарбуи парвориён сер шудаам, ва ба хуни нарговҳо, гӯсфандҳо ва такаҳо рағбат надорам.
12. Вақте ки меоед, то ба ҳузури Ман ҳозир шавед, кист, ки аз шумо талабида бошад, ки саҳнҳои Маро поймол кунед?
13. Ҳадияи бекора дигар набиёред; бухур барои Ман зишт аст; навмоҳ ва шанбе ва анҷуман низ: ба хабосат ва маҷлиси идона наметавонам тоқат оварам.

14. Аз навмоҳҳо ва идҳои шумо ҷони Ман нафрат дорад; онҳо барои Ман бори гарон аст, ки аз бардоштани тоқатам тоқ шудааст.
15. Ва ҳангоме ки дастҳои худро дароз мекунед, чашмони Худо аз шумо мепӯшам; дуоро афзун кунед ҳам, намешунавам, чунки дастҳои шумо пур аз хун аст.
16. Шустушӯӣ кунед, пок шавед; аъмоли бади худро аз чашмони Ман дур созед; аз бадкирдорӣ даст кашед.
17. Некӯкори ро таълим гиред; толиби адлу инсоф бошед; ба мазлум халосӣ диҳед; ба یتим додгарӣ намоед; бевазанро ҳимоят кунед».
18. «Биёед исбот намоем, – мегӯяд Парвардигор, – агар гуноҳҳои шумо мисли қирмиз бошад, мисли барф сафед хоҳад шуд; агар мисли арғувон сурх бошад, мисли пашм хоҳад шуд.
19. Агар орзуманд бошед ва бишнавед, неъматҳои заминро хоҳед хӯрд.
20. Вале агар сар печида, муқобилат кунед, шамшер шуморо хоҳад хӯрд: зеро ки даҳони Парвардигор чунин мегӯяд».
21. Пойтахти амин ҷӣ гуна зинокор шудааст! Вай аз инсоф пур буд, дар вай адолат сокин буд, вале алҳол – қотилон!
22. Нуқраи ту ба ғаш табдил ёфтааст; шароби ту бо об омехта шудааст.
23. Мирони ту худсар шуда, шарикӣ дуздон гардидаанд; ҳар яке аз онҳо ришваро дӯст медоранд ва аз пайи бахшишҳо медаванд; ба یتим додгарӣ намекунанд, ва даъвои бевазан назди онҳо намеояд.
24. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, Неруманди Исроил мегӯяд: «Ҳой, Ман аз шикасти адуёни Худ қаноат ҳосил хоҳам кард ва аз душманони Худ интиқом хоҳам гирифт!

Огоҳӣ додан ва даъват кардан ба тавба.

25. Ва дасти Худо бар ту хоҳам, баргардонид, ва ғашши туро чун дар ишқор тоза хоҳам кард, ва тамоми нопокии туро дур хоҳам сохт.
26. Ва доварони туро мисли пештара ва мушовирони туро мисли аввала хоҳам баргардонид; пас аз он ту "Шаҳри адолат, пойтахти амин" хонда хоҳӣ шуд».
27. Сион ба василаи инсоф наҷот хоҳад ёфт, ва тавбакунандагонаш – ба василаи адолат.
28. Ва осиену хатокорон саросар шикаст хоҳанд хӯрд, ва онҳое ки Парвардигорро тарк кардаанд, нобуд хоҳанд шуд.

29. Зеро онҳо аз дарахтони пистае ки шумо орзу карда будед, хичил хоҳанд шуд, ва аз боғҳое ки шумо баргузида будед, нангин хоҳанд гашт.

30. Зеро шумо мисли дарахти пистае ки баргҳояш пажмурда шуда бошад, ва мисли боғе ки об надошта бошад, хоҳед шуд.

31. Ва зӯровар ба пӯстлохи катон, ва амалаш ба шарорае мубаддал хоҳад шуд, ва ҳар дуяшон якҷоя хоҳанд сӯхт, ва оташкуше нахоҳад буд.

БОБИ ДУЮМ

Ваъда дар бораи айёми охир.

1. КАЛОМЕ ки Ишаъё ибни Омӯс дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар рӯъё дидааст.

2. Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Парвардигор бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз теппаҳо баланд хоҳад шуд, ва ҳамаи халқҳо сӯи он равона хоҳанд шуд.

3. Ва қавмҳои бисёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт: «Биед, ба кӯҳи Парвардигор, ба хонаи Худои Яъқуб бароем, то ки Ў тариқҳои Худо ба мо таълим диҳад, ва мо ба роҳҳои Ў равона шавем». Зеро шариат аз Сион, ва каломи Парвардигор аз Ерусалим хоҳад баромад.

4. Ва Ў дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳои бисёрро танбеҳ хоҳад намуд; ва онҳо шамшерҳои худро ба амочҳо, ва найзаҳои худро ба досколаҳо табдил хоҳанд дод; ва халқе бар халқе шамшер нахоҳанд кашид, ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

Пеш аз баракат ҷазо меояд.

5. Эй хонадони Яъқуб! Биед, дар нури Парвардигор роҳ равем.

6. Зеро Ту қавми Худ, хонадони Яъқубро тарк кардаӣ, чунки онҳо аз расму оини шарқӣ пур шудаанд, ва мисли фалиштиён фол мекушоянд, ва бо зодагони бегонаҳо қонеъ мешаванд.

7. Ва замини вай аз нуқра ва тилло пур шудааст; ва хазоини вай интиҳо надорад; ва замини вай аз аспон пур шудааст, ва аробаҳои вай интиҳо надорад;

8. Ва замини вай аз бутҳо пур шудааст: онҳо ба амали дастҳои худ, ба он чи ангуштҳои сохтааст, сачда мекунанд.

9. Ва инсон сарпаست, ва мард залил шудааст; ва Ту онҳоро нахоҳӣ омурзид!

10. Аз тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ҷ ба кӯхпора дохил шав, ва худро дар хок пинҳон кун.
11. Чашмони ҳавобаланди инсон залил ва ғурури мардон паст хоҳад шуд, ва танҳо Парвардигор дар он рӯз баланд хоҳад буд.
12. Зеро аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо рӯзест, ки бар ҳар чизи ҳавобаланд ва мағрур хоҳад омад, ва бар ҳар чизи сарбаланд, – ва он паст хоҳад шуд, –
13. Ва бар ҳамаи арзҳои сиҳӣ ва сарбаланди Лубнон, ва бар ҳамаи булутҳои Бошон,
14. Ва бар ҳамаи куҳҳои саркаш, ва бар ҳамаи теппаҳои сарбаланд,
15. Ва бар ҳар бурчи баланд, ва бар ҳар ҳисори мустаҳкам,
16. Ва бар ҳамаи киштиҳои Таршиш, ва бар ҳамаи зеварҳои назаррабо.
17. Ва ҳавобаландии инсон паст, ва ғурури мардон залил хоҳад шуд, ва танҳо Парвардигор дар он рӯз баланд хоҳад буд.
18. Ва бутҳои тамоман нобуд хоҳад шуд.
19. Ва мардум ба мағораҳои кӯхпораҳо ва ба сӯроҳҳои хок дохил хоҳанд шуд, аз сабаби тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ҷ, вақте ки Ҷ бархезад, то заминро вожгун созад.
20. Дар он рӯз инсон бутҳои нуқра ва бутҳои тиллои худро, ки барои парастии худ сохтааст, ба кӯрмушҳо ва кӯршабпаракҳо хоҳад партофт,
21. То ки мардум ба ғорҳои кӯхпораҳо ва ба дутаҳҳои байни саҳроҳо дохил шаванд, аз сабаби тарси Парвардигор ва аз шавкати кибриёи Ҷ, вақте ки Ҷ бархезад, то заминро вожгун созад.
22. Шумо аз инсон, ки нафаси ӯ дар бинии ӯст, даст кашед, зеро ки ӯ чӣ чизе ҳисоб меёбад?

БОБИ СЕЮМ

Доварӣ бар ғурур.

1. ЗЕРО, инак Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, мадад ва таъягоҳро аз Ерусалим ва Яҳудо дур хоҳад кард: ҳар мадади нон ва ҳар мадади обро;
2. Паҳлавон ва марди ҷангӣ, довар ва набӣ, ва соҳир ва муршидро;
3. Мирипанҷоҳ ва шариф, ва мушовир, ва ҳунарвар ва азоимхонро.
4. Ва амрадонро бар онҳо ба сарварӣ хоҳам дод, ва кӯдакон бар онҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард.

5. Ва қавм гирифтори зулм хоҳанд шуд: ҳар кас аз дасти каси дигар, ва ҳар кас аз дасти ёри худ; амрад ба пир, ва пастфитрат ба оличаноб густохӣ хоҳад кард.
6. Вақте ки касе дар хонаи падараш ба бародари худ часпида, бигӯяд: «Ту либосе дорӣ, пас ҳокими мо шав, ва ин бесарусомонӣ зери дасти ту бошад», –
7. Вай дар он рӯз овози худро баланд карда, хоҳад гуфт: «Ман наметовонам чорасоз шавам, зеро ки дар хонаи ман на ноне ҳаст, на либосе; маро ҳокими қавм таъин накунад».
8. Ба ин минвол Ерусалим бесару сомон шудааст, ва Яҳудо фурӯ ғалтидааст, зеро ки забони онҳо ва аъмоли онҳо бар зидди Парвардигор аст, то ки чашмони ҷалоли Ӯро ба хашм оваранд.
9. Ифодаи рӯйҳои онҳо бар зидди худашон гувоҳӣ медиҳад, ва онҳо дар бораи гуноҳи худ мисли мардуми Садӯм ошкоро сухан меронанд, ва онро пинҳон намедоранд. Вой бар ҷони онҳо! Зеро ки худашон ба сари худ бадӣ меоваранд.
10. Ба одил бигӯед, ки ӯ некӣ хоҳад дид, зеро ки аз самараи аъмоли худ хоҳад хӯрд.
11. Вой бар ҳоли шарир, ки вай бадӣ хоҳад дид, зеро ки мукофоти амали дастҳои вай ба вай дода хоҳад шуд.
12. Бар қавми ман кӯдакон зулм мекунанд, ва занон бар вай салтанат меронанд. Эй қавми ман! Роҳбаронат туро дар иштибоҳ меандозанд, ва самти роҳҳои туро вайрон кардаанд.
13. Парвардигор барои додгарӣ бархостааст, ва рост истодааст, то ки қавмҳоро доварӣ намояд.
14. Парвардигор бо пирони қавми Худ ва бо мирони он ба мурофия хоҳад омад: «Шумо тоқзорро оташ задаед, ва он чи аз бенаво ғорат карда шудааст, дар хонаҳои шумост.
15. Шумо чӣ ҳақ доред, ки қавми Маро мазлум созед, ва рӯйҳои бенавоёнро поймол кунед?» – мегӯяд Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.
16. Ва Парвардигор гуфт: «Азбаски духтарони Сион мағрур шудаанд, ва гардан барафрохта роҳ мераванд, ва бо ғамзаҳои чашм ба васваса меандозанд, бо ишваю ноз мехироманд, ва зангӯлачаҳои халхолҳоро бар пойҳоишон ҷарангос мезанонанд,
17. Бинобар ин Парвардигор фарқи сари духтарони Сионро кал хоҳад кард, ва Парвардигор аврати онҳоро бараҳна хоҳад намуд».
18. Дар он рӯз Парвардигор зебу зинати халхолҳо, ва пешонабандҳо, ва тавқҳоро нест хоҳад кард;

19. Ва гӯшвораҳо, ва дастпонаҳо, ва рӯйбандҳоро;
20. Ва афсарҳо, ва занчирҳо, ва камарбандҳо, ва атрдонҳо, ва тӯморҳоро;
21. Ва ангуштаринҳо, ва ҳалқаҳои биниро;
22. Ва камзӯлҳо, ва чомаҳо, ва рӯймолҳо, ва ҳамёнҳоро;
23. Ва оинаҳо, ва пероҳанҳо, ва дасторҳо, ва ҳичобҳоро.
24. Ва дар ивази роиҳаи атр тааффуни рим хоҳад буд; ва дар ивази камарбанд – арғамчин; ва дар ивази гесӯи пурпечу хам – калӣ; ва дар ивази либоси фарох – фӯтае аз палос; ва дар ивази зебой – тамға.
25. Мардони ту ба шамшер, ва баҳодурони ту дар чанг хоҳанд афтод.
26. Ва дарвозаҳои он нола хоҳад кард ва мотам хоҳад гирифт, ва он тихӣ гардида, бар замин хоҳад нишаст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯъёи подшоҳии оянда.

1. ВА дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида, хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид, фақат номи ту бигзор бар мо хонда шавад, – нанги моро дур кун».
2. Дар он рӯз навдаи Парвардигор шукӯҳ ва ҷалол, ва меваи замин барои бақияи Исроил кибриё ва шавкат хоҳад буд.
3. Ва ҳар кӣ дар Сион боқӣ ва дар Ерусалим саломат монад, яъне ҳар кӣ дар Ерусалим дар дафтари ҳаёт навишта шавад, пок номида хоҳад шуд.
4. Вақте ки Парвардигор наҷосати духтарони Сионро бишӯяд, ва хуни Ерусалимро бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзон аз даруни он дур кунад,
5. Он гоҳ Парвардигор бар тамоми макони кӯҳи Сион ва бар ҷамъомадҳои он абр ва дудро дар рӯз ва дурахши оташи шӯълаварро дар шаб хоҳад офарид, ва бар тамоми ҷалол пардае хоҳад буд.
6. Ва соябоне дар рӯз барои соя аз гармо, ва барои малоз ва паноҳгоҳ аз бод ва борон хоҳад буд.

БОБИ ПАНЧУМ

Масал дар бораи тоқзор.

1. СУРУДИ Маҳбуби худро дар бораи тоқзори Ҷ барои Маҳбуби худ бисароям: Маҳбуби ман тоқзоре бар теппаи ҳосилҳез дошт.
2. Ва Ҷ замини онро канда, аз санғо тоза кард, ва разҳои ангири лаъл дар он шинонид, ва бурҷе дар миёнаҳои он бино кард, ва чархуште низ дар он канд, ва Ҷ умед дошт, ки ангири хуб меоварад, валекин ангири бад овард.
3. Ва акнун, эй сокинони Ерусалим ва мардони Яҳудо, дар миёни Ман ва тоқзори Ман доварӣ намоед.
4. Барои тоқзори Ман боз чӣ кор кардан лозим буд, ки Ман дар он накарда бошам? Чун умед доштам, ки ангири хуб меоварад, чаро ангири бад овард?
5. Ва акнун Ман ба шумо эълон менамоем, ки ба тоқзори Худ чӣ кор хоҳам кард: Хорбандашро дур мекунам, ва он хароб хоҳад шуд; деворашро вайрон мекунам, ва он поймол хоҳад шуд.
6. Ва онро харобазор мегардонам: на навдаҳояш каллак зада хоҳад шуд, ва на заминаш канда нарм карда хоҳад шуд, ва явшон ва хори шутур дар он хоҳад рӯид; ва ба абрҳо амр мефармоем, ки бар он борон наборонанд.
7. Зеро ки хонадони Исроил тоқзори Парвардигори лашкарҳо мебошанд, ва мардони Яҳудо – ниҳоли дилпазири Ҷ; ва Ҷ умеди инсоф дошт, ва инак – ноинсофӣ; адолатро чашм дошт, ва инак – доду фарёд.

Пешгӯӣ дар бораи шаш мусибати оянда.

8. Эй вой бар онҳое ки хонаро ба хона илова менамоенд, киштзорро ба киштзор зам мекунанд, ба тавре ки ҷое боқӣ намонанд; ва шумо ба танҳои бар замин маскан гирифтаед.
9. Парвардигори лашкарҳо ба гӯши ман гуфт: «Ба яқин, хонаҳои бисёр хароб хоҳад шуд, хонаҳои бузург ва зебо ғайримаскун хоҳад гардид;
10. Зеро ки даҳ ҷуфт* тоқзор як бат хоҳад дод, ва як ҳӯмер** тухмӣ як эфа хоҳад овард».
11. Эй вой бар онҳое ки бомдодон бармаҳал бархоста, аз пайи арақ медаванд ва то бевақтии шаб нишаста, худро бо шароб оташ медиҳанд!

*10. *Ҷуфт* – андозаи киштзор буд, ки онро як ҷуфт барзагов дар як рӯз шудгор мекард. **10. *Ҳӯмер* – 400 килограмм.

12. Ва барбат ва уд, ва даф ва най ва шароб дар базмҳои онҳост; вале онҳо ба корҳои Парвардигор назар намекунанд, ва амали дастҳои ӯро намебинанд.
13. Бинобар ин қавми ман баногоҳ чалои ватан гардидаанд, ва ашрофи онҳо гирифтори гуруснагӣ мебошанд, ва авоми онҳо аз ташнагӣ хушк шудаанд.
14. Бинобар ин дӯзах ҳирси худро афзун кардааст, ва даҳони худро бениҳоят кушодааст; ва шавкати онҳо, ва хушнӯдии онҳо, ва ғавғои онҳо, ва ҳар кӣ дар байнашон хушҳол аст, дар он фурӯ хоҳад рафт.
15. Ва инсон сархам, ва мард залил, ва чашмони ҳавобаландон паст хоҳад шуд.
16. Ва Парвардигори лашкарҳо дар доварӣ баланд хоҳад шуд, ва Худои Пок дар адолат тақдис хоҳад ёфт.
17. Ва ғусфандон, мисли он ки дар чарогоҳи худ бошанд, хоҳанд чарид, ва он чиро, ки дар харобаҳои сарватдорон боқӣ монда бошад, бегонаҳо хоҳанд хӯрд.
18. Эй вой бар онҳое ки гуноҳро бо арғамчини батолат, ва хаторо мисли таноби ароба аз пайи худ мекашанд,
19. Ва мегӯянд: «Бигзор ӯ шитоб намуда, амали Худо тезонад, то онро бубинем; ва бигзор машварати Поки Исроил наздик шавад ва биёяд, то онро бидонем»!
20. Эй вой бар онҳое ки бадиро некӣ, ва некиро бадӣ меноманд, торикиро рӯшноӣ, ва рӯшноиро торикӣ медонанд, талхро ширин, ва ширинро талх ҳисоб мекунанд!
21. Эй вой бар онҳое ки дар назари худ хирадманд, ва дар пеши худ доно мебошанд!
22. Эй вой бар онҳое ки дар нӯшидани шароб баҳодур, ва дар тайёр кардани машруботи дорувордор мардони пурзӯр мебошанд,
23. Ки шарирро ба хотири ришва одил медонанд, вале одилонро аз адолаташон маҳрум мекунанд!
24. Бинобар ин, чунон ки забонаи оташ хасро мехӯрад, ва хошок дар аланга нест мешавад, ончунон решаи онҳо пӯсида хок хоҳад шуд, ва шукуфаи онҳо мисли ғубор барбод хоҳад рафт; зеро ки онҳо аз шарияти Парвардигори лашкарҳо нафрат кардаанд, ва каломи Поки Исроилро хор дидаанд.
25. Бинобар ин ғазаби Парвардигор бар қавми ӯ оташ гирифтааст, ва ӯ дасти Худо бар онҳо дароз карда, онҳоро зарба задааст, ва кӯҳҳо ба ларза омадааст, ва часадҳои онҳо дар кӯчаҳо мисли ахлот

партофта шудааст; бо ин ҳама, ғазаби Ў фурӯ нанишастааст, ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.

26. Ва ливое барои халқҳои дурдаст хоҳад барафрошт, ва якеро аз ақсои замин хитоб хоҳад кард, – ва инак, вай шитоб намуда, ба осонӣ хоҳад омад.

27. Андаруни вай на лакоте хоҳад буд, на заифе; вай на пинак хоҳад рафт, на хоб хоҳад кард; ва камарбанди вай аз камараш воз нахоҳад шуд, ва даволи пойафзолаш канда нахоҳад шуд.

28. Тирҳои вай тез, ва ҳамаи камонҳояш зеҳ карда шудааст; сумҳои аспони вай мисли сахра аст, ва чархҳои вай мисли тундбод.

29. Наъраи вай мисли наъраи модашер аст; мисли шерони чавон наъра мезанад, ва ғурришқунон сайд мегирад, ва онро мебарад, ва раҳокунандае нахоҳад буд.

30. Ва дар он рӯз бар ӯ мисли хурӯши баҳр ғурриш хоҳад кард; ва кас агар ба замин назар андозад, инак торикӣ ва тангист, ва нур дар паси абрҳои сиёҳ тира шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Парвардигор ба Ишаъё дар ҷалоли Худ зоҳир мешавад.

1. ДАР соли ки подшоҳ Узиё вафот кард, Парвардигорро дидам, ки бар курсии баланд ва олий нишаста буд, ва домони Ў маъбадро пур карда буд.

2. Сорофиён* дар гирди Ў истода буданд, ки ҳар яке аз онҳо шаш бол дошт: бо дутояш вай рӯи худро мепӯшид, ва бо дутояш пойҳои худро мепӯшид, ва бо дутояш парвоз мекард.

3. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Пок аст, пок аст, пок аст Парвардигори лашкарҳо! Тамоми замин аз ҷалоли Ў пур аст!»

4. Ва паҳлударихо аз овози нидокунандагон ба ларза омад, ва хона аз дуд пур шуд.

5. Ва ман гуфтам: «Вой бар ман, ки тамом шудам! Зеро ки ман шахси ҳаромлаб ҳастам, ва дар миёни қавми ҳаромлаб сукунат дорам, – ва чашмонам Подшоҳро, Парвардигори лашкарҳоро дидааст».

Натиҷаи ин рӯъё; оташи поккунанда.

*2. Сорофиён – навъе аз малоик.

6. Ва яке аз сорофиён назди ман парида омад, ва дар дасташ ахгаре буд, ки бо оташгирак аз қурбонгоҳ гирифта буд,
7. Ва онро ба даҳонам расонда, гуфт: «Инак, ин ба лабҳоят расид, ва гуноҳат дур шуд, ва хатоят кафорат ёфт».
8. Ва ман овози Парвардигорро шунидам, ки мегуфт: «Ман киро бифиристам? Ва кист, ки барои Мо биравад?» Ва ман гуфтам: «Инак ман ҳозирам, маро бифирист».

Супориши наве ба зиммаи Ишаъё гузошта шуд.

9. Ва Ё гуфт: «Бирав, ва ба ин қавм бигӯй: "Ба шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид, ва ба дидан хоҳед дид, вале нахоҳед донист".
10. Дили ин қавм кундфаҳм, ва гӯшҳашон вазнин, ва чашмҳашон баста шудааст, мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва дили онҳо бифаҳмад, ва ручӯъ кунанд, ва шифо ёбанд».
11. Ва ман гуфтам: «То ба кай, эй Парвардигор?» Ва Ё гуфт: «То даме ки шаҳрҳо валангор шуда, ғайримаскун гардад, ва хонаҳо бе одам бимонад, ва замин ба харобазор табдил ёбад.
12. Ва Парвардигор одамонро дур хоҳад кард, ва дар замин харобӣ бисёр хоҳад шуд.
13. Ва агар даҳяке дар он боз бимонад, бори дигар он низ хонавайрон хоҳад шуд; чунон ки аз дарахти писта ва аз дарахти булут пас аз буридан решаи онҳо боқӣ мемонад, ончунон насли пок решаи он хоҳад буд».

БОБИ ҲАФТУМ

Иттифоқи ҳалокатовари Расин бо Фақаҳ дар айёми подшоҳии Оҳоз.

1. ВА дар айёми Оҳоз ибни Ютом ибни Узиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки Расин подшоҳи Арам ва Фақаҳ ибни Рамалёҳу подшоҳи Исроил бар зидди Ерусалим баромаданд, то ки бо он чанг кунанд, валекин натавонистанд онро забт намоянд.
2. Ва ба хонадони Довуд хабар дода, гуфта шуд: «Арамиён дар хоки Эфроим ўрду задаанд». Ва дили вай ва дили қавмаш ларзид, чунон ки дарахтони чангал аз бод меларзанд.

3. Ва Парвардигор ба Ишаъё гуфт: «Ту бо писарат Шеорёшуб ба охири чӯйи ҳавзи боло, ба роҳи саҳрои гозурон ба истиқболи Оҳоз баро,
4. Ва ба ӯ бигӯй: худдорӣ намо ва ором бош; натарс, ва дили ту аз ин ду кундаи нимсӯзи пурдуд, яъне аз шиддати ғазаби Расин ва Арам ва писари Рамалёҳу хавотир нашавад.
5. Азбаски Арам, Эфроим ва писари Рамалёҳу дар ҳаққи ту қасди бад карда, мегӯянд:
6. "Бар зидди Яҳудо бароем, ва онро муҳосира карда, ба ҳарос андозем, ва раҳна кушода, барои худ забт намоем, ва писари Тобъалро дар вай подшоҳ таъин кунем", –
7. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: ин ба амал нахоҳад омад ва иҷро нахоҳад шуд!
8. Зеро ки сари Арам Димишқ аст, ва сари Димишқ – Расин; ва баъд аз шасту панҷ сол Эфроим шикаст хӯрда, дигар қавм нахоҳад шуд.
9. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария – писари Рамалёҳу. Агар имонатон устувор набошад, шумо устувор нахоҳед монд».

Аломати бузург: Писари бокира – Имонуил.

10. Ва Парвардигор суханаширо ба Оҳоз давом дода, гуфт:
11. «Барои худ аз Парвардигор Худои худ аломате талаб намо: онро ё аз умқи фарш талаб намо, ё аз афрои арш».
12. Ва Оҳоз гуфт: «Талаб нахоҳам кард, ва Парвардигорро имтиҳон нахоҳам намуд».
13. Ва Ишаъё гуфт: бишнавед, эй хонадони Довуд! Оё одамонро безор карданатон барои шумо кам аст, ки боз Худои маро безор мекунед?
14. Бинобар ин Парвардигор Худаш ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва ӯро Имонуил хоҳад номид.
15. Ӯ қаймоқ ва асал хоҳад хӯрд, то даме ки рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад.
16. Зеро, пеш аз он ки он кӯдак рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад, замине ки аз ду подшоҳи он ту метарсӣ, тарк карда хоҳад шуд.

Пешгӯй дар бораи тохтутозе ки ба Яҳудо таҳдид мекунад.

17. Парвардигор бар ту, ва бар қавми ту, ва бар хонадони падари ту рӯзхое хоҳад овард, ки аз замоне ки Эфроим аз Яҳудо чудо шуд, наомада буд, яъне подшоҳи Ашшурро хоҳад овард.

18. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор ба магасе ки дар резишгоҳи нахрҳои Миср аст, ва ба занбӯре ки дар замини Ашшур аст, хитоб хоҳад кард,

19. Ва ҳамашон омада, дар водиҳои вайрона, ва дар шикофҳои сахраҳо, ва бар ҳамаи хорбӯттаҳо, ва бар ҳамаи чарогоҳҳо ҷойгир хоҳанд шуд.

20. Дар он рӯз Парвардигор бо устурае ки аз он тарафи нахр киро карда шуда бошад, яъне ба воситаи подшоҳи Ашшур, мӯйсар ва мӯи пойҳоро хоҳад тарошид; ва ҳатто ришро он устура нест хоҳад кард.

21. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кас як ғуночин ва ду меш нигоҳ хоҳад дошт,

22. Ва аз бисёрии шире ки медӯшад, қаймоқ хоҳад хӯрд, зеро ҳар кӣ дар ин замин боқӣ монда бошад, хӯроқаш қаймоқ ва асал хоҳад буд.

23. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар чое ки дар он ҳазор тоқ ба баҳои ҳазор сиқли нуқра мавҷуд буд, ҷои явшон ва хори шутур хоҳад гардид.

24. Бо тирҳо ва камонҳо мардум ба он ҷо хоҳанд омад, зеро ки тамоми замин аз явшон ва хори шутур пур хоҳад шуд.

25. Ва ба ҳар кӯҳе ки бо каланд кор карда мешуд, ту аз тарси явшон ва хори шутур нахоҳӣ омад: ба он ҷо барзаговонро хоҳанд фиристод, ва гӯсфандон онро поймол хоҳанд кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Тасалли барои имондорон.

Даъват кардан ба имоноварӣ ба Худои Ҳай.

1. ВА Парвардигор ба ман гуфт: «Варақи калоне барои худ бигир, ва бар он бо хати маъмул бинавис: "Маҳер шолол, ҳош баз"*».

2. Ва ман барои худ шоҳидони амин – Уриёи коҳин ва Закарё ибни Баракёро гирифтаам,

3. Ва ба набия наздикӣ кардам, ва ӯ ҳомила шуда, писаре зоид; ва Парвардигор ба ман гуфт: «Номи ӯро чунин бихон: Маҳер-шолол-

*1. Ба гирифтани ғанимат мекӯшад, ба тороч кардан мешитобад.

хош-баз;

4. Зеро, пеш аз он ки кӯдак тавонад "Падарам" ва "Модарам" бигӯяд, сарвати Димишқ ва ғанимати Сомарияро пеши подшоҳи Ашшур хоҳанд бурд».

5. Ва Парвардигор суханаширо ба ман давом дода, боз гуфт:

6. «Азбаски ин қавм аз обҳои Шилӯаҳ, ки оҳиста-оҳиста чорӣ мешавад, нафрат карда, аз Расин ва писари Рамалёху ба вачд меоянд,

7. Бинобар ин, инак Парвардигор обҳои наҳри пурталотум ва бузургро – подшоҳи Ашшур ва тамоми ҳашамати ўро – бар онҳо хоҳад овард; ва он аз ҳамаи шохобҳояш боло хоҳад баромад, ва аз ҳамаи канорҳояш берун хоҳад рафт;

8. Ва тугёнаш ба Яҳудо гузашта, онро зер хоҳад кард, ва саршор гардида, то ба гардан хоҳад расид; ва болҳои он тамоми арзу тӯли замини туро, эй Имонуил, фаро хоҳад гирифт».

9. Талотум хоҳед кард, эй қавмон, вале шикаст хоҳед хӯрд! Ва гӯш андозед, эй ҳамаи кишварҳои дурдаст: камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд! Камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд!

10. Қасд хоҳед кард, вале он ботил хоҳад шуд! Сухан хоҳед ронд, вале он ба амал нахоҳад омад, зеро ки Худо бо мост!

11. Зеро Парвардигор ба ман чунин гуфт, дар сурате ки дасти қавми Ў бар ман буд, ва ба ман талқин намуд, ки бо роҳи ин қавм наравам; ва гуфт:

12. «Ҳар он чиро, ки ин қавм суиқасд ҳисоб мекунанд, шумо суиқасд ҳисоб накунед; ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед, ва биме надошта бошед.

13. Парвардигори лашкарҳоро, – танҳо Ўро, – тақдис намоед, ва Ў тарси шумо бошад, ва Ў бими шумо бошад.

14. Ва Ў макони пок барои шумо хоҳад буд, ва санги пешпо ва саҳраи монеа – барои ҳар ду хонадони Исроил, ва тузоқу қуллоб – барои сокинони Ерусалим.

15. Ва бисёре аз онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва фурӯ хоҳанд ғалтид, ва ба шикаст дучор хоҳанд гардид, ва дар тузоқ хоҳанд афтод, ва гирифтори қуллоб хоҳанд шуд.

16. Шаҳодатро мисли лӯлае бипечон, ва шариятро дар миёни шогирдони Ман мӯҳр намо».

17. Ва ман ба Парвардигоре ки рӯи Худо аз хонадони Яъқуб пинҳон кардааст, интизорӣ кашида, умедвори Ў хоҳам шуд.

18. Инак ман ва фарзандоне ки Парвардигор ба ман додааст, аз чониби Парвардигори лашкарҳо, ки дар Сион сокин аст, барои Исроил аломот ва ишорот ҳастем.

19. Ва чун ба шумо гӯянд: «Аз ҷодугарон ва азоимхононе ки суфу куф ва ириму чирим мекунанд, дархост намоед», – бигӯед: «Ҳар қавм, охир, аз Худои худ дархост менамоянд, на ин ки ба воситаи мурдаҳо дар бораи зиндаҳо!».

20. Ба шарият ва шаҳодат рӯ оваред! Ба яқин сухане мисли ин хоҳанд гуфт, ки он ҳеч маъно надорад.

21. Ва қавм бо машаққат ва гуруснагӣ бар замин хоҳанд гашт; ва чун гурусна монанд, хашмгин шуда, подшоҳи худ ва Худои худро лаънат хоҳанд кард; ва ба боло рӯй хоҳанд овард,

22. Ва бар замин хоҳанд нигарист, ва инак тангӣ ва тирагист, зулмоти нокомист, ва дар торикӣ андохта хоҳанд шуд.

БОБИ НУҲУМ

Умеди ягонаи Исроил ба Кӯдак.

1. ЗЕРО вай, ки ба танг меоварад, хастагӣ надорад; дар замони аввал таъсираш сабук буд: фақат замини Забулун ва замини Нафтолиро забт намуд; вале дар замони охир таъсираш бар роҳи дарё, он тарафи Ҷрдун, Қалили халқҳо, вазнин шудааст.

2. Қавме ки дар торикӣ мегаштанд, нури азиме диданд; бар онҳое ки дар кишвари сояи марг менишастанд, нуре дурахшид.

3. Ту халқро афзун гардондӣ, шодмонии онҳоро зиёд кардӣ: ба ҳузури Ту шодӣ карданд, мисли шодмонии мавсими дарав, мисли касоне ки дар вақти тақсим кардани ғанимат ба вачд меоянд,

4. Зеро ки Ту юғи вазнини онҳоро, ва ғўлачӯберо, ки бар дӯши онҳо буд, яъне калтаки ситамгари онҳоро шикастӣ, чунон ки дар рӯзи Мидён воқеъ шуда буд.

5. Зеро ки тамоми пойафзоли пурсадои сарбозон ва тамоми либоси оғуштаи хун сӯхта, тӯъмаи оташ хоҳад шуд.

6. Зеро ки кӯдаке барои мо таваллуд ёфт, Писаре ба мо дода шуд, ва салтанат бар дӯши Ҷ хоҳад буд, ва номи Ҷ Аҷиб, Мушовир, Худои Ҷаббор, Падари ҷовид, Мири осоиштагӣ хонда хоҳад шуд.

7. Афзоиши салтанат ва осоиштагии Ҷ бар тахти Довуд ва бар мамлакати вай интиҳо нахоҳад дошт, то ки онро бо инсоф ва адолат, минбаъд ва то абадулобод барқарор ва мустаҳкам намояд; рашки Парвардигори лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.

Дасти дарози Парвардигор; ҷазои ногузири Худо.

8. Парвардигор каломе ба Яъқуб фиристод, ва он бар Исроил нузул кард.
9. Ва тамоми қавм хоҳанд донист, яъне Эфроим ва сокинони Сомария, ки бо ғурур ва такаббури дил мегӯянд:
10. «Хиштҳо афтодааст, вале мо бо сангҳои тарошида бино хоҳем кард; дарахтони тутанҷир бурида шудааст, вале мо арзхоро ба ҷои онҳо ба кор хоҳем бурд».
11. Ва Парвардигор хасми ӯ – Расинро бар зидди ӯ мустаҳкам хоҳад кард, ва душманони ӯро хоҳад барангехт:
12. Арамиёнро аз шарқ, ва фалиштиёнро аз ғарб; ва онҳо Исроилро бо иштиҳои тамоми хоҳанд хӯрд; бо ин ҳама, ғазаби Ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти Ӯ ҳанӯз дароз аст.
13. Вале ин қавм сӯи Занандаи худ барнагаштаанд, ва аз Парвардигори лашкарҳо дархост накардаанд.
14. Бинобар ин Парвардигор сар ва думро, нахл ва найро аз Исроил дар як рӯз хоҳад бурид:
15. Муршид ва шариф сар аст; вале набие ки муаллими дурӯғхост, дум мебошад.
16. Ва пешвоёни ин қавм онҳоро дар иштибоҳ хоҳанд андохт, ва муридонашон дарҳам-барҳам хоҳанд шуд.
17. Бинобар ин Парвардигор аз ҷавонони онҳо шод нахоҳад шуд, ва бар ятимон ва бевазанони онҳо раҳм нахоҳад кард, зеро ки ҳамаашон риёкор ва бадкирдор мебошанд, ва ҳар даҳоне бо ҳақорат сухан меронад; бо ин ҳама, ғазаби Ӯ фурӯ нанишастааст, ва дасти Ӯ ҳанӯз дароз аст.
18. Зеро ки шарорат мисли оташ даргирифтааст, явшон ва хори шутурро мехӯрад, ва дар шоҳаҳои печ дар печи ҷангал месӯзад, ва сутунҳои баланди дуд печида мебарояд.
19. Аз ғазаби Парвардигори лашкарҳо замин сӯхта сиёҳ шудааст, ва қавм гӯё ки тӯъмаи оташ гардидаанд: касе ба бародари худ раҳм намекунад.
20. Аз тарафи рост бурида мегиранд, ва гурусна мемонанд, ва аз тарафи чап мехӯранд, ва сер намешаванд; ҳар кас гӯшти бозуи худро мехӯрад.

21. Менашше ба Эфроим, ва Эфроим ба Менашше, ва ҳар ду якҷоя ба Яҳудо ҳамла мекунанд; бо ин ҳама, ғазаби Ў фурӯ нанишастааст, ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.

БОБИ ДАҲУМ

Вой бар доварони ноинсоф.

1. Эй вой бар қонунгузороне ки ҷафоро ба ҳукми қонун мебароранд; ва эй вой бар котибоне ки аҳкоми ноинсофона менависанд,
2. Барои он ки мискинонро аз доварӣ маҳрум созанд, ва ҳуқуқи мазлумони қавми Маро бирабоянд, то ки бевазанонро ғанимати худ гардонанд, ва ятимонро толону тороч кунанд!
3. Пас шумо дар рӯзи доварӣ, ва дар таҳлукае ки аз дурдаст меояд, чӣ хоҳед кард? Аз кӣ барои мадад паноҳ хоҳед ҷуст? Ва сарвати худро дар кучо пинҳон хоҳед кард?
4. Магар ин ки дар миёни бандиён сари таслим фурӯд оваранд ва дар миёни мақтулон фурӯ ғалтанд; бо ин ҳама, ғазаби Ў фурӯ нанишастааст, ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.

Пешгӯи доварӣ бар Ашшур. Чӯбдасти Худо бар Сомария.

5. Ҳой, Ашшур, ки чӯбдасти ғазаби Ман аст, ва қаҳри Ман асоест дар дасти вай!
6. Ман вайро ба муқобили халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зиддӣ қавми хашмовари Ман амр хоҳам фармуд, ки ғанимат бигирад ва ба яғмо бибарад, ва онҳоро мисли лойи кӯчаҳо поймол кунад.
7. Валекин вай ин гуна фикр намекунад, ва андешаи дили вай чунин нест, балки дар дили худ ҳавас дорад, ки халқҳои бисёрро торумор ва нобуд созад;
8. Зеро ки мегӯяд: «Мирони ман, охир, саросар подшоҳонанд!»
9. Калну, охир, мисли Каркамиш таслим шудааст! Оё Ҳамот мисли Арфод нест? Оё Сомария мисли Димишқ нест?
10. Чунон ки дасти ман бар мамлакатҳои бутпараст зафар ёфтааст, ва ҳол он ки санамҳои аз санамҳои Ерусалим ва Сомария зиёдтар буд,
11. Чунон ки, охир, бо Сомария ва бутҳои амал кардаам, ончунон бо Ерусалим ва ҳайкалҳои амал хоҳам кард».

12. Ва воқеъ хоҳад шуд, баъд аз он ки Парвардигор тамоми амали Худро бар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим анҷом диҳад, Ӯ хоҳад гуфт: «Ман лофу газофи дили пурғурури подшоҳи Ашшур ва нигоҳи ҳавобаландонаи чашмони вайро ба ҷазо гирифта кард».

13. Зеро ки вай мегӯяд: «Бо қуввати дасти худ ва бо ҳикмати худ ин корро кардам, чунки хирадманд ҳастам; ва ҳудуди қавмонро аз миён бардоштам, ва ҳазоини онҳоро толону тороч намудам, ва мисли баҳодуре бар тахт нишастагонро вожгун сохтам;

14. Ва дасти ман сарвати қавмонро мисли лонае гирифтааст, ва мисли он ки тухмҳои дар лона бударо чида мегиранд, ман тамоми заминро чида гирифтаам, ва ҷонваре набуд, ки бол ҷунбонад, ва даҳон кушояд, ва чириқ-чириқ кунад».

15. Оё табар бар касе ки бо он мешиканад, ғурур хоҳад кард? Оё арра бар касе ки онро мекашад, фахр хоҳад намуд? Гӯё ки ҷӯбдаст баландкунандаи худро ба ҳаракат меоварда бошад! Гӯё ки асо он чиро, ки ҷӯб нест, баланд мекарда бошад!

16. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, ба фарбеҳони вай лоғарӣ хоҳад фиристод, ва дар ивази ҷалоли вай сӯхторе мисли сӯхтани оташ барафрӯхта хоҳад шуд.

17. Ва Нури Исроил оташ, ва Поки он аланга хоҳад шуд, ва явшону хори шутури вайро дар як рӯз сӯзонида, хоҳад хӯрд;

18. Ва ҷалоли ҷангали вайро, ва боғистони вайро, аз ҷон то ҷисм, нобуд хоҳад кард; ва он мисли ранҷуре обу адо хоҳад шуд.

19. Ва бақияи дарахтони ҷангали вай он қадар камшумор хоҳад буд, ки кӯдаке онҳоро ба рӯйхат тавонад гирифт.

Рӯёи бақияи Исроил, ки аз андӯҳи бузурге наҷот ёфтааст.

20. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бақияи Исроил ва растагорони хонадони Яъқуб дигар ба занандаи худ эътимод нахоҳанд кард, балки ба Парвардигор, ки Поки Исроил аст, аз сидқи дил таваккал хоҳанд намуд.

21. Бақия хоҳад баргашт: бақияи Яъқуб – сӯи Худои Ҷаббор.

22. Зеро, ҳарчанд қавми ту, эй Исроил, мисли реғи дарё бошанд ҳам, фақат бақияе аз онҳо хоҳад баргашт: ҳалокате ки муқаррар гардидааст, аз рӯи адолат ба амал хоҳад омад.

23. Зеро ки Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, ҳалокати муқарраргардидаро бар тамоми замин ба амал хоҳад овард.

24. Бинобар ин Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, чунин мегӯяд: «Эй қавми Ман, ки дар Сион сокин ҳастед! Аз Ашшур натарсед; вай бо чӯбдаст шуморо хоҳад зад, ва мисли Миср асои худро бар шумо хоҳад бардошт.

25. Вале баъд аз замони бағоят каме ғазаби Ман фурӯ хоҳад нишаст, ва ҳашми Ман ба нобуд кардани онҳо нигаронида хоҳад шуд.

26. Ва Парвардигори лашкарҳо бар вай тозиёна хоҳад бардошт, мисли зарбаи Мидён бар кӯхпораи Ёреб; ва асои Ё бар баҳр хоҳад буд, ва онро баланд хоҳад кард, чунон ки бар Миср баланд карда буд.

27. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бори вай аз дӯши ту, ва юғи вай аз гардани ту нест хоҳад шуд; ва юғ ба сабаби чарб зиён хоҳад дид».

Дар бораи ҳарбу зарби бузург.

28. Вай ба Айёт расид; аз Маҷрун гузашт; захоири худро дар Михмос монд.

29. Аз маъбар гузаштанд; дар Ҷабъ манзил карданд; аҳли Рома ба ҳарос афтоданд; аҳли Ҷабъаи Шоул рӯй ба гурез оварданд.

30. Бо овози худ фиғон бардор, эй духтари Ҷалим! Гӯш андоз, эй Лайшо! Ҷавоб гардон, эй Анотӯт!

31. Аҳли Мадмено гурехтанд, сокинони Ҷебим сӯи паноҳгоҳ шитофтанд.

32. Худи имрӯз вай дар Нӯб мавқеъ мегирад; ба кӯҳи духтари Сион, ба теппаи Ерусалим дасти душманӣ дароз мекунад.

33. Инак, Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, бо қуввати саҳмгине шоху баргҳоро парешон хоҳад кард, ва баландқоматон бурида хоҳанд шуд, ва олимақомон вожгун хоҳанд гардид.

34. Ва шоҳаҳои печ дар печи чангалро бо оҳан қатъ хоҳад кард, ва Лубнон аз дасти неруманд фурӯ хоҳад ғалтид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Масеҳ Подшоҳии осоштагӣ барпо намуда, парокандагонро ҷамъ хоҳад кард.

1. ВА навдае аз танаи Ёисой берун хоҳад омад, ва ниҳоле аз решаҳояш сабзида, бор хоҳад овард.

2. Ва бар Ў Рӯҳи Парвардигор, рӯҳи ҳикмат ва хирад, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи шинохтани Парвардигор ва тарси Ў қарор хоҳад гирифт,
3. Ва рӯҳи худотарсӣ Ўро пур хоҳад кард, ва Ў на бар тибқи нигоҳи чашмонаш доварӣ хоҳад намуд, ва на аз рӯи шуниди гӯшҳояш ҳукм хоҳад кард,
4. Балки мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мазлумони заминро бо росткорӣ ҳукм хоҳад намуд; ва бо чӯбдасти даҳонаш заминро зарба хоҳад зад, ва бо дами лабҳояш шарирро хоҳад кушт.
5. Ва адолат миёнбанди камараш, ва садоқат камарбанди миёнаш хоҳад буд.
6. Ва гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, ва паланг бо бузғола хоҳад хобид; ва гӯсола ва шербача ва парворӣ бо ҳам хоҳанд буд, ва кӯдаки хурде онҳоро хоҳад чаронид.
7. Ва гов бо хирс хоҳад чарид, ва бачаҳои онҳо бо ҳам хоҳанд хобид; ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд.
8. Ва бачаи ширмак бар сӯроҳи мори гурза бозӣ хоҳад кард, ва кӯдаки аз пистон баромада дасти худро ба хонаи мори афӣ дароз хоҳад кард.
9. Дар тамоми кӯҳи поки Ман бадӣ нахоҳанд кард ва осебе нахоҳанд расонид, зеро замин аз шинохтани Парвардигор пур хоҳад буд, мисли он ки баҳр пур аз обҳост.
10. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки решаи Йисой ливое барои қавмҳо хоҳад гардид, – халқҳо ба ӯ рӯ хоҳанд овард, ва осоиштагӣ чалоли ӯ хоҳад буд.
11. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор дубора дасти Худро дароз хоҳад кард, то ки бақияи қавми Худро, ки аз Ашшур ва Миср, аз Патрос ва Ҳабаш, аз Элом ва Шинъор ва аз Ҳамот ва қазираҳои баҳр саломат монда бошанд, баргардонад.
12. Ва Ў ливое барои халқҳо барафрошта, рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад кард, ва парокандагони Яхудоро аз чор канори дунё фароҳам хоҳад овард.
13. Ва ҳасади Эфроим нест хоҳад шуд, ва душманони Яҳудо небуд хоҳанд гардид. Эфроим аз Яҳудо ҳасад нахоҳад хӯрд, ва Яҳудо Эфроимро ба танг нахоҳад овард.
14. Ва онҳо якҷоя бар китфи фалиштиён ба ғарб ҳучум хоҳанд овард, аҳли шарқро тороч хоҳанд кард, бар Эдӯм ва Мӯоб дасти худро хоҳанд гузошт, ва банӣ Аммуён ба онҳо тобеъ хоҳанд шуд.

15. Ва Парвардигор халичи баҳри Мисрро хоҳад хушконид, ва дасти Худро бо боди шадиди Худ бар наҳр афшонда, онро ба ҳафт чӯй тақсим хоҳад кард, ва одамонро бо роҳи хушк хоҳад гузароннд.
16. Ва барои бақияи қавми Ҷ, ки аз Ашшур саломат монда бошанд, шоҳроҳе мавҷуд хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзи берун омадани вай аз замини Миср мавҷуд буд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Суруди ҳамду санои наҷотёфтагон.

1. ВА дар он рӯз хоҳӣ гуфт: «Туро, эй Парвардигор, ҳамд мегӯям, зеро ки ҳарчанд бар ман ғазаб кардӣ, аммо ғазабат фуру нишаст, ва маро тасаллӣ додӣ.
2. Инак, Худо наҷоти ман аст: ман ба Ҷ таваккал мекунам, ва наметарсам, зеро ки қуввати ман ва суруди ман Парвардигор Худост, ва Ҷ наҷоти ман гардидааст».
3. Ва бо шодмонӣ аз чашмаҳои наҷот об хоҳед кашид.
4. Ва дар он рӯз хоҳед гуфт: «Парвардигорро ҳамд гӯед, номи Ҷро бихонед; корҳои Ҷро дар миёни қавмон хабар диҳед; зикр намоед, ки номи Ҷ олист.
5. Парвардигорро бисароед, зеро ки Ҷ корҳои бузург кардааст; ин дар тамоми замин маълум аст.
6. Ба ваҷд ой ва бисарой, эй сокинаи Сион, зеро ки Поки Исроил андаруни ту бузург аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Бобил дар рӯзи Парвардигор иҷро хоҳад шуд.

1. ВАҲӢ дар бораи Бобил, ки онро Ишаъё ибни Омӯс дидааст.
2. Бар кӯҳи бараҳна ливое бардоред, бо овози баланд онҳоро даъват намоед ва бо даст ишора кунед, то ки сӯи дарвозаҳои мирон биёянд.
3. Ман ба покони Худ амр фармудам, ва ин зӯроварони Худро, ки бо кибриёи Ман ваҷд мекунанд, ба рехтани ғазабам даъват намудам.
4. Садои ҳаёху дар кӯҳҳо мисли ғиреви қавми сершумор аст; садои ғавғои мамлакатҳо ва халқҳоест, ки чамъ омадаанд: Парвардигори лашкарҳо сипоҳи чангиро аз назар мегузаронад.
5. Онҳо аз замини дурдаст, аз ақсои осмон меоянд, – яъне Парвардигор ва олоти ғазаби Ҷ, – то ки тамоми заминро несту нобуд кунанд.

6. Вовайло кунед, зеро ки рӯзи Парвардигор наздик аст: мисли таҳлукае аз чониби Қодир меояд.
7. Бинобар ин ҳамаи дастҳо суст мешавад, ва ҳамаи дилҳои мардум бемаҷол мегардад,
8. Ва онҳоро воҳима мегирад, ба дарду озорҳо гирифта мешаванд, мисли зане ки мезояд, азоб мекашанд, ба якдигар бо ҳайрат нигоҳ мекунанд, рӯйхӯшон аз ҳаяҷон шӯълавар аст.
9. Инак рӯзи Парвардигор меояд, ки рӯзи бераҳм ва пур аз шиддати хашм ва ғазаб аст, то ки заминро харобазор гардонад, ва гуноҳкорони онро нобуд намояд.
10. Зеро ки ситорагони осмон ва сайёраҳои он аз худ рӯшноӣ нахоҳанд дод; офтоб дар вақти тулӯи худ хира хоҳад шуд, ва моҳ бо рӯшноии худ нахоҳад дурахшид.
11. Ва Ман дунёро барои шарорат, ва шариронро барои гуноҳхӯшон ба ҷазо гирифта хоҳам кард, ва ба кибри бадқасдон хотима хоҳам дод, ва ғурури мустабидонро ба залолат хоҳам андохт.
12. Инсонро аз зари холис, ва одамро аз тиллоӣ Ўфир азизтар хоҳам гардонид.
13. Бинобар ин осмонро ба ларза хоҳам овард, ва замин аз ғазаби Парвардигори лашкарҳо дар рӯзи шиддати хашми Ў аз ҷои худ хоҳад ҷунбид.
14. Ва ҳар кас мисли оҳуе ки гирифтори таъқиб шуда бошад, ва мисли гӯсфандоне ки ҷӯпон надошта бошанд, ба сӯи қавми худ рӯ хоҳад овард, ва ҳар кас ба сӯи замини худ хоҳад давид.
15. Ҳар касе ки ёфт шавад, найза хоҳад хӯрд, ва ҳар касе ки дастгир шавад, аз дами шамшер хоҳад афтад.
16. Ва кӯдакони онҳо дар пеши назари онҳо ба деворҳо зада кушта хоҳанд шуд, хонаҳои онҳо тӯъмаи тороч хоҳад гардид, ва ба номӯси занони онҳо таҷовуз карда хоҳад шуд.

Дар бораи хароб шудани Бобил.

17. Инак, Ман ба муқобили онҳо аҳли Модайро хоҳам барангехт, ки нуқраро писанд намекунанд, ва ба тилло рағбат надоранд.
18. Ва камонхӯшон кӯдаконро нобуд хоҳад кард, ва ба самараи батн раҳм нахоҳад дошт; чашмонашон ба кӯдакон шафаққат нахоҳад намуд.

19. Ва Бобил, ки шукӯҳи мамлакатҳо ва шавкати ифтихори калдониён аст, мисли Садӯм ва Амӯро хоҳад шуд, ки онҳоро Худо вожгун карда буд.

20. Вай ҳаргиз обод нахоҳад шуд, ва то абад маскун нахоҳад гардид; ва аъробӣ дар он ҷо хайма нахоҳад зад, ва ҷӯпонон рамаҳои худро дар он ҷо нахоҳанд хобонид,

21. Балки даррандагони биёбон дар он ҷо хоҳанд хобид; ва хонаҳои он аз бумҳо пур хоҳад шуд; ва шугурмурғон дар он ҷо сукунат хоҳанд дошт; ва чинҳои биёбонӣ дар он ҷо рақс хоҳанд кард.

22. Ва шағолон дар кӯшкҳои он, ва кафторон дар тамошогоҳҳо нула хоҳанд кашид; ва замони он наздик аст, ва рӯзҳои дер нахоҳад кашид.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Аз нав барқарор шудан ва бузургӣ ёфтани салтанати Исроил.

1. ЗЕРО ки Парвардигор ба Яъқуб раҳм хоҳад кард, ва Исроилро боз хоҳад баргузид, ва онҳоро дар заминашон ҷойгир хоҳад кард; ва аҷнабиён ба онҳо ҳамроҳ шуда, ба хонадони Яъқуб хоҳанд пайваст.

2. Ва қавмон онҳоро гирифта, ба маконашон хоҳанд овард, ва хонадони Исроил онҳоро дар замини Парвардигор ҳамчун ғуломон ва канизон ба тасарруфи худ хоҳанд даровард, ва асиркунандагони худро асир карда, бар ситамгарони худ ҳукмронӣ хоҳанд кард.

3. Ва дар рӯзе ки Парвардигор туро аз андӯҳат ва аз изтиробат ва аз меҳнати сахте ки маҷбуран ба ҷо меовардӣ, бираҳонад, чунин воқеъ хоҳад шуд,

4. Ки ту ин масалро бар подшоҳи Бобил зада, бигӯӣ: чӣ гуна он ситамгар нобуд шуд, ва он зулм барҳам хӯрд!

5. Парвардигор асои шарирон ва ҷӯбдасти ҳокимонро шикаст,

6. Ки он бо ғазаб қавмонро зарбаҳои паёпай мезад, ва бар халқҳо бо хашм, бо таъқиботи муттасил ҳукмронӣ мекард.

7. Тамоми замин ором ёфта, фароғат менамояд; ба тараннум овоз баланд мекунад.

Ҳайвони дарранда ба дӯзах сарнагун шуд.

8. Сарвҳо низ дар ҳаққи ту шодӣ мекунад, ва арзҳои Лубнон мегӯянд: "Аз замоне ки ту фурӯ ғалтидай, дарахтбуре ба сари мо наомадааст".

9. Асфалуссофилин аз барои ту музтариб шудааст, то ки туро хангоми омаданат истикбол намояд; арвоҳи мурдагонро, ҳамаи пешвоёни дунёро барои ту бедор кардааст; ҳамаи подшоҳони халқхоро аз тахтхашон бархезонидааст;
10. Ҳамаашон ба ту хитоб намуда, хоҳанд гуфт: "Ту низ мисли мо бемаҷол шудай! Монанди мо гардидай!"
11. Кибриёи ту, садои барбатҳои ту ба дӯзах фурӯд омадааст; дар таги ту кирмҳо густурда шудааст, ва болопӯши ту кирмҳост.
12. Эй зӯҳраи субҳидам, чӣ гуна аз осмон афтадай! Эй, ки халқхоро поймол мекардӣ, чӣ гуна ба замин бархӯрдай!
13. Ва ҳол он ки ту дар дили худ мегуфтӣ: "Ман ба осмон сууд карда, курсии худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам гузошт, ва бар кӯҳи анҷумани худоён, дар ақсои шимол хоҳам нишаст;
14. Бар баландииҳои абрҳо сууд намуда, монанди Ҳаққи Таоло хоҳам шуд".
15. Аммо ту ба дӯзах, ба ақсои асфалуссофилин сарнагун хоҳӣ шуд.
16. Онҳое ки туро мебинанд, ба ту назар дӯхта ва дар ҳаққи ту фикру хаёл карда, хоҳанд гуфт: "Оё ин ҳамон кас аст, ки заминро ба чунбиш меовард, мамлакатхоро ба ларза меандоخت,
17. Дунёро мисли биёбон гардонид, ва шаҳрҳои онро хароб мекард, ва асирони худро ба хонаҳои ҷавоб намедод?"

Доварӣ бар Бобил.

18. Ҳамаи подшоҳони халқҳо саросар, ҳар яке дар оромгоҳи худ бо ҷалол хобидаанд,
19. Валекин ту берун аз қабри худ мисли шоҳаи зиште партофта шудай, – мисли либоси мақтулоне ки шамшер хӯрда, дар миёни сангҳои хандак фурӯ рафта бошанд, мисли ҷасаде ки поймол шуда бошад.
20. Ту бо онҳо дар қабр нахоҳӣ пайваст, зеро ки ту замини худро хароб кардай, қавми худро куштаӣ; насли бадкешон то абад зикр нахоҳад ёфт.
21. Барои писарони вай, ба сабаби гуноҳи падарашон, қатлро муҳайё намоед, то ки қиём накунанд, ва заминро мусаххар накунанд ва рӯи дунёро аз шаҳрҳо пур насозанд.
22. «Ва Ман бар зидди онҳо қиём хоҳам намуд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – ва номи Бобил ва бақияи онро: ҳам писар ва ҳам набараро нобуд хоҳам кард», – мегӯяд Парвардигор.

23. «Ва онро мероси хорпуштҳо ва ботлоқзор хоҳам гардонид, ва онро бо чорӯби ҳалокат хоҳам рӯфт», – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

24. Парвардигори лашкарҳо қасам хӯрда, мегӯяд: «Ба яқин, чунон ки салоҳ дидаам, ончунон хоҳад шуд, ва чунон ки қарор додаам, ончунон ба амал хоҳад омад:

25. Ашшурро дар замини Худ шикаст хоҳам дод, ва бар кӯҳҳои Худ поймол хоҳам кард; ва юғи вай аз гардани онҳо дур хоҳад шуд, ва бори вай аз дӯши онҳо нест хоҳад шуд».

26. Чунин аст қароре ки дар бораи тамоми дунё қабул гардидааст, ва ин аст дасте ки бар ҳамаи халқҳо дароз карда шудааст.

27. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо қарор додааст, ва кист, ки онро тавонад ботил намояд? Ва дасти Ҷ дароз карда шудааст, ва кист, ки онро тавонад баргардонад?

28. Дар соле ки подшоҳ Оҳоз вафот кард, ин ваҳй омадааст:

29. Эй тамоми замини Фалиштӣ, шодӣ накун, ки: чӯбдасте ки туро мезад, шикастааст; зеро ки аз решаи мор афӣ мебарояд, ва самарайи он – аждаҳои паррон хоҳад буд.

30. Ва мардуми бағоят бенаво ба серӣ хоҳанд хӯрд, ва мискинон дар амният хоҳанд хобид; вале решаи туро бо гуруснагӣ нобуд хоҳам кард, ва бақияи туро ӯ хоҳад кушт.

31. Эй дарвоза, вовайло намо! Эй шаҳр, фарёд зан! Эй тамоми замини Фалиштӣ, аз ҳам пош хоҳӣ хӯрд! Зеро ки аз шимол дуд меояд, ва аз ӯрдуи онҳо як нафар ҳам қафо нахоҳад монд.

32. Пас, ба қосидони ин халқ ӯ чӣ ҷавобе хоҳад дод? Ин ки Парвардигор Сионро бунёд кардааст, ва мискинони қавми Ҷ дар он паноҳ хоҳанд бурд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Мӯоб.

1. ВАҲЙ дар бораи Мӯоб. Ҳайҳот, ки дар як шаб Ор хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд! Ҳайҳот, ки дар як шаб Қир хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд!

2. Мардуми он ба буткада, ва аҳли Дивӯн ба минбарҳо барои гиристан баромадаанд; Мӯоб ба ҳоли Набӯ ва Медбо вовайло мекунад; мӯйсари ҳама гирифта шудааст, риши ҳама тарошида шудааст.

3. Дар кӯчаҳои он мардум бар камари худ палос бастаанд; бар бомҳои он ва дар майдонҳои он ҳама вовайло мекунанд, зор-зор мегирянд.
4. Ва Ҳешбӯн ва Эльоле фиғон мекашанд; овозашон то Ёҳас шунида мешавад; бинобар ин чанговарони Мӯоб низ навҳа мекунанд; ҷони онҳо андарунашон меларзад.
5. Дили ман ба ҳоли Мӯоб фиғон мекашад: гурезаҳои он то ба Сӯор ва Эҷлот-Илишиё расидаанд. Ҳайҳот, ки ба фарози Луҳит гириякунон мебароянд, ва дар аснои роҳи Ҳӯрӯноим доду фарёди ҷонгудозе мебароранд!
6. Ҳайҳот, ки обҳои Нимрим тамошудааст, чаманзор хушқидааст, наботот талаф гардидааст, сабзае боқӣ намондааст!
7. Бинобар ин сарвати андӯхтаи худ ва пасандозҳои худро ба он соҳили наҳри Аровим мебаранд.
8. Ҳайҳот, ки ҳудуди Мӯобро фиғон фаро гирифтааст! Вовайлои он то Эҷлоим аст, вовайлои он то Беэр-Элим аст.
9. Ҳайҳот, ки оби Димон аз хун пур шудааст! Ва Ман бар Димон боз балоҳо хоҳам овард: бар гурезаҳои Мӯоб ва бар боқимондагони заминаш шерро хоҳам овард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Давоми нубувват.

1. ГҶСФАНДОНИ парвориро барои ҳокими замин аз Саль бо роҳи биёбон ба кӯҳи духтари Сион бифиристанед.
2. Ва духтарони Мӯоб назди маъбарҳои Арнӯн мисли мурғи оворае ки аз лонааш ронда шуда бошад, хоҳанд буд.
3. «Машварат бидеҳ, додгарӣ бикун, сояи худро пешингоҳон мисли шаб бар мо биафкан, рондашудагонро пинҳон намо, оврагонро таслим накун.
4. Бигзор мӯобиёни рондашудаи ман назди ту маскан гиранд: барои онҳо аз дасти торочгар паноҳгоҳ бош, то даме ки золим нест шавад, тороч хотима ёбад, ва ситамгарон аз рӯи замин небуд гарданд.
5. Ва бигзор тахт бо марҳамат устувор бошад, ва бар он дар хаймаи Довуд доваре дар садоқат нишинад, ки толиби инсоф ва роғиби адолат бошад».
6. Дар бораи ғурури Мӯоб, ки вай бағоят мағрур аст, дар бораи кибр ва ғурур ва хашми вай шунидаем: лофу газофи вай пуч аст.

Вовайлои духтарони Мӯоб.

7. Бинобар ин аҳли Мӯоб ба ҳоли Мӯоб вовайло мекунанд, саросар вовайло мекунанд. Ба ёди кулчаҳои мавизии Қир-Ҳарешет аз дили пурхун нолиши ҷонсӯз хоҳед кард!

8. Киштзорҳои Ҳешбӯн хароб шудааст, токзори Сибмо низ: ҳокимони халқҳо разҳои онро шикастаанд, ки то Яъзир расида, дар биёбон паҳн шуда буд; навдаҳои он вусъат ёфта, ба тарафи баҳр гузашта буд.

9. Бинобар ин ман ҳамроҳи Яъзир ба ҳоли токзори Сибмо гиря мекунам; шуморо, эй Ҳешбӯн ва Эълёле, бо ашкҳои худ сероб менамоем, зеро ки бар ғунучини меваи тобистони ту ва бар мавсими ангуркании ту гулбонг афтадааст.

10. Ва аз сахроҳо хурсандӣ ва сурур барҳам хӯрдааст ва дар токзорҳо садоҳои тараннум ва шодмонӣ шунида намешавад; токдоре ангурро дар чархуштҳо пахш намекунад: гулбонги шодиро Ман барҳам додаам.

11. Бинобар ин амёи ман ба ҳоли Мӯоб, ва ботини ман ба ҳоли Қир-Ҳарешет мисли барбат нолиш мекунад.

12. Ва ҳарчанд Мӯоб ҳозир шуда, бар минбарҳо заҳмат кашад ва ба макони поки худ барои дуо биёяд, манфиате нахоҳад дид.

13. Ин аст каломе ки Парвардигор дар ҳақи Мӯоб аз қадимулайём гуфтааст.

14. Ва алҳол Парвардигор чунин мегӯяд: «Баъд аз се сол, мисли солҳои муздур, ҷалоли Мӯоб бо тамоми оммаи сершумори он ба залолат хоҳад афтод, ва бақияи он бағоят хурд ва беқувват хоҳад буд».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Пешгӯӣ дар бораи Димишқ ва Исроил.

1. ВАҲӢ дар бораи Димишқ. Инак, Димишқ аз миёни шаҳрҳо небуд гардида, ғарами харобаҳо хоҳад шуд.

2. Шаҳрҳои Арӯэр тарк карда хоҳад шуд, – маконе барои рамаҳо хоҳад гардид, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд хобид, ва касе нахоҳад буд, ки онҳоро хӯсонад.

3. Ва ҳисор аз Эфроим барҳам хоҳад хӯрд, ва салтанат аз Димишқ ва аз бақияи Арам; ҳолашон мисли ҷалоли банӣ Исроил хоҳад буд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

4. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки чалоли Яъқуб заиф гардида, фарбеҳии баданаш ба лоғарӣ табдил хоҳад ёфт;
5. Ва мисли он хоҳад буд, ки даравгар пояҳоро чамъ мекунад, ва дасташ хӯшаҳоро медаравад; ва мисли он хоҳад буд, ки дар водии Рафоим хӯшаҳоро мечинанд;
6. Ва мисли мевахое ки бар дарахти зайтун баъд аз зада афшондани он боқӣ мемонад, дар ӯ ду-се донае бар сари шоҳаи баландаш, ва чор-панҷ донае бар навдаҳои боровараш боқӣ хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор, Худои Исроил.
7. Дар он рӯз инсон ба Офаринандаи худ рӯй хоҳад овард, ва чашмонаш сӯи Поки Исроил дӯхта хоҳад шуд;
8. Ва ӯ ба қурбонгоҳҳое ки бо дастҳои худ бино кардааст, рӯй нахоҳад овард, ва ба он чи ангуштҳои ӯ сохтааст, яъне ба бутҳои Ашера ва Ҳамон назар нахоҳад кард.
9. Дар он рӯз шаҳрҳои истехкомдори он мисли харобаҳое хоҳад шуд, ки дар чангалҳо ва бар қуллаҳои кӯҳ воқеъ аст, ва онҳоро пеши банӣ Исроил тарк карда буданд; ва он ба харобазор табдил хоҳад ёфт.
10. Зеро ки ту Худои наҷоти худро фаромӯш кардӣ, ва кӯҳпораи паноҳгоҳи худро ба ёд наовардӣ; бинобар ин ту ниҳолҳои дилпазир шинондӣ, ва қаламчаҳои бегонаро кишт кардӣ.
11. Дар рӯзе ки ниҳол шинондӣ, онҳоро сабзу хуррам гардондӣ, ва саҳаргоҳон кишти худро шукуфондӣ, аммо ҳосилаш дар рӯзи беморӣ ва дарди бедармон барбод хоҳад рафт.
12. Эй вой аз ғиреви қавмони бисёр, ки мисли ғалаёни баҳрҳо талотум мекунанд! Ва аз хурӯши қабилаҳо, ки мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд!
13. Қабилаҳо мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд; вале ӯ ба онҳо итоб намуд, ва онҳо ба ҷойҳои дур гурехтанд, ва мисли коҳрезае аз бод бар кӯҳҳо ронда шуданд, ва мисли ғуборе аз гирдбод.
14. Шомгоҳ – ва инак даҳшат аст, вале пеш аз субҳидам он нест мешавад. Чунин аст насиби торочгарони мо, ва қисмати харобкунандагони мо.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Вой бар заминҳое ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаши воқеъ аст.

1. Эй вой бар замини пур аз садои болҳои малах, ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаш воқеъ аст,
2. Ва элчиёнашро бо роҳи баҳр, ва дар киштиҳои бардӣ бар рӯи об мефиристад! Эй қосидони тезрав, биравед назди халқи қоматбаланд ва ранги пӯсташон мисгун, назди қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур саҳмгин ҳастанд, яъне халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад.
3. Эй ҳамаи бошандагони дунё ва сокинони замин! Чун ливое бар кӯҳҳо барафрошта шавад, бингарад, ва чун шох садо диҳад, бишнавед.
4. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Ман дар маскани Худ ороида, назар хоҳам кард, мисли гармои тафсон ҳангоми нурафшонии офтоб, мисли абри шабнамӣ дар гармии мавсими дарав».
5. Зеро ки пеш аз ангурканӣ, вақте ки тоқ аз гул фуномада, муғчаҳо ба ғӯра мубаддал мешавад, Ё шоҳаҳоро бо қайҷии тоқбурӣ хоҳад бурид, ва навдаҳоро бурида дур хоҳад андохт.
6. Ва ҳамааш барои мурғони соҳибчанголи кӯҳистон ва барои ҳайвоноти замин вогузошта хоҳад шуд; ва мурғони соҳибчангол тобистонро бар онҳо ба сар хоҳанд бурд, ва тамоми ҳайвоноти замин зимистонро бар онҳо хоҳанд гузаронид.
7. Дар он замон инъоме барои Парвардигори лашкарҳо аз қавми қоматбаланд ва ранги пӯсташон мисгун, ва аз қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур саҳмгин ҳастанд, яъне аз халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад, ба макони номи Парвардигори лашкарҳо, ба кӯҳи Сион оварда хоҳад шуд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Миср.

1. ВАҲЙ дар бораи Миср. Инак, Парвардигор бар абри сабукрав савор шуда, ба Миср меояд. Ва аз ҳузури Ё бутҳои Миср ба ларза хоҳанд афтод, ва дили Миср андаруни вай заиф хоҳад шуд.
2. Ва Ман мисриёнро бар мисриён хоҳам барангехт, ва онҳо бародар бо бародар, ва ёр бо ёр, ва шаҳр бо шаҳр, ва мамлакат бо мамлакат ҷанг хоҳанд кард.
3. Ва рӯҳи Миср андаруни вай бемаҷол хоҳад шуд, ва Ман машварати онро дарҳам-барҳам хоҳам кард, ва онҳо аз бутҳо ва фолбинон ва ҷодугарон ва азоимхонон дархост хоҳанд намуд.

4. Ва Ман Мисрро ба дасти ҳокими сахтгире хоҳам супурд, ва подшоҳи золиме бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, – мегӯяд Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.
5. Ва обҳои баҳр кам шуда, наҳр хароб ва хушк хоҳад гардид.
6. Ва наҳрҳо гандида, чӯйҳои Миср камоб ва хароб хоҳад шуд; най ва қамиш хушк хоҳад гардид.
7. Чаманҳое ки дар атрофи дарё, дар соҳилҳои дарё воқеъ аст, ва тамоми киштзори назди дарё хушкида, парешон ва нест хоҳад шуд.
8. Ва моҳигирон нола хоҳанд кард, ва ҳамаи онҳое ки шаст ба дарё меандозанд, мотам хоҳанд гирифт, ва онҳое ки тӯр бар рӯи об мегустаронанд, ғамгин хоҳанд шуд.
9. Ва наддофони катон ва бофандагони матои сафед хиҷил хоҳанд шуд.
10. Ва пояҳои он афсурдахотир, ва ҳамаи муздурон афтодарӯх хоҳанд шуд.
11. Ба яқин, мирони Сӯан аблаҳ ҳастанд; ҳокимони машваратчиӣ фиръавн машварати ҷоҳилона медиҳанд. Пас шумо чӣ гуна метавонед ба фиръавн бигӯед: «Ман писари ҳакимон ҳастам, писари подшоҳони қадимам?»
12. Пас ҳакимони ту кучоянд? Бигзор онҳо ба ту гӯянд, ва бигзор донанд, ки Парвардигори лашкарҳо барои Миср чӣ қароре кардааст.
13. Мирони Сӯан аблаҳ шудаанд; мирони Нуф фиреб хӯрдаанд; Мисрро аркони сибтҳои вай гумроҳ кардаанд.
14. Парвардигор андаруни он рӯҳи дарҳам-баҳрамӣ даровардааст, ва онҳо Мисрро дар тамоми аъмоли он гумроҳ кардаанд, мисли он ки маст роҳро гум карда, дар қайи худ афтода мехобад.
15. Ва дар Миср коре нахоҳад буд, ки сар ва дум, наҳл ва най тавонад онро ба ҷо оварад.
16. Дар он рӯз Миср мисли занон хоҳад буд, ва аз ҳаракати дасти Парвардигори лашкарҳо, ки Ё бар вай мебардорад, ларзон ва тарсон хоҳад шуд.
17. Ва замини Яҳудо барои Миср манбаи даҳшат хоҳад буд: ҳамин ки зикри онро бишнавад, хоҳад тарсид, аз боиси қароре ки Парвардигори лашкарҳо дар ҳаққи вай қабул кардааст.
18. Дар он рӯз панҷ шаҳр дар замини Миср ба забони Канъон суҳан ронда, ба Парвардигори лашкарҳо қасам хоҳанд хӯрд; яке Ир-Ҳахерес номида хоҳад шуд.
19. Дар он рӯз қурбонгоҳе барои Парвардигор дар миёнаҳои замини Миср, ва сутуне барои Парвардигор назди сарҳади он хоҳад буд.

20. Ва инҳо аломате ва шаҳодате барои Парвардигори лашкарҳо дар замини Миср хоҳад буд, зеро ки сӯи Парвардигор аз дасти чафокорони худ фарёд хоҳанд зад, ва ӯ наҷотдиҳанда ва пуштибоне барои онҳо фиристода, онҳоро халосӣ хоҳад дод.

21. Ва Парвардигор ба мисриён маъруф хоҳад шуд, ва мис риён дар он рӯз Парвардигорро хоҳанд шинохт, ва бо курбониҳо ва ҳадияҳо ӯро ибодат хоҳанд намуд, ва барои Парвардигор назр карда, онро ба ҷо хоҳанд овард.

22. Ва Парвардигор мисриёнро зарба хоҳад зад; зарба зада, шифо хоҳад дод: чун сӯи Парвардигор ручӯъ кунанд, ӯ онҳоро иҷобат намуда, шифо хоҳад дод.

23. Дар он рӯз шоҳроҳе аз Миср ба Ашшур хоҳад буд, ва ашшуриён ба Миср, ва мисриён ба Ашшур хоҳанд рафт; ва мисриён бо ашшуриён Парвардигорро ибодат хоҳанд кард.

24. Дар он рӯз Исроил бо Миср ва бо Ашшур сегона хоҳад шуд; вай дар миёни замин баракат хоҳад буд,

25. Ки онро Парвардигори лашкарҳо баракат дода, хоҳад гуфт: «Муборак аст қавми Ман – Миср, ва амали дасти Ман – Ашшур, ва мероси Ман – Исроил».

БОБИ БИСТУМ

Нубувват дар бораи галабаи Ашшур бар Миср.

1. ДАР соли ки Тартон ба Ашдӯд омад, вақте ки Сарҷун, подшоҳи Ашшур ӯро фиристод, ва бо Ашдӯд ҷанг карда, онро забт намуд,

2. Дар ҳамон вақт Парвардигор ба воситаи Ишаъё ибни Омӯс сухан ронда, гуфт: «Бирав, ва палосро аз камари худ бикшо, ва кафшро аз пойҳои худ дур кун». Ва ӯ чунин кард: бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт.

3. Ва Парвардигор гуфт: «Чунон ки бандаи Ман Ишаъё се сол бараҳна ва пойлуч роҳ рафтааст, то аломате ва ишорате дар бораи Миср ва Ҳабаш бошад,

4. Ончунон подшоҳи Ашшур асирони Миср ва матрудони Ҳабашро – ҷавонон ва пиронро – бараҳна ва пойлуч ва кунлуч хоҳад бурд, то ки расвой барои Миср бошад.

5. Ва аз Ҳабаш, ки пуштибони онҳост, ва аз Миср, ки ифтихори онҳост, ҳаросон ва хичил хоҳанд шуд.

6. Ва дар он рӯз сокинони ин соҳил хоҳанд гуфт: "Инак, чунин аст ҳоли пуштибони мо, ки ба кӯмакаш рӯ оварда будем, то аз подшоҳи Ашшур раҳо шавем! Пас, мо чӣ гуна халосӣ меёбем?"»

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Пешгӯиҳо дар бораи Бобил, Адӯм ва Арабистон.

1. ВАҲӢ дар бораи биёбони назди баҳр. Мисли гирдбодҳое ки дар чануб мевазад, вай аз биёбон, аз замини пурдаҳшат меояд.
2. Рӯъёи мудҳише ба ман аён шудааст: хоин хиёнат менамояд, ва торочгар тороч мекунад, Эй Элом, баро! Эй Модай, муҳосира намo! Ба тамоми оҳу нолаи он хотима хоҳам дод.
3. Аз ин рӯ камари маро ларза гирифтааст; дарде, мисли дарди зане ки мезояд, маро дар бар гирифтааст; аз он чи мешунавам, печутоб мехӯрам, ва аз он чи мебинам, ҳаросон шудаам.
4. Ошуфтадил шудаам; тарсу бим маро мадҳуш кардааст; шоми фароғати ман ба тарсу ларз мубаддал шудааст.
5. Суфраро оростаанд; чойпӯшҳоро густурдаанд; ба хӯрдану нӯшидан машғуланд. «Эй мирон, бархезед, сипарҳоро равшан молед!»
6. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Бирав, дидбоне бимон, то он чиро, ки бинад, хабар диҳад,
7. Ва чун фавҷҳои саворонро: ҷуфт-ҷуфт саворони асп, саворони улоғ, саворони шутурро бинад, ба онҳо бо диққати тамом гӯш андозад».
8. Ва ӯ мисли шер садо баровард: «Эй хоҷаи ман! Рӯзона ман доимо бар дидбонгоҳ меистам, ва тамоми шабҳо дар посбонии худ мебошам.
9. Ва инак, савори ароба бо ҷуфт-ҷуфти асп меоянд». Ва ӯ хитоб намуда, гуфт: «Бобил фуру ғалтидааст, фуру ғалтидааст, ва тамоми санамҳои худоёнашро ба замин зада шикастаанд».
10. Эй хирмангоҳи ман ва писари хирмани ман! Он чи аз Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил шунидаам, ба шумо гуфтам.
11. Ваҳй дар бораи Думо. Маро аз Сеир фарёд мекунад: «Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст? Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст?»
12. Посбон гуфт: «Субҳ меояд, вале ҳанӯз шаб аст. Агар боз пурсидан хоҳед, бипурсед: бори дигар биёед».
13. Ваҳй дар бораи банӣ араб. Эй қофилаҳои дадониён! Дар сангзори Арабистон манзил кунед.

14. Эй сокинони замини Темо! Ба пешвози ташнагон об биёред, гурезагонро бо нонашон истиқбол намоед.

15. Зеро ки онҳо аз шамшерҳо гурехтаанд: аз шамшери бараҳна, ва аз камони кашида, ва аз гаронии чанг.

16. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Баъд аз як сол, мисли солҳои муздур, тамоми ҷалоли Қедор нобуд хоҳад шуд;

17. Ва бақияи шумораи баҳодурони камондори бани Қедор кам хоҳад шуд, зеро ки Парвардигор, Худои Исроил чунин гуфтааст».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нубувват дар бораи водии рӯё.

1. ВАҲЙ дар бораи водии рӯё. Пас туро чӣ шудааст, ки саросар ба бомҳо баромадаӣ?

2. Эй шаҳри пурҷӯшу хурӯш, ки пурҳаяҷон ҳастӣ, эй шаҳри пурсурур! Мақтулони ту мақтулони шамшер нестанд ва дар чанг талаф нашудаанд.

3. Ҳамаи саркардаҳои ту якҷоя гурехтаанд, вале бе он ки аз камон истифода баранд, ба асирӣ гирифта шудаанд; ҳамаи онҳое ки андаруни ту ёфт шудаанд, ҳарчанд ба ҷойҳои дур гурехта бошанд ҳам, якҷоя ба асирӣ афтадаанд.

4. Бинобар ин мегӯям: «Аз ман дур шавед, ман зор-зор хоҳам гирифт; барои тасалли додани ман дар бораи таҳлукаи духтари қавми ман саъю кӯшиш накунед».

5. Зеро ки рӯзи ҳаяҷон ва мағлубият ва парешонӣ аз ҷониби Парвардигори лашкархост дар водии рӯё: ҳисорро вайрон мекунанд, ва фарёд дар кӯҳҳо танинандоз мешавад.

6. Ва Элом бо аробаҳои чангии пур аз одам ва бо саворон тирдонро бардоштааст, ва Қир сипарро бараҳна кардааст.

7. Ва инак, водии беҳтарини ту аз аробаҳои чангӣ пур шудааст, ва саворон дар рӯ ба рӯи дарвоза мавқеъ гирифтаанд.

8. Ва болопӯши Яхудо бардошта шудааст, ва ту дар он рӯз ба аслиҳаи кӯрхонаи чангал назар дӯхтай.

9. Ва шумо раҳнаҳои шаҳри Довудро, ки бисёр аст, дидаед, ва оби ҳавзи поёнро чамъ кардаед;

10. Ва хонаҳои Ерусалимро дар шумор овардаед, ва хонаҳоро вайрон кардаед, то ки ҳисорро мустаҳкам намоед;

11. Ва дар миёни ду ҳисор обанборе барои оби ҳавзи кӯҳна сохтаед; валекин ба Ё, ки инро ба амал овардааст, назар надӯхтаед, ва Ёро, ки аз қадимулайём инро муқаррар намудааст, надидаед.

12. Ва Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, дар он рӯз шуморо ба гиристан ва навҳа кардан ва мӯйсар гирифтан ва палос пӯшидан даъват намудааст.

13. Вале инак, хурсандӣ ва димоғчоқӣ! Гов мекушанд ва гӯсфанд забҳ мекунанд, гӯшт мехӯранд ва шароб менӯшанд: «Бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!»

14. Ва Парвардигори лашкарҳо дар гӯши ман ошкор кардааст: «Ба яқин, ин гуноҳи шумо омурзида нахоҳад шуд то даме ки бимиред!» – гуфтааст Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо.

15. Парвардигор, Парвардигори лашкарҳо, чунин гуфтааст: «Бирав ва назди ин гумошта, яъне Шебно, ки нозири боргоҳ аст, дохил шав, ва бигӯй:

16. "Дар ин ҷо туро чӣ кор аст, ва дар ин ҷо ту кистӣ, ки барои худ дар ин ҷо мақбарае месозӣ?"» Вай дар ҷои баланд барои худ мақбара месозад, дар сахра барои худ маскан метарошад.

17. Инак, эй шахси ҷоҳталаб, Парвардигор туро дур хоҳад андохт, ва туро печутоб хоҳад дод,

18. Ва туро саҳт фушурда, мисли тӯбе бар замини фароҳ хоҳад ғелонид, ва ту дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо аробаҳои боҳашамати ту боиси нанги хонадони хоҷаат хоҳад шуд.

19. Ва Ман туро аз маконат бадар хоҳам ронд, ва аз мартабаи худ фурӯ хоҳӣ ғалтид.

20. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман бандаи Худ – Элёким ибни Ҳилқиёро даъват хоҳам намуд,

21. Ва ёро бо либоси ту пӯшонида, бо камарбанди ту маҳкам хоҳам кард, ва ҳокимияти туро ба дасташ хоҳам супурд, ва ё барои сокини Ерусалим ва хонадони Яҳудо падар хоҳад буд.

22. Ва калиди хонадони Довудро бар дӯши ё хоҳам гузошт, ва ё чун кушояд, ҳеч кас нахоҳад баст, ва чун бандад, ҳеч кас нахоҳад кушод.

23. Ва ёро мисли меҳе дар ҷои саҳт устувор хоҳам кард, ва ё барои хонадони падари худ курсии чалол хоҳад буд.

24. Ва тамоми ҷалоли хонадони падарашро, аз фарзандонаш то ақрабояш, ва тамоми олоти хурдро, аз косою кӯзаҳои гаронбаҳо то ҳамаи сафолпораҳо, бар ё хоҳанд овехт.

25. «Дар он рӯз, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – он меҳе ки дар ҷои саҳт устувор гардида буд, лиққонак хоҳад шуд, ва шикаста,

фурӯ хоҳад ғалтид, ва боре ки бар он овезон аст, талаф хоҳад шуд; зеро ки Парвардигор гуфтааст».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Нубувват дар бораи Сӯр.

1. ВАҲӢ дар бораи Сӯр. Эй киштиҳои Таршиш, вовайло кунед, зеро ки он хароб шудааст: на хонае боқӣ мондааст, на чое ки кас тавонад вориди он гардад; аз замини Киттим ба онҳо хабар расидааст.
2. Эй сокинони соҳил, ки онро тоҷирони Сидӯн, дарёнавардон пур мекарданд, хомӯш нишинед!
3. Ва ғаллаи Шихӯр, дарави атрофи наҳр бо обҳои бисёр ба он дохил мешуд, ва он бозоргоҳи халқҳо гардида буд.
4. Эй Сидӯн, таассуф намо, зеро ки баҳр, яъне қалъаи баҳр, ба забон омада, мегӯяд: «Гӯё ки ман дарди зоиш накашидаам, ва назоидаам, ва чавонро парвариш накардаам, ва духтаронро ба воя нарасонидаам!»
5. Вақте ки овозаи ин ба мисриён бирасад, аз шунидани аҳволи Сӯр ба ҳарос хоҳанд афтод.
6. Эй сокинони соҳил, ба Таршиш кӯчида равед, вовайло кунед.
7. Оё ҳамин аст он шаҳри пурсурури шумо, ки ибтидояш аз қадимулайём буд, ва пойҳояш онро ба кишварҳои дур мебурд, то ки дар он чо иқомат намояд?
8. Кист, ки инро дар ҳаққи Сӯри тоҷбахш, ки савдогаронаш мисли мирон, ва тоҷиронаш акобири рӯи замин буданд, қарор додааст?
9. Парвардигори лашкарҳо инро қарор додааст, то ки кибриёи ҳар ҳашаматро поймол кунад ва ҳамаи мӯхтарамони заминро ба залолат андозад.
10. Эй духтари Таршиш, бар замини худ мисли наҳр убур намо: дигар бандубасте нест.
11. Ё дасти Худро бар баҳр дароз карда, мамлакатҳоро ба ларза овардааст; Парвардигор дар ҳаққи Канъон амр фармудааст, ки қалъаҳояшро хароб кунанд,
12. Ва гуфтааст: «Ту, эй бокираи ситамдида, духтари Сидӯн, дигар димоғчоқӣ нахоҳӣ кард! Бархоста, ба Киттим бирав, лекин дар он чо низ барои ту оромӣ нахоҳад буд».
13. Инак замини калдониён, ки ин қавм ҳоло вучуд надоранд. Ашшур онро барои биёбоннишинон бунёд кард. Бурҷҳои дидбонии

худро барпо намуданд, қасрҳояшро вайрон карданд, онро ба харобазор табдил доданд.

14. Эй киштиҳои Таршиш, вовайло кунед, зеро ки қалъаи шумо хароб шудааст.

15. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр ҳафтод сол, ба андозаи рӯзҳои як подшоҳ фаромӯш хоҳад шуд. Баъд аз итмоми ҳафтод сол ба Сӯр ҳамон чиз рӯй хоҳад дод, ки дар суруди фоҳиша тасвир ёфтааст:

16. «Эй фоҳишаи фаромӯшшуда, барбатро бигир, дар шаҳр гардиш намо! Нағз бинавоз, бисёр бисарой, то ки туро ба ёд оваранд!»

17. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз итмоми ҳафтод сол Парвардигор Сӯрро тафакқуд хоҳад намуд, ва он аз нав ба гирифтани музди зинои худ хоҳад баргашт, ва бо ҳамаи мамлакатҳои дунё, ки бар рӯи замин мебошанд, зино хоҳад кард.

18. Вале тиҷорати он ва музди зинои он барои Парвардигор бахшида хоҳад шуд: захира карда ва дар маҳзан гузошта нахоҳад шуд, балки тиҷораташ барои онҳое ки ба ҳузури Парвардигор зиндагӣ мекунанд, хоҳад буд, то ки ба серӣ бихӯранд ва либоси нағз бипӯшанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Доварии Худо бар замин. Зухури ояндаи ҷалоли Худо.

1. ИНАК, Парвардигор заминро холӣ ва хароб мекунад, ва сатҳи онро дигаргун месозад, ва сокинони онро пароканда менамояд.

2. Ва чунон ки қавм бошанд, ончунон коҳин хоҳад буд, чунон ки ғулом – ончунон хочааш, чунон ки каниз – ончунон хотунаш, чунон ки харидор – ончунон фурӯшанда, чунон ки қарзхоҳ – ончунон қарздор, чунон ки даъвогар – ончунон ҷавобгар.

3. Замин тамоман беодам ва толону тороч хоҳад шуд, зеро ки Парвардигор ин суҳанро гуфтааст.

4. Замин мотам гирифтааст, сархам шудааст; дунё афсурдахотир ва сархам шудааст; олимақомони қавми замин афсурдахотир шудаанд.

5. Ва замин зери сокинонаш палид шудааст, зеро ки онҳо дастурҳоро поймол кардаанд, аз фароиз берун баромадаанд, паймони ҷовидониро шикастаанд.

6. Бинобар ин лаънат заминро хӯрдааст, ва сокинони он ба ҷазо дучор шудаанд; бинобар ин сокинони замин сӯхтаанд, ва аз одамон андаке боқӣ мондаанд.

7. Ширази ангур мотам гирифтааст; ток афсурдахотир шудааст; ҳамаи шоддилон оҳ мекашанд.
8. Шодмонии дафҳо барҳам хӯрдааст; ғавғои айёшон хотима ёфтааст; шодмонии барбатҳо барҳам хӯрдааст.
9. Дигар бо суруд шароб наменӯшанд; арақ барои нӯшандагонаш талх шудааст.
10. Шаҳри хароба ба шикаст гирифтааст; ҳар хона баста аст, ва касе наметавонад дарояд.
11. Дар кӯчаҳо аз барои шароб фиғон мекашанд; ҳар гуна сурури тира гардидааст; шодмонии замин талаф шудааст.
12. Дар шаҳр харобӣ ҳукмфармо аст, ва дарвозаи он шикаста пора-пора шудааст.
13. Ва дар миёни замин, дар байни қавмон ончунон хоҳад шуд, чунон ки дар вақти зада афшондани дарахти зайтун ва баъд аз анҷоми ангурчинӣ якҷанд шингиле боқӣ мемонад.
14. Онҳо овози худро баланд карда, тараннум хоҳанд намуд: дар бораи кибриёи Парвардигор аз ҷониби баҳр бо шодӣ садо хоҳанд баровард.
15. Бинобар ин Парвардигорро дар шарқ, ва номи Парвардигор Худои Исроилро дар ҷазираҳои ғарб ҷалол диҳед.

Мусибати бузург.

16. Аз ақсои замин мо сурудҳоро шунидаем: «Одилро ҷалол бод!» Ва ман гуфтам: «Дареғо бар ман! Дареғо бар ман! Вой бар ман! Хоинон хиёнат кардаанд, ва хоинон хиёнат бар хиёнат зам кардаанд».
17. Эй сокини замин, тарс ва ҳоҳ ва дом бар туст!
18. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз овози тарс бигрезад, ба ҳоҳ хоҳад афтод; ва ҳар кӣ аз даруни ҳоҳ барояд, ба дом хоҳад афтод; зеро ки равзанҳо аз афроз кушода хоҳад шуд, ва асосҳои замин ба ларза хоҳад омад.
19. Замин пора-пора шудааст, замин аз ҳам ҷудо шудааст, замин вожгун гардидааст.
20. Замин мисли маст мекалада, ва мисли арғунҷак алвонҷ меҳӯрад; ва ҷинойташ бар он гаронӣ мекунад; ва фуру хоҳад ғалтид, ва дигар нахоҳад бархост.

21. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор лашкари афрозро бар афроз, ва подшоҳони заминро бар замин тафакқуд намуда, чазо хоҳад дод.

22. Ва мисли издиҳоми бандиён дар чоҳе чамъ оварда хоҳанд шуд, ва дар зиндон баста хоҳанд шуд, ва баъд аз рӯзҳои бисёр тафакқуд карда хоҳанд шуд.

23. Ва моҳ хичил, ва офтоб шармсор хоҳад шуд, зеро ки Парвардигори лашкарҳо бар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим салтанат хоҳад ронд, ва ба ҳузури пирони Худ ҷалол хоҳад ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Тантанаи Подшоҳии Парвардигор ва Худо.

1. ПАРВАРДИГОРО! Ту Худои ман ҳастӣ. Ту ро такбир менамоям, номи Ту ро ҳамд мегӯям, чунки корҳои аҷиб кардай; муқаддароти қадими Ту ҳақ асту рост.

2. Зеро ки Ту шаҳро ба сангтӯдае, пойтахти истехкомдорро ба харобазор табдил додай; қасри бегонаҳоро аз шаҳр нобуд намудай, ки он ҳаргиз бино нахоҳад ёфт.

3. Бинобар ин қавмони зӯровар Ту ро ҷалол хоҳанд дод; шаҳрҳои халқҳои мустабид аз Ту хоҳанд тарсид.

4. Зеро ки Ту қалъае барои бенаво, қалъае барои мискин дар вақти тангии вай, паноҳгоҳе аз борони сел, сояе аз гармо будӣ; зеро ки нафаси қаҳролуди мустабидон мисли селоби деворшикан аст.

5. Ҳаёҳуи бегонаҳоро мисли гармо дар саҳрои хушк Ту фурӯ хоҳӣ нишонид; тараннуми мустабидон мисли гармо аз сояи абр паст хоҳад шуд.

6. Ва Парвардигори лашкарҳо бар ин кӯҳ барои ҳамаи қавмон базме аз таомҳои рағанин, базме аз шаробҳои кӯҳна – аз таомҳои рағанини болаззат ва аз шаробҳои кӯҳнаи мусаффо – хоҳад орошад;

7. Ва бар ин кӯҳ рӯпӯшери, ки бар ҳамаи қавмон пӯшонида шудааст, ва пардаери, ки бар ҳамаи халқҳо густурда шудааст, барҳам хоҳад дод;

8. Маргро ба сурати абадӣ нобуд хоҳад намуд, ва Парвардигор Худо ашқоро аз ҳамаи чеҳраҳо пок хоҳад кард, ва нанги қавми Худро аз рӯи тамоми замин дур хоҳад сохт; зеро ки Парвардигор гуфтааст.

9. Ва дар он рӯз хоҳанд гуфт: «Инак, Худои мо, ки ба Ё умед бастаем, ва Ё моро начот хоҳад дод! Ин аст Парвардигоре ки ба Ё умед бастаем, пас дар начоти Ё шодӣ ва хурсандӣ хоҳем кард!»

10. Зеро ки дасти Парвардигор бар ин кӯҳ қарор хоҳад ёфт, ва Мӯоб дар ҷои худ поймол хоҳад шуд, чунон ки коҳ дар ахлот поймол мешавад;

11. Ва ҳарчанд вай дастҳои худро андаруни он ҳаракат диҳад, чунон ки шиновар барои шино кардан ҳаракат медиҳад, – вале Ё такаббури вайро бо якҷоягии ҳилаҳои дастҳои вай паст хоҳад кард.

12. Ва Ё ҳисорҳои баланди истехкомдори туро вожгун намуда, фурӯ хоҳад ғалтонид, бар замин афканда, ба хок яксон хоҳад кард.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Исроил, ки аз нав барпо гардида, ба Худо рӯҷӯ намудааст, Парвардигорро ҷалол медиҳад.

1. ДАР он рӯз ин суруд дар замини Яхудо сароида хоҳад шуд: «Мо шаҳри мустаҳкаме дорем; Ё начотро чун ҳисор ва садд ба вучуд овардааст.

2. Дарвозаҳоро бикшоед, то халқи одиле ки имонашонро нигоҳ медоранд, ворид шаванд.

3. Дили боматонатро Ту дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки вай ба Ту таваккал мекунад.

4. Ба Парвардигор то абад таваккал кунед, зеро ки Парвардигор Худо саҳраи ҷовидонист.

5. Зеро кн Ё болонишинонро вожгун намудааст, шаҳри олишонро фурӯ ғалтонидааст, онро то ба замин фурӯ ғалтонида, ба хок яксон кардааст.

6. Онро пойҳо поймол мекунад, – пойҳои мискинон, қадамҳои бенавоён».

7. Роҳи одил рост аст; Ту, эй Росткор, тариқи одилро ҳамвор мекуни.

8. Ва дар роҳи довариҳои Ту, эй Парвардигор, мо ба Ту умед бастаем, ва ҷони мо иштиёқманди номи Ту ва зикри Ту мебошад.

9. Шабонгаҳ ман бо ҷони худ муштоқи Ту ҳастам, ва саҳаргоҳон ман бо рӯҳи худ дар андарунам Туро металабам; зеро вақте ки довариҳои Ту бар замин ба амал ояд, сокинони дунё инсофро таълим хоҳанд гирифт.

10. Агар шарир омурзида шавад, адлу инсофро таълим нахоҳад гирифт, – дар замини росткорон ноинсофӣ хоҳад кард, ва кибриёи Парвардигорро нахоҳад дид.

11. Парвардигоро! Дасти Ту баланд бардошта шудааст, аммо онҳо намебинанд; чун рашки Туро барои қавмат бинанд, хичил хоҳанд шуд; оташи хашмат адуёни Туро фурӯ хоҳад бурд.

12. Парвардигоро! Осоиштагиро барои мо барқарор намо; зеро ки ҳамаи корҳои моро низ Ту барои мо ба амал овардаӣ.

13. Парвардигоро, Худои мо! Ҳокимон ба ғайр аз Ту бар мо салтанат меронданд, аммо танҳо ба Ту умед баста, номи Туро зикр менамудем.

14. Мурдагон зинда нахоҳанд шуд; арвоҳи мурдагон нахоҳанд бархост; зеро ки Ту онҳоро тафакқуд намуда, нобуд сохтаӣ, ва тамоми зикрашонро нобуд кардаӣ.

15. Халқро афзун намудаӣ, эй Парвардигор, халқро афзун намуда, Худро чалол додаӣ, тамоми худуди заминашонро васеъ кардаӣ.

16. Парвардигоро! Дар вақти тангии худ онҳо Туро талабидаанд; чун аз Ту ҷазо меёфтанд, бо зорию илтиҷо дуо мегуфтанд.

17. Чунон ки зани ҳомиладор ҳангоми наздик омадани зоиданаш аз дардҳои саҳти худ печутоб хӯрда, фарёд мезанад, ончунон мо низ, эй Парвардигор, ба ҳузури Ту будем.

18. Ҳомила шуда, печутоб мехӯрдем, вале гӯё ки бодро мезоидем: ҳеч наҷоте барои замин ба амал наомад, ва сокинони дунё фурӯ нағалтиданд.

19. Бигзор мурдагони Ту зинда шаванд, майитҳои ман барҳезанд! Эй сокинони хок, бедор шавед ва тараннум намоед! Зеро ки шабнами Ту шабнами наботот аст, ва замин мурдагонро берун хоҳад афканд.

20. Эй қавми ман, биёед, ба ҳучраҳои худ дароед, ва дарҳои худро аз қафои худ бибандед, як лаҳзае пинҳон шавед, то даме ки ғазаб бигзарад.

21. Зеро инак, Парвардигор аз макони Худ берун меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон сазо диҳад; ва замин хунҳои фурӯбурдаи худро ошкор хоҳад кард, ва мақтулони худро дигар пинҳон нахоҳад дошт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба залолат афтодани давлатҳои бузург.

Аз нав барқарор шудани Исроил.

1. ДАР он рӯз Парвардигор бо шамшери сахт ва бузург ва пурзӯри Худ он аждар-мори тозонро ва он аждар-мори печонро сазо хоҳад дод, ва он тимсохро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт.
2. Дар он рӯз барои тоқзори шароби ноб бисароед.
3. Ман, ки Парвардигор ҳастам, онро нигоҳ медорам, ҳар лаҳза онро об медиҳам; шабу рӯз онро посбонӣ мекунам, то ки касе ба он осебе нарасонад.
4. Ғазабе дар Ман нест. Аммо агар касе ба Ман явшон ва хори шутурро муқобил мегузошт, Ман бар зидди вай ба чанг иқдом намуда, вайро якҷоя месӯзондам;
5. Магар ки вай ба қуввати Ман рӯи паноҳ оварда, бо Ман сулҳ мекард: пас бигзор бо Ман сулҳ кунад.
6. Дар рӯзҳои оянда Яқуб реша хоҳад давонд, Исроил муғча ва шукуфа хоҳад кард; ва рӯи дунё аз мева пур хоҳад шуд.
7. Оё ӯ вайро ончунон задааст, чунон ки занандагони вайро задааст? Оё вайро ончунон куштааст, чунон ки кушандагони вай кушта шудаанд?
8. Вайро Ту баандоза сазо додай, вақте ки бадар рондай. Вайро бо вазиши саҳти Худ дур андохтай, мисли он ки дар рӯзи боди шарқӣ бошад.
9. Пас, гуноҳи Яқуб ба ин восита кафорат хоҳад шуд, ва тамоми самари дафъи хатои вай ҳамин хоҳад буд, ки вай ҳамаи сангҳои қурбонгоҳҳоро мисли сангҳои оҳаки шукуфта хоҳад гардонид, то ки бутҳои Ашера ва Ҳамон дигар барпо нашавад,
10. Зеро ки он шаҳри истехкомдор валангор гардида, монанди чарогоҳе хоҳад шуд, ки онро тарк карда баромада рафта бошанд; дар он ҷо гӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо вай хобида, навдаҳои онро талаф хоҳад кард.
11. Вақте ки шоҳаҳои он хушк шавад, шикаста хоҳад шуд; занон омада, онҳоро хоҳанд сӯзонид. Азбаски онҳо қавми бофаҳм нестанд, Офаринандашон ба онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Холиқашон онҳоро афв нахоҳад намуд.
12. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор аз соҳили наҳр то водии Миср хӯшаҳоро хоҳад кӯфт, ва шумо, эй банӣ Исроил, якто-якто чамъ карда хоҳед шуд.
13. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки шоҳи бузурге хоҳад навохт, ва гумшудагони замини Ашшур ва рондашудагони замини Миср

хоҳанд омад, ва бар кӯҳи пок, ки дар Ерусалим воқеъ аст, ба Парвардигор сачда хоҳанд кард.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Вой бар Эфроим. Пешгӯӣ дар бораи асирии он.

1. Эӣ вой бар афсари ғурури сармастони Эфроим ва бар гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он, ки бар сари водии ҳосилхези майзадагон аст!
2. Инак, зӯровар ва часури Парвардигор мисли сели жола ва тундбоди ҳалокатовар, мисли сели обҳои азими саршор онро бо тамоми қувват ба замин хоҳад афканд.
3. Афсари ғурури сармастони Эфроим ба зери пойҳо поймол хоҳад шуд.
4. Ва гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он, ки бар сари водии ҳосилхез аст, мисли анцири пешпазаке хоҳад буд, ки чун бинандае онро бинад, зуд ба дасташ гирифта, онро фурӯ мебарад.
5. Дар он рӯз Парвардигори лашкарҳо афсари зинат ва тоҷи шавкат барои бақияи қавми Худ хоҳад буд,
6. Ва рӯҳи адлу инсоф барои онҳое ки бар курсии доварӣ менишинанд, ва қудрат барои онҳое ки чангро сӯи дарвоза бармегардонанд.
7. Ва инҳо низ аз шароб гумроҳ гардидаанд ва аз арақ дар иштибоҳ афтодаанд; коҳин ва набӣ аз арақ гумроҳ гардидаанд, аз шароб саргаранг шудаанд, аз арақ дар иштибоҳ афтодаанд, дар рӯъё хато кардаанд, дар доварӣ пешпо хӯрдаанд.
8. Зеро ки ҳамаи суфраҳо аз қай ва начосат пур шудааст, ҷои тозае намондааст.
9. «Вай донишро ба кӣ меомӯзад? Ва пайғомро ба кӣ мефаҳмонад? Оё ба онҳое ки аз шир бароварда ва аз пистон ҷудо карда шудаанд?
10. Зеро ки фармон бар фармон, фармон бар фармон, дастур бар дастур, дастур бар дастур, андаке ин ҷо, андаке он ҷо мебошад».
11. Ба яқин, Ё бо лабҳои бегона ва бо забони дигар ба ин қавм хоҳад гуфт
12. Он чиро, ки пештар гуфта буд: «Фароғат ҳамин аст; хастаро ба ҳоли худ вогузored; оромӣ ҳамин аст». Валекин онҳо нахостанд гӯш кунанд.
13. Пас, каломи Парвардигор барои онҳо фармон бар фармон, фармон бар фармон, дастур бар дастур, дастур бар дастур, андаке

ин чо, андаке он чо хоҳад буд, то ки пушноки рафта, фурӯ ғалтанд, ва шикаст хӯранд, ва ба дом афтанд, ва мубтало шаванд.

Қисмати Эфроим – таҳдид барои Яҳудо.

14. Бинобар ин, эй мардуми масхарабоз ва эй ҳокимони ин қавме ки дар Ерусалиманд, каломи Парвардигорро бишнавед.

15. Азбаски гуфтаед: «Мо бо марг иттифоқ бастаем, ва бо дӯзах сулҳ кардаем, ва агар тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад, ба мо нахоҳад расид, зеро ки кизбро паноҳгоҳи худ сохтаем ва андаруни дурӯғ ниҳон гаштаем»,

16. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд гузоштам, ки санги озмуда, санги зовия ва гаронбахост, ва асоси мустаҳкаме дорад; ҳар кӣ имон оварад, таъчил нахоҳад намуд.

17. Ва Ман инсофро меъёр гардонидам, ва адолатро – шоқул; ва жола паноҳгоҳи кизбро хоҳад рӯфт, ва об ниҳонхонаро хоҳад бурд».

18. Ва иттифоқи шумо бо марг ботил хоҳад шуд, ва сулҳи шумо бо дӯзах поянда нахоҳад монд. Вақте ки тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад, шумо ба зери он поймол хоҳед шуд.

19. Ҳар бор, ки он бигзарад, шуморо дастгир хоҳад кард, зеро ки ҳар субҳ, ҳар рӯз ва шаб хоҳад гузашт, ва фақат фаҳмонидани пайғом боиси даҳшат хоҳад шуд.

20. Зеро бистар кӯтоҳтар аст аз он ки касе бар он дароз кашад, ва кампал тангтар аст аз он ки касе худро бо он пӯшонад.

21. Зеро Парвардигор ҳамон тавре ки бар кӯҳи Просим воқеъ шуда буд, қиём хоҳад кард, ҳамон тавре ки дар водии Қибъун воқеъ шуда буд, ба ғазаб хоҳад омад, то ки амали Худо, амали аҷибии Худо ба чо оварад, ва кори Худо, кори ғарибии Худо анҷом диҳад.

22. Ва акнун масхарабозӣ накунад, ки мабодо бандҳои шумо маҳкамтар шаванд; зеро шунидам, ки аз ҷониби Парвардигор, Худои лашкарҳо, таҳлука ва ҳукми қатъӣ барои тамоми замин муқаррар гардидааст.

23. Гӯш диҳед ва овози маро бишнавед, диққат намоед ва суҳанони маро бишнавед!

24. Оё зироаткор тамоми рӯз барои кишт ронда, замини худро оғард ва мола мекунад?

25. Вай, охир, баъд аз ҳамвор кардани сатҳи он, кунчитро мекорад, ва зираро мепошад, ва гандумро дар қаторҳо, ва чавро дар ҷои муайян, ва чувориро дар канори саҳро кишт мекунад.

26. Ва ин тартибро Худояш ба ӯ омӯхта, ӯро хидоят менамояд.

27. Зеро кунчитро бо ғаллакӯбаки дандонадор намекубанд, ва чархи аробаи ғаллакӯбро бар зира намегардонанд, балки кунчитро бо асо, ва зираро бо чӯбдаст мекӯбанд.

28. Оё ғалларо кӯфта, гард-гард мекунанд? Не, чунки онро пай дар пай намекубанд, балки чархи аробаи ғаллакӯбро бо аспҳояш бар он мегардонанд, аммо онро гард-гард намекунанд.

29. Ин низ, аз ҷониби Парвардигори лашкарҳо ба амал меояд, ки қарордоди Ӯ аҷоиб аст, ва ҳикмати Ӯ бузург аст.

БОБИ БИСТУ НӮҲУМ

Огоҳӣ ба Яҳудо ва Ерусалим.

1. Эй вой бар Ариил, Ариил*, шаҳре ки Довуд дар он сукунат дошт! Солро бар сол зам кунед; бигзор идҳо давр зананд.

2. Вале Ман Ариилро ба танг хоҳам овард, ва нолаю фиғон хоҳад буд; ва он барои Ман мисли Ариил хоҳад монд.

3. Ва Ман дар гирди ту ӯрду хоҳам зад, ва туро бо дидгоҳҳо муҳосира хоҳам намуд, ва бар ту манҷаниқҳо барпо хоҳам кард.

4. Ва ба залолат афтада, аз замин суҳан хоҳӣ ронд, ва суҳанат аз даруни хок мутеона хоҳад буд, ва овозат аз замин мисли овози арвоҳ ба гӯш хоҳад расид, ва суҳанат аз даруни хок пичиррос хоҳад зад.

5. Валекин анбӯҳи душманонат мисли ғубори маҳин хоҳанд шуд, ва анбӯҳи ситамгарон мисли коҳрезае ки пароканда мешавад; ва ин баногоҳ, дар як он воқеъ хоҳад шуд.

6. Парвардигори лашкарҳо туро бо раъд, ва заминчунбӣ, ва садои азим, ва тӯфон, ва тундбод, ва алангаи оташи сӯзон тафаккуд хоҳад кард.

7. Ва анбӯҳи ҳамаи халқҳои ки бар Ариил лашкар мекашанд, ва ҳамаи лашкарҳои ки бо он меҷанганд, ва бар зидди он қалъаҳои муҳосира барпо мекунанд, ва онро ба танг меоваранд, мисли хоб ва рӯёи шаб хоҳанд буд.

*1. Ерусалим дар назар дошта шудааст.

8. Ва чунон ки гурусна хоб мебинад, ки инак нон мехӯрад, вале ҳамин ки бедор шавад, ҷонаш гурусна аст; ва чунон ки ташна хоб мебинад, ки инак об менӯшад, вале ҳамин ки бедор шавад, инак бемаҷол аст, ва ҷонаш ташна аст, – анбӯҳи ҳамаи халқҳое ки бар кӯҳи Сион лашкар мекашанд, ончунон хоҳанд шуд.

9. Дер мемонед, ва мутаҳайир хоҳед шуд! Худро кӯр месозед, ва кӯр хоҳед буд! Онҳо маст шудаанд, вале на аз шароб; мекалаванд, вале на аз арақ.

10. Зеро ки Парвардигор бар шумо рӯҳи хоби гаронро равона карда, чашмони шуморо бастааст, яъне набиёну сардорони ғайбгӯи шуморо нобино гардонидааст.

11. Ва ҳар рӯёё барои шумо мисли суханони номаи сарбамӯҳр аст, ки онро ба касе ки хонданро медонад, дода мегӯянд: «Инро бихон», вале ӯ мегӯяд: «Наметавонам, чунки он сарбамӯҳр аст».

12. Ва он номаро ба касе ки хонданро намедонад, дода мегӯянд: «Инро бихон», ва ӯ мегӯяд: «Хонданро намедонам».

13. Ва Парвардигор гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро ҷалол медиҳанд, вале дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман натиҷаи омӯхтани аҳкоми инсонист, –

14. Бинобар ин Ман боз ин қавмро бо рафтори аҷибу ғарибе дар ҳайрат хоҳам андохт, ва ҳикмати ҳакимони онҳо ба ҳалокат хоҳад расид, ва ақли оқилони онҳо нопадид хоҳад шуд».

15. Эй вой бар онҳое ки қарори худро аз Парвардигор бағоят амиқ пинҳон медоранд, ва аъмолашон дар торикист, ва онҳо мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад? Ва кист, ки моро бидонад?»

16. Эй вой аз қачрафторихои шумо! Оё кӯзагарро мисли гил ҳисоб кардан мумкин аст? Оё шоиста аст, ки маснӯъ дар бораи соней худ бигӯяд: «Ӯ маро насохтааст», – ва асар дар бораи эҷодкори худ бигӯяд: «Ӯ фаҳме надорад?»

17. Охир, баъд аз андак вақт Лубнон ба боғистон мубаддал хоҳад шуд, ва боғистон ҷангал ҳисоб хоҳад ёфт.

18. Ва дар он рӯз қарон суханони китобро хоҳанд шунид, ва чашмони кӯрон аз даруни торикӣ ва зулмот хоҳад дид.

19. Ва ҳалимон шодмонии худро дар Парвардигор афзун хоҳанд кард, ва мардуми мискин дар Поки Исроил ба ваҷд хоҳанд омад.

20. Зеро ки ситамгар дигар нахоҳад буд, ва масхарабоз нобуд хоҳад шуд, ва ҳамаи шавқмандони шарорат нобуд хоҳанд шуд,

21. Ки онҳо одамро бо сухане гумроҳ месозанд, ва барои касе ки назди дарвоза* додхоҳӣ менамояд, дом мегузоранд, ва одилро бо суханони беасос гирифтори ноинсофӣ мекунанд.

22. Бинобар ин Парвардигор, ки Иброҳимро раҳонидааст, дар бораи хонадони Яъқуб чунин мегӯяд: «Акнун Яъқуб хичил нахоҳад шуд, ва акнун ранги рӯяш нахоҳад канд;

23. Зеро, вақте ки онҳо фарзандони худро, яъне амали дастҳои Маро андаруни худ бубинанд, онҳо номи Маро тақдис хоҳанд кард, ва қудсияти Поки Яъқубро хоҳанд шинохт, ва Худои Исроилро тақбир хоҳанд гуфт;

24. Ва онҳое ки рӯҳашон гумроҳ аст, аз хирад воқиф хоҳанд шуд, ва норизоён дарси ибрат хоҳанд омӯхт».

БОБИ СИЮМ

Огоҳӣ дар бораи он ки бо Миср иттифоқ набанданд.

1. «Эй вой бар писарони исёнкор, – мегӯяд Парвардигор, – ки машварат қабул мекунанд, вале на аз ҷониби Ман, ва тадбирҳо меандешанд, вале на бар тибқи рӯҳи Ман, то ки гуноҳро бар гуноҳ зам кунанд!

2. Онҳо изни даҳони Маро напурсида, ба Миср фурӯд меоянд, то ки дар тахти ҳимояти фиръавн бошанд, ва дар сояи Миср паноҳ баранд.

3. Валекин ҳимояти фиръавн барои шумо хичолат, ва паноҳ бурдан дар сояи Миср шармандагӣ хоҳад буд;

4. Зеро ки мирони ӯ дар Сӯан мебошанд, ва элчиёни ӯ ба Ҳонис расидаанд;

5. Ҳамашон аз боиси қавме ки барои онҳо фоида надоранд, хичил хоҳанд шуд: на ёварӣ ва на фоида, балки хичолат ва шармандагӣ хоҳад буд».

6. Ваҳй дар бораи баҳимути чанубӣ. Онҳо аз замини тангӣ ва мусибат, ки модашер ва наррашер, афъӣ ва аждаҳои паррон аз он ҷо меояд, сарвати худро бар пушти харон, ва ганҷи худро бар кӯҳони шурурон бор карда, назди қавме ки ҳеч фоидае надоранд, мебаранд.

7. Чунки ёвари мисриён ҳечу пуч аст; бинобар ин онҳоро хондаам: «Раҳаби бекорнишин».

*21. *Дарвоза* – ҷои нишасти довар аст, ки дар майдони пеши дарвозаи шаҳр буд.

8. Акнун биё, инро бар лавҳе барои онҳо бинавис ва дар китобе қайд намо, то ки барои рӯзҳои оянда ба таври доимӣ, то абад бимонад.

9. Зеро ки инҳо қавми осӣ, писарони каззоб ҳастанд, писароне ки намехоҳанд дастурҳои Парвардигорро гӯш кунанд,

10. Ва онҳо ба ғайбдонон мегӯянд: «Ғайбдонӣ накунед!» – ва ба анбиё мегӯянд: «Барои мо ҳақиқатро нубувват нанамоед, балки ба мо суханони ширин гӯед, ҳазлу шӯхиро нубувват кунед,

11. Аз роҳ дур шавед, аз тариқ берун равед, Поки Исроилро аз пеши мо дур кунед!»

12. Бинобар ин Поки Исроил чунин мегӯяд: «Азбаски шумо аз ин сухан безор шудаед, ва ба зулм ва қачравӣ умед баста, бар он таҷя мекунад,

13. Аз ин рӯ ин гуноҳ барои шумо мисли рахнаи пуртахдиде ки дар ҳисори баланд пайдо шуда бошад, хоҳад буд, ки фуруғалтии он ҳисор баногоҳ, дар як он ба амал хоҳад омад.

14. Ва фуруғалтии он мисли шикастани кӯзаи сафолин хоҳад буд, ки бе шафқат пора-пора мешавад, ба тавре ки дар миёни пораҳои сафолпорае ёфт намешавад, то ки оташ аз манқал бикашанд ва об аз кӯлмак бигиранд».

Панд дар бораи он ки ба Парвардигор рӯҷӯ намуда, мадади Ҷро ба зидди Санҳериб биталабанд.

15. Зеро ки Парвардигор Худо, Поки Исроил чунин мегӯяд: «Бо тавба ва фароғат наҷот меёфтед; қуввати шумо дар оромӣ ва эътимод мебуд»; вале шумо нахостед.

16. Ва гуфтед: «Не, мо бар аспон нишаста, хоҳем тохт», – пас, хоҳед тохт; «ва бар аспони сабукрав савор хоҳем шуд», – пас, таъқибкунандагони шумо сабукрав хоҳанд шуд.

17. Ҳазор нафар аз таҳдиди як нафар рӯй ба гурез хоҳанд овард; шумо аз таҳдиди панҷ нафар рӯй ба гурез хоҳед овард то даме ки мисли ҳодае бар қуллаи кӯҳ, ва мисли ливое бар теппа бимонед.

18. Ва аз ин сабаб Парвардигор даранг менамояд, то шуморо афв кунад; ва аз ин сабаб Ҷ канорагирӣ менамояд, то бар шумо марҳамат кунад; зеро ки Парвардигор Худои адлу инсоф аст; хушо ҳамаи онҳое ки ба Ҷ таваккал мекунанд!

19. Ба яқин, эй қавме ки дар Сион, дар Ерусалим сокин ҳастед, дигар гиря нахоҳед кард; Ў ба овози фарёдотон бар шумо раҳм хоҳад кард: онро шунидан замон, шуморо иҷобат хоҳад намуд.
20. Ва агарчи Парвардигор ба шумо нони тангайшӣ ва оби мусибатро диҳад, муаллиматон дигар пинҳон нахоҳад шуд, ва чашмонатон муаллиматонро хоҳад дид;
21. Ва гӯшҳотон суханеро аз қафои шумо хоҳад шунид, ки мегӯяд: «Роҳ ин аст, бо он биравед», вақте ки ба тарафи рост ё чап майл кунед.
22. Ва чилди нукрагини санамҳои худро, ва пӯшоки заррини бутҳои худро начис хоҳед донист; онҳоро мисли начосате дур андохта, хоҳед гуфт: «Дафъ шав!»
23. Ва Ў бар тухмие ки замини худро бо он кишт мекунад, борон хоҳад дод, ва ҳосили ғаллаи замин ширадор ва фаровон хоҳад буд; чорвои шумо дар он рӯз дар чарогоҳи фароҳе хоҳад чарид.
24. Ва нарговон ва хароне ки заминро кор мекунанд, хӯроки намакине ки бо белу сешоха бод дода шуда бошад, хоҳанд хӯрд.
25. Ва дар рӯзи куштори азим, вақте ки бурҷҳо фуру меғалтад, бар ҳар кӯҳи саркаш ва бар ҳар теппаи баланд наҳрҳо ва ҷӯйҳои об чорӣ хоҳад шуд.
26. Ва дар рӯзе ки Парвардигор чароҳати қавми Худро бибандад ва захмҳои онҳоро шифо диҳад, рӯшноии моҳ мисли рӯшноии офтоб хоҳад шуд, ва рӯшноии офтоб ҳафтҷандон, мисли рӯшноии ҳафт рӯз хоҳад буд.
27. Инак, номи Парвардигор аз дурдаст меояд, ғазаби Ў аланга мезанад, ва дуди ғализе аз он боло мебарояд; лабҳои Ў пур аз хашм аст, ва забони Ў мисли оташи сӯзон аст.
28. Ва нафаси Ў мисли селоби саршор аст, ки то ба гардан мерасад, то ки халқҳоро ғалбер карда ба дараҷаи нестӣ расонад, ва лаҷоми гумроҳиро ба даҳони қавмон андозад.
29. Он гоҳ шумо мисли шаби тақдиси ид сурудгӯӣ хоҳед кард, ва дилшодии шумо мисли касоне хоҳад буд, ки бо найнавозӣ мераванд, то ба кӯҳи Парвардигор, назди саҳраи Исроил биёянд.
30. Ва Парвардигор кибриёи овози Худро хоҳад шунавонид, ва тазиқи бозуи Худро бо шиддати ғазаб ва алангаи оташи сӯзон, бо тундбод ва сел ва жолаи сангин зоҳир хоҳад намуд.
31. Зеро ки Ашшур аз овози Парвардигор шикаст хоҳад хӯрд, ҳангоме ки вайро бо асои ғазаби Худ зарба занад.

32. Ва ҳар зарбаи чӯбдасти қазо, ки Парвардигор бар вай фурӯд хоҳад овард, бо дафҳо, ва барбатҳо хоҳад буд, ва Ё бо муҳорибаҳои шадид ба муқобили онҳо ҷанг хоҳад кард.

33. Зеро ки Тӯфет* пешакӣ тайёр карда шудааст: он барои подшоҳ низ муҳайёст, ба тавре ки амиқ ва фароҳ гардидааст; дар гулханаш оташ ва ҳезум бисёр аст; нафаси Парвардигор мисли наҳри кибрит онро хоҳад барафрӯхт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Огоҳии дуҷум ба Яҳудо, ки бо Миср иттифоқ набандад.

1. ЭЙ вой бар онҳое ки барои мадад ба Миср фурӯд меоянд, ва бар аспон така менамоянд, ва бар аробаҳо ба сабаби бисёрии онҳо, ва бар саворон ба сабаби пурзӯрии онҳо таваккал мекунанд, валекин ба Поки Исроил рӯ намеоваранд, ва аз Парвардигор дархост намекунанд!

2. Вале Ё низ хирадманд аст, ва ҳалокат хоҳад овард, ва суханони Худро ботил нахоҳад кард, ва бар зидди хонадони бадкешон ва мадади бадкирдорон қиём хоҳад намуд.

3. Ва мисриён одамизоданд ва на Худо, ва аспони онҳо ҷисманд ва на рӯҳ; ва чун Парвардигор дасти Худро дароз кунад, мададгор пешпо хоҳад хӯрд, ва мададталаб фурӯ хоҳад ғалтид, ва ҳамаашон якҷоя нобуд хоҳанд шуд.

4. Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфтааст: «Чунон ки шер ва шербача бар сайди худ наъра мезанад, дар сурате ки анбӯҳи чӯпонон бар зидди вай ҷамъ мешаванд, вале вай аз садои онҳо наметарсад ва аз ҳаёҳуи онҳо сар ҳам намекунад, – ончунон Парвардигори лашкарҳо фурӯд меояд, то ки барои кӯҳи Сион ва теппаи он ҳарбу зарб кунад».

5. Чунон ки мурғон бар чӯчаҳои худ дар парвоз мебошанд, ончунон Парвардигори лашкарҳо Ерусалимро ҳимоят хоҳад кард, муҳофизат намуда, халосӣ хоҳад дод, шафаққат намуда, раҳо хоҳад кард.

6. ЭЙ банӣ Исроил! Сӯи Ё, ки маъсиятро бар зиддаш афзун кардаед, ручӯъ намоед.

*33. *Тӯфет* – дар замони қадим дар ҷануби Ерусалим ҷое будааст, ки мардуми бутпараст кӯдакони худро барои бутҳо қурбонӣ мекардаанд.

7. Зеро ки дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқраи худ ва бутҳои тиллои худро, ки дастҳои шумо барои гуноҳ сохтааст, тарк хоҳад кард.

8. «Ва Ашшур аз шамшере ки аз они инсон набошад, фурӯ хоҳад ғалтид, ва шамшере ки аз они одам набошад, вайро нобуд хоҳад кард, – вай аз шамшер хоҳад гурехт, ва ҷавонони вай хирочгузор хоҳанд шуд.

9. Ва саҳраи вай аз тарс рӯй ба гурез хоҳад овард, ва мирони вай аз ливо ҳаросон хоҳанд шуд», – мегӯяд Парвардигор, ки оташи Ҷ дар Сион, ва кӯраи Ҷ дар Ерусалим мебошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ваъдаҳо ва огоҳиҳо. Подшоҳи Раҳокунанда.

1. ИНАК, подшоҳ бо адолат салтанат хоҳад ронд, ва мирон бо инсоф ҳукмронӣ хоҳанд кард.

2. Ва ҳар кас мисли паноҳгоҳе аз бод ва ниҳонгоҳе аз тӯфон, мисли ҷӯйҳои об дар саҳрои хушк, мисли сояи кӯхпораи бузург дар замини бемаҷол хоҳад буд.

3. Ва чашмони бинандагон пӯшида нахоҳад шуд, ва гӯшҳои шунавандагон самъ хоҳад намуд.

4. Ва дили сабукмағзон ба фаҳм кардани дониш қобил хоҳад шуд, ва забони сақавҳо ба гуфтани суханони возеҳ шитоб хоҳад кард.

5. Нокас дигар валинеъмат номида нахоҳад шуд, ва қаллоб сарватдор хонда нахоҳад шуд;

6. Зеро ки нокас суханони зишт ба забон меронад, ва дили вай бадкорӣ меандешад, то ки риёкорӣ кунад ва дар ҳаққи Парвардигор суханони куфромез гӯяд, ҷони гуруснагонро аз нон маҳрум созад ва оби ташнагонро кашида гирад.

7. Ва қаллоб воситаҳои бадро ба кор мебарад: вай найрангҳо меандешад, то ки мискинеро бо суханони дурӯғ нобуд кунад, гарчанде ки камбағал аз рӯи инсоф сухан меронад.

8. Валекин валинеъмат тадбирҳои олиҳимматона меандешад, ва ӯ дар олиҳиммати устувор хоҳад буд.

9. Эй занони лоубол, бархоста, овози маро бишнавед! Эй духтарони худком, ба суханони ман гӯш андозед!

10. Эй худкомон! Каме бештар аз як соли дигар музтариб хоҳед шуд, зеро ки ангурчинӣ анҷом ёфтааст, ва мавсими ғунучини меваҳо фаро нахоҳад расид.

11. Эй лоуболон, биларзед! Эй худкомон, музтариб шавед! Либоси худро кашида, бараҳна шавед ва палос бар камар бибандед!
12. Барои мазрааҳои зебо ва тоқҳои серҳосил синазанон навҳа хоҳед кард.
13. Бар замини қавми ман хор ва явшон хоҳад рӯид, ҳамчунин бар ҳамаи хонаҳои дилхушии шаҳри пурсурур.
14. Зеро ки қасрҳо тарк карда хоҳад шуд; гулгулаи шаҳр хотима хоҳад ёфт; ҳисор ва бурчи дидбонӣ то абад дар ивази мағораҳо манзилгоҳи гӯрхарон ва чарогоҳи чорво хоҳад шуд,
15. То даме ки бар мо рӯҳе аз афроз рехта шавад, ва биёбон ба боғистон мубаддал гардад, ва боғистон ҷангал ҳисоб ёбад.
16. Ва он гоҳ инсоф дар биёбон сокин хоҳад шуд, ва адолат дар боғистон ҷойгир хоҳад гардид.
17. Ва натиҷаи адолат сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд, ва самари адолат – оромӣ ва амният то абад.
18. Ва қавми ман дар макони сулҳу осоиштагӣ, ва дар масканҳои амният, ва дар оромгоҳҳои сафобахш ҷойгир хоҳанд шуд.
19. Ва ҳангоми фурӯ ғалтидани ҷангал жола хоҳад борид, ва шаҳр ба водӣ фурӯд хоҳад омад.
20. Хушо шумо, эй касоне ки назди ҳамаи обҳо кишт менамоед, ва пойҳои гову хари худро ба он ҷо равона мекунед!

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми ваъдаҳо ва огоҳиҳо.

1. ВОЙ бар ту, эй торочгар, ки ҳанӯз тороч нашудай, ва эй хиёнатгар, ки дар ҳаққи ту ҳанӯз хиёнат накардаанд! Чун торочи худро ба итмом расонӣ, тороч хоҳӣ шуд; чун хиёнати худро анҷом диҳӣ, дар ҳаққи ту хиёнат хоҳанд кард.
2. Парвардигоро! Ба мо раҳм намо: ба Ту умед бастаем; ҳар бомдод бозуи мо бош, ва наҷоти мо низ дар замони тангӣ.
3. Аз овози пургулгулаи Ту қавмон хоҳанд гурехт; аз кибриёи Ту халқҳо пароканда хоҳанд шуд.
4. Ва ғанимати шуморо ҷамъ хоҳанд кард, чунон ки мӯрон ҷамъ мекунанд; бар он хоҳанд давид, чунон ки анбӯҳи малахҳо медаванд.
5. Парвардигор олишон аст, зеро ки сокини афроз аст; Ё Сионро аз инсоф ва адолат пур хоҳад кард.
6. Ва айёми ту бо ганҷи наҷот, ҳикмат ва дониш устувор хоҳад шуд; тарси Парвардигор маҳзани он хоҳад буд.

7. Инак, зӯроварони онҳо дар кӯчаҳо фарёд мезананд; элчиёни сулҳу осоиштагӣ зор-зор гирия мекунанд.
8. Роҳҳо хароб шудааст; роҳгузаре боқӣ намондааст; вай паймонро шикастааст, шаҳрхоро зеру забар кардааст, ба мардум безътиной намудааст.
9. Замин мотам гирифтааст, ноком шудааст; Лубнон пажмурда шудааст, хушкидааст; Шорӯн мисли биёбон гардидааст, ва Бошон ва Кармил баргҳои худро рехтаанд.
10. «Алҳол хоҳам бархост, – мегӯяд Парвардигор, алҳол баланд хоҳам шуд, алҳол сууд хоҳам кард.
11. Шумо ба хошок ҳомила шуда, хас хоҳед зويد; нафаси шумо оташест, ки шуморо хоҳад сӯзонид.
12. Ва қавмон мисли оҳаки сӯхтае хоҳанд буд, мисли хорҳои бурида дар оташ хоҳанд сӯхт».
13. Эй онҳое ки дур ҳастед, он чиро, ки Ман кардам, бишнавед! Ва эй онҳое ки наздик ҳастед, кудрати Маро бидонед!
14. Гуноҳкорон дар Сион ба ҳарос афтадаанд, риёкоронро ларза гирифтааст: «Кист аз мо, ки тавонад дар оташи сӯзон сокин шавад? Кист аз мо, ки тавонад дар алангаи абадӣ сокин шавад?»
15. Касе ки бо роҳи сидку вафо равон аст ва аз рӯи ростӣ сухан меронад, касе ки аз ҳирси истисмор нафрат дорад, дастҳои худро аз гарифтани ришва нигоҳ медорад, гӯши худро аз шунидани суханони оид ба хунрезӣ мекӯшад ва чашмони худро аз дидани шарорат мепӯшад, –
16. Вай дар баландӣ сокин хоҳад шуд; саҳраҳои дастнорас паноҳгоҳи вай хоҳад буд; нони вай дода хоҳад шуд; оби вай таъмин хоҳад буд.
17. Чашмони ту Подшоҳро дар зебоии Ё хоҳад дид, ба замини паҳновар нигоҳ хоҳад кард.
18. Дили ту даҳшатхоро ба хотир хоҳад овард: «Кучост он кас, ки мешумурд? Кучост он кас, ки баркаш мекард? Кучост он кас, ки бурҷхоро дар шумор меовард?»
19. Қавми ситампешаро дигар нахоҳед дид, – қавмеро, ки нутқаш мушкил аст, ба тавре ки кас наметавонад шунавад, ва забонаш аҷибу ғариб аст, ба тавре ки кас наметавонад фаҳмад.
20. Ба Сион, ки шаҳри ҷамъомадҳои идонаи мост, бингар! Чашмони ту Ерусалимро хоҳад дид, ки маскани амният ва хаймаи ноҷунбон аст; меҳҳои вай ҳаргиз қанда ва танобҳояш гусехта нахоҳад шуд.

21. Зеро ки дар он чо Парвардигори неруманд барои мо мисли макони нахрҳо ва рӯдҳои фароҳе хоҳад буд, ки ҳеҷ сафинаи бодбондор дар он дохил нахоҳад шуд, ва киштии бузург аз он нахоҳад гузашт.

22. Чунки Парвардигор довари мост, Парвардигор қонунгузори мост, Парвардигор подшоҳи мост; Ӯ моро наҷот хоҳад дод.

23. Танобҳои ту суст шудааст, ба тавре ки наметавонад пояи сутуни киштиро маҳкам нигоҳ дорад ва бодбонро бикшояд. Он гоҳ ғанимати зиёде тақсим карда хоҳад шуд, ва ҳатто лангон ба яғмо хоҳанд бурд.

24. Ва сокине нахоҳад гуфт: «Ман бемор ҳастам»; барои қавме ки дар он чо иқомат доранд, гуноҳашон омурзида хоҳад шуд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Доварӣ бар халқҳо: Ҳармиҷидӯн.

1. Эй халқҳо, наздик омада, бишнавед! Ва эй қабилаҳо, бодикқат гӯш кунед! Бигзор замин ва ҳар чи дар он аст, дунё ва ҳар чи дар он ба вучуд меояд, бишнавад!

2. Зеро ки ғзаби Парвардигор бар ҳамаи халқҳост, ва хашми Ӯ бар тамоми лашкари онҳост. Ӯ онҳоро ба ҳалокат маҳкум кардааст, ба қатл таслим намудааст.

3. Ва мақтулони онҳо партофта хоҳанд шуд, ва тааффуни ҷасадҳои онҳо хоҳад баромад, ва кӯҳҳо аз хуни онҳо гудохта хоҳад шуд.

4. Ва тамоми лашкари осмон фано хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯморе хоҳад печид, ва тамоми лашкари он бетароват гардида, фуру хоҳад ғалтид, мисли барги ток, ки пажмурда шуда мерезад, ва мисли меваи хом аз дарахти анҷир.

5. Зеро ки шамшери Ман дар осмон сероб гардидааст: инак, бар Адӯм ва бар қавме ки ба ҳалокат маҳкум намудаам, барои доварӣ меояд.

6. Шамшери Парвардигор аз хун пур, аз чарбу фарбеҳ шудааст, – аз хуни мешон ва такаҳо, аз чарбуи гурдаҳои кӯчқорон: зеро ки барои Парвардигор дар Басра забҳ аст, ва куштори бузурге дар замини Адӯм.

7. Ва говмешон бо онҳо хоҳанд афтод, ва гӯсолаҳо бо нарговон; ва заминашон аз хун сероб, ва хокашон аз чарбу фарбеҳ хоҳад шуд.

8. Зеро ки барои Парвардигор рӯзи интиқом аст, – соли подош барои даъвои Сион.

9. Ва нахрҳои он ба қатрон, ва хоки он ба кибрит табдил хоҳад ёфт, ва замини он қатрони сӯзон хоҳад шуд.
10. Шаб ва рӯз хомӯш нахоҳад шуд; дуди он то абад хоҳад баромад; аз насл ба насл харобазор хоҳад монд; то абадуддаҳр касе дар он гузар нахоҳад кард.
11. Ва онро мурғи саққо ва хорпушт тасарруф хоҳанд намуд; ва бум ва зоғ дар он сокин хоҳанд шуд; ва Ў ресмони вайронӣ, ва шоқули харобиро бар он хоҳад кашид.
12. Аз ашрофу аёнаш, ки ба подшоҳӣ даъват намоянд, касе дар он ҷо нахоҳад буд; ва ҳамаи миронаш нест хоҳанд шуд.
13. Ва дар қасрҳояш хорбӯтгаҳо хоҳад рӯид, ва бар қалъаҳояш – газна ва мушхор; ва он маскани шағолон ва иқоматгоҳи шутурмурғон хоҳад шуд.
14. Ва дар он гурбаҳои ваҳшӣ ба рӯбоҳон дучор хоҳанд омад, ва ғӯл ёри худро хоҳад хонд; ифрит низ дар он ҷо фароғат хоҳад кард, ва барои худ оромгоҳ хоҳад ёфт.
15. Дар он ҷо тирмор ошёна сохта, тухм хоҳад монд, ва бача бароварда, дар зери сояи худ ҷамъ хоҳад кард; қарчиғайҳо низ дар он ҷо яке бо дигаре ҷамъ хоҳанд шуд.
16. Китоби Парвардигорро бодикқат қироат намуда, хоҳед дид, ки ҳеч яке аз инҳо кам нахоҳад буд: яке дигареро гум нахоҳад кард; зеро ки даҳони Ў амр фармудааст, ва рӯҳи Ў онҳоро ҷамъ намудааст.
17. Ва Ў барои онҳо қуръа партофтааст, ва дасти Ў онро барои онҳо бо ресмоне тақсим кардааст; то абад онро тасарруф хоҳанд намуд, аз насл ба насл дар он сокин хоҳанд буд.

БОБИ СИЮ ПАНЦУМ

Чалол ёфтани қавми Худо баъд аз андӯхҳо.

Ҷамъ шудани Исроил.

1. БИЁБОН ва саҳрои хушк ба ваҷд хоҳад омад, ва ҷӯл шод хоҳад гардид, мисли гули савсан хоҳад шукуфт;
2. Гул-гул шукуфта ва шод гардида, аз хурсандӣ ва тараннум пур хоҳад шуд; ҷалоли Лубнон ва шавкати Кармил ва Шорӯн ба вай ато хоҳад шуд; онҳо ҷалоли Парвардигор ва шавкати Худои моро хоҳанд дид.
3. Дастҳои беқувватро қавӣ кунед, ва зонуҳои ларзонро тақвият диҳед.

4. Ба дилҳои тарсончак бигӯед: «Қавӣ бошед! Натарсед! Инак, Худои шумо бо интиқом меояд, бо подоши илоҳии Худ меояд: Ё омада, шуморо начот хоҳад дод».
5. Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳад шуд, гӯшҳои карон воз хоҳад шуд.
6. Он гоҳ ланг мисли гавазн частухез хоҳад кард, ва забони гунг тараннум хоҳад намуд, зеро ки обҳо дар биёбон, ва рӯдҳо дар чӯл чӯш хоҳад зад.
7. Ва сароб ба кӯл табдил хоҳад ёфт, ва хушкӣ – ба чашмаҳои об; дар маскане ки шағолон мехобанд, маконе барои най ва қамиш хоҳад буд.
8. Ва дар он ҷо шохроҳе ва ҷоддае хоҳад буд, ва он роҳи пок номида хоҳад шуд; начисе аз он нахоҳад гузашт; балки он барои онҳо хоҳад буд, ва ҳар кӣ бо ин роҳ равад, ҷоҳил бошад ҳам, гумроҳ нахоҳад шуд.
9. Шере дар он ҷо нахоҳад буд, ва ҳайвони даррандае бар он нахоҳад баромад ва дар он ҷо ёфт нахоҳад шуд, балки растагорон бар он қадамгузор хоҳанд шуд.
10. Ва растагорони Парвардигор баргашта, бо тараннум ба Сион хоҳанд омад, ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид, ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тохтутози Санҳериб.

1. ДАР соли чордахуми подшоҳ Ҳизқийё воқеъ шуд, ки Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар ҳамаи шаҳрҳои истехкомдори Яхудо ҳучум оварда, онҳоро забт намуд.
2. Ва подшоҳи Ашшур Рабшоқеро аз Локиш ба Ерусалим назди подшоҳ Ҳизқийё бо лашкари азиме фиристод, ва Ё назди ҷӯи ҳавзи боло, дар роҳи саҳрои козар истод.
3. Ва Илқим ибни Ҳилқийё, ки нозири боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис назди ӯ берун омаданд.

Таклифи Рабшоқе.

4. Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Ба Ҳизқиё бигӯед: "Подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: ин чӣ таваккалест, ки бар он таваккал кардаӣ?"
5. Ман мегӯям: оё ин ҳама суханони ботил ба ҷои машварат ва қуввати ҷанг аст? Пас кист, ки бар вай таваккал карда, ба ман осӣ шудаӣ?
6. Инак, бар ин асои найи нимшикаста, яъне бар Миср таваккал мекунӣ, ки агар касе бар он така кунад, ба дасташ халида, онро захмдор месозад; чунин аст фиръавн, подшоҳи Миср, барои ҳамаи онҳое ки бар ӯ таваккал мекунанд.
7. Ва агар ба ман гӯӣ, ки бар Парвардигор Худои мо таваккал мекунем, – Ӯ оё ҳамон нест, ки минбарҳо ва қурбонгоҳҳояшро Ҳизқиё аз миён бардошта, ба Яҳудия ва Ерусалим гуфтааст: фақат пеши ин қурбонгоҳ сачда намоед?
8. Ва акнун, лутфан, бо хоҷаи ман, подшоҳи Ашшур, шарт бибанд, ва ман ду ҳазор асп ба ту хоҳам дод, агар ту барои худ саворонро бар онҳо тавонӣ ба даст оварӣ.
9. Пас, чӣ гуна ту мехоҳӣ рӯи пошо, яъне яке аз хурдтарин бандагони хоҷаи маро баргардонӣ, ва бар Миср барои аробаҳо ва саворон таваккал намоӣ?
10. Ва оё ман алҳол бе изни Парвардигор бар ин замин ҳучум овардаам, то ки онро хароб кунам? Парвардигор ба ман гуфтааст: бар ин замин ҳучум овар ва онро хароб кун!"»
11. Ва Илқим ва Шебно ва Юоҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Бо бандагони худ ба забони арамай гуфтугузор кун, зеро ки онро мефаҳмам; ва бо мо ба забони яҳудӣ дар гӯши қавме ки бар ҳисор мебошанд, гуфтугузор накун».
12. Ва Рабшоқе гуфт: «Оё хоҷаи ман маро фақат назди хоҷаи ту ва назди ту фиристодааст, то ки ин суханонро бигӯям? Не, назди ин мардум низ фиристодааст, ки бар ҳисор нишастаанд, ва ҳамчун шумо начосати худро хоҳанд хӯрд ва пешоби худро хоҳанд нӯшид».
13. Ва Рабшоқе бархост ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ фарёд зада, гуфт: «Суханони подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшурро бишнавед!
14. Подшоҳ чунин мегӯяд: "Бигзор Ҳизқиё шуморо фирефта накунад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо раҳо намояд;
15. Ва бигзор Ҳизқиё шуморо ба Парвардигор умедвор карда, нагӯяд, ки Парвардигор моро ба яқин раҳо хоҳад намуд, ва ин шаҳр ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.

16. Ба Ҳизқии гӯш надихед, зеро ки подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: бо ман мусолиҳа намоед ва пеши ман берун оед; ва ҳар яке меваи токи худро, ва ҳар яке анцири худро хоҳед хӯрд, ва ҳар яке аз оби чоҳи худ хоҳед нӯшид,

17. То вақте ки ман биёям ва шуморо гирифта, ба заmine монанди замини худатон, ба замини ғалла ва шарбат, ба замини нон ва тоқзор бибарам.

18. Мабодо Ҳизқии шуморо фирефта карда, гӯяд: Парвардигор моро раҳо хоҳад намуд! Оё худоёни халқҳо, ҳар яке замини худро, аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?

19. Худоёни Ҳамот ва Арпод кучоянд? Худоёни Сефарвоим кучоянд? Ва оё Сомарияро аз дасти ман раҳо кардаанд?

20. Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад? Пас наход ки Парвардигор Ерусалимро аз дасти ман метавонад раҳо кунад?"»

21. Валекин онҳо хомӯш монда, ба ҷавоби вай сухане нагуфтанд, зеро подшоҳ амр фармуда гуфта буд, ки «ба вай ҷавоб надихед».

22. Ва Илёқим ибни Ҳилқии, ки ноziри боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо, ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис бо чомаҳои чокзада назди Ҳизқии омаданд, ва суханони Рабшоқеро ба ӯ гуфтанд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Бар тибқи дуои Ҳизқии қуввати Санҳериб шикаст хӯрд.

1. ВА воқеъ шуд, ки чун подшоҳ Ҳизқии инро шунид, либоси худро чок зад, ва палос пӯшид, ва ба хонаи Парвардигор даромад.

2. Ва Илёқими ноziри боргоҳ ва Шебнои мирзо ва коҳинони пиронсолро, ки палос пӯшида буданд, назди набӣ, Ишаъё ибни Омӯс, фиристод.

3. Ва онҳо ба вай гуфтанд: «Ҳизқии чунин мегӯяд: "Имрӯз рӯзи тангӣ ва ҷазо ва таҳқир аст, зеро ки кӯдакон ба дами валодат расидаанд, вале қуввати зоидаи нест.

4. Шояд, Парвардигор, Худои ту, суханони Рабшоқеро, ки хочааш подшоҳи Ашшур ӯро барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнавад ва ӯро аз барои суханоне ки Парвардигор, Худои ту, шундааст, ҷазо диҳад; пас, барои ин бақияе ки вучуддоранд, дуо бигӯй"».

Парвардигор иродаи Худо ба Ишаъё ошкор мекунад.

5. Ва бандагони подшоҳ Ҳизқиё назди Ишаъё омаданд.
6. Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба хочаи худ чунин бигӯед: "Парвардигор чунин мегӯяд: аз суханоне ки шунидаӣ, ки навкарони подшоҳи Ашшур Маро бо онҳо дашном додаанд, натарс.
7. Инак, рӯхе бар ӯ мефиристам, ва ӯ овозае шунида, ба замини худ хоҳад баргашт, ва ӯро дар заминаш бо дами шамшер нобуд хоҳам кард"».

Санҳериб бо Ҳизқиё ба гуфтушунид шурӯ менамояд.

8. Ва Рабшоқе баргашт, ва подшоҳи Ашшурро дар вазъияте ёфт, ки бо Либно чанг мекард, зеро шунида буд, ки аз Локиш ақиб рафтааст.
9. Ва ӯ дар бораи Тирҳоқо, подшоҳи Ҳабаш, хабаре шунид, ки яъне: «Берун омадааст, то ки бо ту чанг кунад»; ва чун шунид, элчиён назди Ҳизқиё фиристода, гуфт:
10. «Ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудия, чунин бигӯед: "Бигзор Худоят туро фирефта накунад, ки ту ба Ӯ таваккал намуда мегӯӣ: Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.
11. Инак, ту шунидаӣ, ки подшоҳони Ашшур бо ҳамаи кишварҳо чиҳо кардаанд, то ки сокинонашонро нобуд намоянд; ва оё ту раҳо хоҳӣ шуд?
12. Оё худоёни халқҳои падарони ман несту нобуд кардаанд, онҳоро, яъне: Қўзон ва Ҳорон ва Расаф ва банӣ Аданро, ки дар Талассор буданд, раҳой доданд?
13. Подшоҳи Ҳамот ва подшоҳи Арпод ва подшоҳи шаҳри Сефарвоим, Ҳенаъ ва Ивво кучоянд?"»

Дуои Ҳизқиё ва ҷавоби Парвардигор ба воситаи Ишаъё.

14. Ва Ҳизқиё номаро аз дасти элчиён гирифт, ва онро хонд, ва ба хонаи Парвардигор даромад, ва онро ба ҳузури Парвардигор густаронид.
15. Ва Ҳизқиё назди Парвардигор дуо хонда, гуфт:
16. «Эй Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил, ки бар каррубиён нишастай! Туй, ки бар ҳамаи мамлакатҳои замин Худои ягона ҳастӣ; Ту осмон ва заминро офаридаӣ.
17. Гӯши Худро, эй Парвардигор, ҳам карда, бишна; чашмони Худро, эй Парвардигор, кушода, бубин; ва ҳамаи суханони

Санҳерибро, ки барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнава.

18. Парвардигоро! Дуруст аст, ки подшоҳони Ашшур ҳамаи кишварҳо ва замини худашонро хароб кардаанд,

19. Ва худоёни онҳоро дар оташ андохтаанд, зеро ки онҳо Худо набуданд, балки маснӯи дастҳои одам, ва чӯб ва санг буданд, бинобар ин онҳоро несту нобуд кардаанд.

20. Ва акнун, эй Парвардигор Худои мо, моро аз дасти вай начот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту Парвардигори ягона ҳастӣ».

21. Ва Ишаё ибни Омӯс назди Ҳизкиё кас фиристода, гуфт: «Парвардигор, Худои Исроил, чунин мегӯяд: азбаски назди Ман дар бораи Санҳериб, подшоҳи Ашшур, дуо гуфтӣ,

22. Чунин аст суҳане ки Парвардигор дар бораи вай гуфтааст: духтари бокираи Сион аз ту нафрат намуда, туро тамасхур кардааст, ва духтари Ерусалим аз қафои ту сар ҷунбонидааст!

23. Киро ту таҳқир намудай ва дашном додай? Ва дар ҳаққи кӣ овоз баланд кардай ва чашмони худро боло бардоштай? Дар ҳаққи Поки Исроил?!

24. Ба воситаи бандагони худ Парвардигорро таҳқир намуда, гуфтаӣ: "Бо анбӯҳи аробаҳои худ ман ба қуллаи кӯҳҳо, бар ақсои Лубнон баромадам, ва арзҳои болобаланд ва сарвҳои гузини инро буридам, ва ба қуллаи баландтарини он, ба боғистони ҳосилхези он расидам;

25. Ва ман чоҳ канда, об нӯшидам; ва бо қафи пойҳои худ ҳамаи наҳрҳои Мисрро хушк хоҳам кард".

26. Оё ту нашнидай, ки Ман аз замони пеш инро қарор додаам, аз қадимулайём инро пешбинӣ намудам, ва ҳоло инро тавре ба амал овардам, ки ту шаҳрҳои истехкомдорро валангор карда, ба харобазор табдил медиҳӣ?

27. Ва сокинони онҳо камқувват, ҳаросон ва хиҷил шудаанд: онҳо мисли алафи саҳро ва майсаи навхез, ва сазбаи болои бомҳо, ва мисли киштзоре ки пеш аз хӯша бастанаш хушк шуда бошад, гардидаанд.

28. Вале Ман нишастани туро, ва баромадани туро, ва даромадани туро медонам; ва адоватеро, ки ба Ман дорӣ.

29. Азбаски адовате ки ба Ман дорӣ, ва лоуболии ту ба гӯши Ман расидааст, бинобар ин маҳори Худо ба бинии ту, ва ҷилави Худо

ба даҳони ту хоҳам зад, ва туро бо роҳе ки омадай, хоҳам баргардонид.

30. Ва аломат барои ту, эй Ҳизқиё, чунин аст: имсол ғаллаи хурӯӣ хоҳед хӯрд, ва дар соли дуҷум – он чи аз он бирӯяд; вале дар соли сеҷум кишт кунед ва дарав намоед, ва тоқҳо шинонед ва меваи онҳоро бихӯред.

31. Ва растагорони хонадони Яхудо, ки боқӣ мондаанд, аз нав дар поён реша хоҳанд давонид, ва дар боло мева хоҳанд овард,

32. Зеро ки бақия аз Ерусалим, ва растагорон аз кӯҳи Сион ба вучуд хоҳанд омад. Рашки Парвардигори лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.

33. Бинобар ин Парвардигор дар бораи подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: вай ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, ва ба он ҷо тир нахоҳад андохт, ва назди он бо силар нахоҳад омад, ва дар муқобили он хокрез барпо нахоҳад кард.

34. Бо кадом роҳе ки омадааст, бо ҳамон хоҳад баргашт, валекин ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.

35. Ва Ман ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард, то ки онро ба хотири Худам ва ба хотири бандаи Худ Довуд начот диҳам».

36. Ва фариштаи Парвардигор берун омада, дар ўрдуи Ашшур саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зарба зад; ва субҳидам бархостанд, ва инак, ҳамашон ҷасадҳои мурда буданд.

37. Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ақиб нишаста, раҳсипор шуд, ва бозгашта, дар Нинве сукунат кард.

38. Ва воқеъ шуд, ки чун ў дар хонаи Нисрӯк, худои худ, сачда мекард, писаронаш Адрмалик ва Шаросир ўро бо шамшер куштанд, ва худашон ба замини Аророт гурехтанд; ва писараш Асарҳадўн ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Бемории Ҳизқиё ва шифо ёфтани ў.

1. ДАР он айём Ҳизқиё бемор шуда, наздик ба мурдан буд; ва набӣ, Ишаё ибни Омӯс, назди ў омада, ба ў гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: барои аҳли хонаи худ васият намо, зеро ки ту хоҳӣ мурд ва шифо нахоҳӣ ёфт».

2. Ва Ҳизқиё рӯи худро ба девор гардонида, сӯи Парвардигор дуо хонд,

3. Ва гуфт: «Лутфан, эй Парвардигор, ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ба хузури Ту бо ростӣ ва аз самими қалб рафтор намудаам, ва он чи дар назари Ту мақбул буд, ба амал овардаам». Ва Ҳизкиё зор-зор гирифт.
4. Ва каломи Парвардигор бар Ишаъё нузул карда, гуфт:
5. «Бирав ва ба Ҳизкиё бигӯй: Парвардигор, Худои падарат Довуд, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам. Инак, Ман бар рӯзҳои ту понздаҳ сол илова менамоем.
6. Ва туро ва ин шаҳро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳам намуд, ва ин шаҳро ҳимоят хоҳам кард.
7. Ва аломат аз ҷониби Парвардигор дар бораи он ки Парвардигор каломеро, ки гуфтааст, ба амал хоҳад овард, барои ту чунин аст:
8. Инак, Ман сояи зинаҳоро, ки аз офтоб бар зинаҳои Оҳоз* фуромадааст, даҳ зина қафо мегардонам». Ва офтоб аз зинаҳое ки фуромада буд, даҳ зина қафо гашт.
9. Таронаи Ҳизкиё, подшоҳи Яхудо, вақте ки ӯ бемор шуд ва аз бемории худ шифо ёфт:
10. Ман гуфтам, ки дар миёнаи рӯзҳои худ ба дарвозаи дӯзах хоҳам рафт: ман аз бақияи солҳои худ маҳрум шудаам.
11. Ман гуфтам, ки Парвардигорро дигар нахоҳам дид, – Парвардигорро дар замини зиндаҳо; дар миёни сокинони дунё инсонро дигар нахоҳам дид;
12. Маскани ман барканда шудааст ва мисли хаймаи ҷӯпон аз ман дур рафтааст; мисли бофандае ман риштаи умри худро кӯтоҳ кардам; Ӯ маро аз навард хоҳад бурид; аз рӯз то шаб Ту кори маро тамоми хоҳӣ кард.
13. То субҳ ман соқит будам; мисли шер Ӯ ҳамаи устухонҳои маро хоҳад шикаст; аз рӯз то шаб Ту кори маро тамоми хоҳӣ кард.
14. Мисли фароштурук, мисли лайлак ман садо мебаровардам, мисли кабӯтар нолиш мекардам; чашмонам сӯи афроз баланд мешуд: Парвардигоро! Гирифтори ситам ҳастам; маро халосӣ бидеҳ.
15. Чӣ метавонам бигӯям? Ӯ ба ман гуфт – ва Ӯ ба ҷо овард. Тамоми солҳои худро бо талхии ҷонам оҳиста-оҳиста ба сар хоҳам бурд.

*8. *Зинаҳои Оҳоз* – соати офтобие ки дар замони подшоҳ Оҳоз сохта буданд; он аз ду қатор зинаҳо иборат буда, назди ҳар қатор деворе буд, ва аз рӯи сояе ки аз девор бар зинаҳо меафтод, соатро мефаҳмиданд.

16. Парвардигоро! Бо ин чизҳо зиндагӣ мекунад, ва ҳаёти рӯҳи ман бо ҳамаи инҳост; ва Ту маро шифо бидеҳ ва ба ман ҳаёт бибахш.

17. Инак, талхӣ барои ман ба саломатӣ мубаддал шуд, ва Ту лутф намуда, чони маро аз чоҳи ҳалокат баровардӣ, чунки ҳамаи гуноҳҳои маро ба пушти Худ партофтӣ.

18. Зеро ки дӯзах Туро ҳамд намегӯяд, мамот Туро ситоиш намекунад, ба гӯр фурӯ рафтагон ростии Туро интизор надоранд.

19. Зинда, фақат зинда Туро ҳамд мегӯяд, чунон ки ман имрӯз мегӯям; падар ба писаронаш ростии Туро мефаҳмонад.

20. Парвардигор маро наҷот медиҳад, ва сурудҳоямро тамоми рӯзҳои ҳаёти худ дар хонаи Парвардигор хоҳам хонд.

21. Ва Ишаъё гуфт: «Бигзор кулӯлае аз анҷирқоқ биёранд, ва бар захм бимоланд, ва ӯ шифо хоҳад ёфт».

22. Ва Ҳизкиё гуфт: «Аломати он ки ба хонаи Парвардигор хоҳам рафт, чист?»

БОБИ СИЮ НҶҲУМ

Хатои Ҳизкиё. Пешигӯӣ дар бораи асирии Бобил.

1. ДАР он замон Мерӯдак Балъадон ибни Балъадон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизкиё нома ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки вай бемор будааст ва сиҳат ёфтааст.

2. Ва Ҳизкиё аз онҳо хурсанд шуд, ва хазинахонаи худро: нуқра ва тилло, ва атриёт ва рағани аъло, ва тамоми кӯрхонаи худ, ва ҳар чиро, ки дар хазоини ӯ ёфт мешуд, ба онҳо нишон дод; чизе набуд, ки Ҳизкиё ба онҳо дар хонаи худ ва дар тамоми қаламрави худ нишон надода бошад.

3. Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизкиё омад, ва ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? Ва аз кучо назди ту омадаанд?» Ва Ҳизкиё гуфт: «Аз кишвари дур, аз Бобил онҳо назди ман омадаанд».

4. Ва Ишаъё гуфт: «Дар хонаи ту чӣ диданд?» Ва Ҳизкиё гуфт: «Ҳар он чи дар хонаи ман ҳаст, диданд; чизе дар хазоини ман намонд, ки ба онҳо нишон надода бошам».

5. Ва Ишаъё ба Ҳизкиё гуфт: «Қаломи Парвардигори лашкарҳоро бишнав:

6. Инак, рӯзҳо меояд, ва ҳар он чи дар хонаи туст, ва он чи падаронат то имрӯз андӯхтаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор.

7. Ва аз писаронат, ки аз ту ба вучуд оянд, ва ту онҳоро ба дунё оварӣ, хоҳанд гирифт, – ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил хочасаро хоҳанд шуд».

8. Ва Ҳизқиё ба Ишаё гуфт: «Каломи Парвардигор, ки ту ба забон рондӣ, барҳақ аст». Ва гуфт: «Бигзор дар рӯзҳои ман осоиштагӣ ва пояндагӣ бошад!»

БОБИ ЧИЛУМ

Нубувват дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда.

1. ТАСАЛЛӢ дихед, қавми маро тасаллӣ дихед, – мегӯяд Худои шумо.

2. Суханони дилпазир ба Ерусалим гӯед ва ба вай эълон намоед, ки мӯхлати муборизаи вай пур шудааст, гуноҳаш подош ёфтааст, зеро ки вай барои ҳамаи хатоҳояш аз дасти Парвардигор дучандон чазо дидааст.

3. Овозе нидо мекунад: «Дар биёбон роҳе барои Парвардигор тайёр кунед, тариқе барои Худои мо дар саҳро ҳамвор кунед!

4. Ҳар дара баланд ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд, ва партгоҳ ба дашт ва силсилаи кӯҳҳо ба водӣ табдил хоҳад ёфт.

5. Ва ҷалоли Парвардигор зоҳир хоҳад шуд, ва ҳар ҷисм якбора онро хоҳад дид, зеро ки даҳони Парвардигор инро гуфтааст».

Дар бораи кибриёи Худо ва сустии инсон.

6. Овоз мегӯяд: «Эълон нам!» Ва гуфтам: «Чиро эълон намоям?» Ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҳусни он мисли гули саҳро.

7. Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вақте ки боде аз ҷониби Парвардигор бар он бивазад: ба яқин, қавм низ алаф ҳастанд.

8. Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вале каломи Худои мо то абад қоим хоҳад буд.

9. Бар кӯҳи баланд баро, эй мубашшираи Сион! Овозатро бо тамоми қувват баланд кун, эй мубашшираи Ерусалим! Баланд кун, натарс, ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯй: «Инак, Худои шумо!»

10. Инак, Парвардигор Худо бо қудрат меояд, ва бозуи Ӯ барои Ӯ ҳукмронӣ мекунад. Инак, мукофоти Ӯ бо Ӯст, ва подоши Ӯ пеши Ӯст.

11. Ў мисли чўпоне рамаи Худро хоҳад чаронид, баррагонро бо бозуи Худ чамъ карда, дар оғўши Худ хоҳад гирифт, мешони ширдехро роҳнамоӣ хоҳад намуд.
12. Кист, ки обҳоро бо мушташ андоза намудааст, ва афлокро бо вачаб паймудааст, ва хоки заминро дар ченаке гунҷонидааст, ва кўхҳоро бо каппон ва теппахоро бо паллаи тарозу баркашидааст?
13. Кист, ки рўҳи Парвардигорро андоза намудааст, ва мушовири Ў гардидааст, ва Ўро таълим додааст?
14. Ў бо кӣ машварат кардааст, ва кист, ки ба Ў хирад бахшидааст, ва тариқи адлу инсофро ба Ў таълим додааст, ва ба Ў дониш омўхтааст, ва роҳи дурустиҳоро ба Ў ёд додааст?
15. Халқҳо, охир, мисли қатрае аз сатил ва мисли гарде бар тарозу ҳисоб меёбанд. Ҷазираҳоро, охир, Ў мисли ғуборе мебардорад.
16. Ва Лўбнон барои ҳезуми қурбонгоҳ кифоят намекунад, ва ҳайвоноти он барои қурбониҳои сўхтанӣ басанда нест.
17. Ҳамаи халқҳо пеши Ў ночизанд, дар назари Ў ҳечу пуч ҳисоб меёбанд.
18. Пас, Худоро ба кӣ монанд мекунад? Ва чӣ гуна ташбеҳро ба Ў баробар медонед?
19. Бутро рехтагар мерезад, ва заргар онро бо тилло мепўшонад, ва занҷирҳои нуқра барояш месозад.
20. Бенавое ки чунин ҳадия барояш дастнорас аст, чўберо, ки намепўсад, хуш мекунад, начҷори моҳире барои худ меёбад, то буге бисозад, ки поянда бошад.
21. Магар намедонед? Магар шумо нашнидаед? Магар аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Магар аз бунёди замин фаҳм надоред?
22. Ў Ҳамон аст, ки бар доираи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд; Ў афлокро мисли чодире густурдааст, ва онро мисли хаймае барои сукунат барафроштааст.
23. Ў миронро ночиз мегардонад, доварони заминро ҳечу пуч месозад.
24. Гўё ки онҳо ҳанўз шинонда нашуда бошанд, ҳанўз кошта нашуда бошанд, гўё кӣ танаи онҳо ҳанўз дар замин реша надавонда бошад, – ҳамин ки ў бар онҳо боде вазонид, онҳо хушк шуданд, ва тундбод онҳоро мисли пари коҳе гирифта бурд.
25. Пас, Маро ба кӣ монанд мекунад, то ки Ман ба вай баробар бошам? – мегўяд Пок.
26. Чашмони худро сўи афроз баланд карда, бубинед: кист, ки инҳоро офаридааст? Ў лашкари онҳоро ба шумор берун меоварад,

ҳамаи онҳоро бо номҳашон мехонад; аз бузургии қувват ва тавоноии қудрати Ё ҳеҷ яке аз онҳо ниҳон нахоҳад шуд.

27. Пас чаро, эй Яъқуб, ба забон меронӣ, ва эй Исроил, мегӯӣ: «Роҳи ман аз назари Парвардигор гум шудааст, ва даъвои ман аз Худои ман дур афтадааст»?

28. Магар ту намедонӣ? Магар ту нашнидай? Парвардигор, Худои ҷовид, ки ақсои заминро офаридааст, хаста намешавад ва лакот намегардад; хиради Ё таҳқиқнопазир аст.

29. Ё хастаро қувват мебахшад, ва ба бемаҷол тавоноӣ афзун мекунад.

30. Ҳатто амрадон хаста мешаванд ва лакот мегарданд, ва ҷавонмардон тамоман фурӯ меғалтанд,

31. Валекин умедворони Парвардигор қуввати тоза пайдо мекунанд, мисли уқобон бол меафшонанд, медаванд ва бемаҷол намегарданд, қадам мезананд ва хаста намешаванд.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

1. Эӣ ҷазираҳо, ба ҳузури Ман хомӯш монед; ва бигзор қабिलाҳо қуввати тоза пайдо кунанд ва наздик омада, гӯянд: якҷоя муҳокима хоҳем кард.

2. Кист, ки шахсеро аз шарқ барангехтааст, ки вай дар ҳар қадамаш ба зафар дучор меояд? Кист, ки халқҳоро пеши вай таслим намудааст, ва подшоҳонро фурӯд овардааст? Вай онҳоро бо дами шамшери худ мисли ғуборе мегардонад ва бо камони худ мисли коҳрезае ки пароканда мешавад.

3. Вай онҳоро таъқиб намуда, аз роҳе ки ҳаргиз пои худро намондааст, ба саломатӣ мегузарад.

4. Кист, ки инро иҷро кардааст ва ба амал овардааст? – Ё, ки наслҳоро аз азал даъват намудааст! Ман, ки Парвардигор ҳастам, аввалинам, ва бо охириҳо Ман ҳамон хоҳам буд.

5. Ҷазираҳо дидаанд ва ҳаросон шудаанд, ақсои замин ба ларза афтадаанд, онҳо наздик омада, муттаҳид гардидаанд.

6. Яке ба дигаре мадад мекунад ва ба бародари худ мегӯяд: «Қавидил бош!»

7. Ва рехтагар – заргарро, чакушзани сайқалгар сандонкӯбро тақвият медиҳад ва дар бораи кафшер мегӯяд: «Хуб аст», ва онро бо меҳҳо мустаҳкам мекунад, то ки поянда бошад.

8. Валекин ту, эй бандаи Ман Исроил, ва эй Яъқуб, ки туро баргузидаам, ва эй насли дӯсти Ман Иброҳим,
9. Ки туро аз ақсои замин гирифтаам, ва туро аз канорҳои он даъват намудаам, ва ба ту гуфтаам: «Ту бандаи Ман ҳастӣ, Ман туро баргузидаам», ва туро тарк накардаам,
10. Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; наларз, зеро ки Ман Худои ту ҳастам: Ман туро тақвият хоҳам намуд, ва туро ёварӣ хоҳам дод, ва туро бо ямини адолати Худ дастгирӣ хоҳам кард.
11. Инак, ҳамаи онҳое ки бар ту ғазаб доранд, хичил ва расво хоҳанд шуд, ва онҳое ки бо ту чидол мекунанд, нест шуда, беному нишон хоҳанд рафт;
12. Онҳоро, ки бо ту талош менамоянд, чустучӯ карда, нахоҳӣ ёфт, ва онҳое ки бо ту ҷанг мекунанд, несту нобуд хоҳанд шуд,
13. Зеро Ман, ки Парвардигор Худои ту ҳастам, ямини туро гирифта, ба ту мегӯям: «Натарс, Ман туро ёварӣ хоҳам дод».
14. Натарс, эй кирми Яъқуб, эй бақияи камшумори Исроил! Ман туро ёварӣ хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – ва Поки Исроил туро хоҳад раҳонид.
15. Инак, Ман туро ғаллакӯбаки тези нави дандонадоре гардонидам: ту кӯххоро кӯфта, гардгард хоҳӣ кард, ва теппаҳоро мисли коҳ реза хоҳӣ сохт;
16. Онҳоро бод хоҳӣ дод, ва бод онҳоро хоҳад бардошт, ва тундбод онҳоро пароканда хоҳад кард; ва ту аз Парвардигор ба вачд хоҳӣ омад, аз Поки Исроил фахр хоҳӣ кард.
17. Бенавоён ва мискинон об металабанд, вале нест: Забонашон аз ташнагӣ хушк мешавад. Ман, ки Парвардигор ҳастам, онҳоро иҷобат хоҳам намуд. Ман, ки Худои Исроил ҳастам, онҳоро тарк нахоҳам кард.
18. Бар теппаҳои беоб наҳрҳо, ва дар миёни водиҳо чашмаҳо хоҳам кушод: биёбонро ба кӯли об, ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об табдил хоҳам дод.
19. Дар биёбон арз, ақоқиё, ос ва зайтуни ёбой хоҳам шинонид; дар саҳро сарв, қоч ва шамшодро якҷоя хоҳам рӯёнид,
20. То мардум бубинанд, ва бидонанд, ва диққат диҳанд ва якҷоя фаҳм кунанд, ки дасти Парвардигор инро ба амал овардааст, ва Поки Исроил инро офаридааст.
21. Даъвои худро арз намоед, – мегӯяд Парвардигор. Далелҳои қатъии худро пешниҳод кунед, – мегӯяд Подшоҳи Яъқуб.

22. Бигзор бутҳо он чиро, ки рӯй хоҳад дод, ба мо пешниҳод карда, баён намоянд; вақоеи пешина чист? – бигӯед, ва мо фикр ронда, оқибати онро хоҳем донист; ё ки вақоеи ояндаро ба мо пешгӯӣ намоед.
23. Он чиро, ки баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад, баён кунед, ва мо хоҳем донист, ки шумо худо ҳастед; ягон кори неке ё баде бикунед, то ки мабхут шавем ва якҷоя бубинем.
24. Аммо шумо ночиз ҳастед, ва амали шумо ҳечу пуч аст, ва ҳар кӣ шуморо ихтиёр кунад, зишт аст.
25. Ман шахсеро аз шимол барангехтам, ва ӯ хоҳад омад, аз самти тулӯи офтоб номи Маро хоҳад хонд, ва миронро мисли лойе лагадкӯб хоҳад кард, ва монанди кӯзагаре хоҳад буд, ки гилро поймол мекунад.
26. Кист, ки аз ибтидо гуфтааст, то мо бидонем, ва пешакӣ хабар додааст, то мо бигӯем: «Ҳақ асту рост»? Аммо ҳеҷ кас нагуфтааст, ҳеҷ кас хабар наодааст, ҳеҷ кас суханони шуморо нашнидааст.
27. Аввалин Ман ба Сион гуфтам: «Инак инҳо!», ва ба Ерусалим мубашшире бахшидам.
28. Ва Ман назар андохтам, ва касе нест, ва аз байни онҳо мушовире нест, то ки Ман ба онҳо савол диҳам, ва онҳо ҷавоб гардонанд.
29. Инак, ҳамаи онҳо ночизанд, аъмолашон низ ночиз аст; бутҳои фулуззии онҳо ҳечу пуч аст.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Масеҳ – бандаи Худо.

1. ИНАК, Бандаи Ман, ки Ӯро Ман дастгирӣ мекунам, баргузидаи Ман, ки ҷони Ман ба Ӯ таваҷҷӯҳ менамояд. Ман рӯҳи Худро бар Ӯ ниҳодаам, ва Ӯ инсофро барои халқҳо ҷорӣ мекунад.
2. Ӯ фарёд нахоҳад зад, ва овози Худро баланд нахоҳад кард, ва онро дар кӯчаҳо нахоҳад шунавонид;
3. Найи нимшикастаро нахоҳад шикаст, ва пилтаи катонии камнурро хомӯш нахоҳад кард; инсофро аз рӯи ростӣ ҷорӣ хоҳад намуд;
4. Лакот нахоҳад шуд, ва бемаҷол нахоҳад гардид, то даме ки инсофро бар замин барқарор намояд; ва ҷазираҳо дар интизори таълимоти Ӯ хоҳанд буд.

5. Парвардигор Худо, ки афлокро офарида, барафроштааст, заминро бо ҳар чи аз он ба вучуд меояд, густурдааст, ба қавме ки дар он ҳастанд, нафасро, ва ба махлуқоте ки дар он қадамгузор мебошанд, рӯхро бахшидааст, чунин мегӯяд:

6. «Ман, ки Парвардигор ҳастам, Туро барои адолат даъват намудаам, ва дасти Туро хоҳам гирифт, ва Туро ниғаҳбонӣ хоҳам кард, ва Туро паймони қавм ва нури халқҳо хоҳам гардонид,

7. То ки чашмони кӯронро бикшоӣ, бандиёнро аз ҳабс, дар зулмот нишастагонро аз зиндон берун оварӣ.

Исроил, ки қавми баргузида аст, гуноҳ кард, ҷазо кашид, омурзида шуд.

8. Ман Парвардигор ҳастам, ва номи Ман ҳамин аст, ва ҷалоли Худро ба дигаре, ва ҳамду санои Худро ба санамҳо нахоҳам дод.

9. Инак, паёмҳои пешина ба амал омадааст; ва нави онҳоро Ман эълон менамоем: пеш аз он ки ба вуқӯъ оянд, онҳоро ба шумо мешунавонам».

10. Дар шаъни Парвардигор суруди наве бисароед, ва ҳамду санои Ёро аз ақсои замин бихонед, эй баҳрпаймоён ва ҳар он чи дар баҳр аст, эй ҷазираҳо ва сокинони онҳо!

11. Бигзор биёбон ва шаҳрҳои он, ва қасабаҳое ки банӣ Қедор дар онҳо сокинанд, овози худро баланд кунанд; сокинони Солаъ тараннум карда, аз қуллаи кӯҳҳо ҷор зананд;

12. Парвардигорро ҷалол диҳанд, ва ҳамду санои Ёро дар ҷазираҳо бихонанд.

13. Парвардигор мисли ҷаббор берун хоҳад омад, мисли марди майдон рашки Худро хоҳад барангехт, ҷор хоҳад зад ва наъра хоҳад кашид, бар душмани Худ музаффар хоҳад шуд.

14. Ман дер вақт хомӯш мондам, сокит будам, худдорӣ намудам; акнун мисли зане ки мезояд, фарёд хоҳам зад; канда-канда нафас хоҳам кашид.

15. Кӯҳҳо ва теппаҳоро хароб хоҳам кард, ва тамоми набототи онҳоро хоҳам хушконид, ва наҳрҳоро ба ҷазираҳо табдил хоҳам дод, ва кӯлҳоро хоҳам хушконид.

16. Ва кӯронро бо роҳе ки намедонанд, хоҳам бурд; онҳоро бо тариқҳое ки балад нестанд, ҳидоят хоҳам намуд; торикиро пеши онҳо ба рӯшноӣ, ва качукилебихоро ба роҳи рост табдил хоҳам дод.

Ин корҳоро Ман барояшон ба чо хоҳам овард, ва онҳоро тарк нахоҳам кард.

17. Онҳое ки ба санамҳо таваккал мекунанд, ва ба бутҳо мегӯянд:

«Шумо худои мо ҳастед», қафо гашта, бағоят хичил хоҳанд шуд.

18. Эй карон, бишнавед! Ва эй кӯрон, назар андозед, то бубинед!

19. Кист, ки мисли бандаи Ман кӯр бошад? Ва мисли элчии Ман, ки Ман мефиристам, кар бошад? Кист, ки мисли мусаллами Ман кӯр бошад? Ва мисли бандаи Парвардигор кӯр бошад?

20. Ту чизҳои бисёре дидаӣ, вале маҳфуз надоштаӣ; гӯшҳоят кушода буд, вале нашнидаӣ.

21. Ба Парвардигор писанд афтадааст, ки ба хотири адолати Худ шариатро интишор намояд ва ҷалол диҳад.

22. Валекин онҳо қавме ҳастанд, ки тороч ва яғмо шудаанд; ҳамаашон дар ғорҳо бандубаст ва дар зиндонҳо пинҳон карда шудаанд: гирифтори тороч гардидаанд, ва раҳокунандае нест; гирифтори яғмо гардидаанд, ва касе нест, ки гӯяд: «Гардонда дех!»

23. Кист дар миёни шумо, ки ба ин гӯш диҳад, ва диққат намуда, барои замони оянда бишнавад?

24. Кист, ки Яъқубро ба яғмо, ва Исроилро ба торочгарон супурдааст? Оё Парвардигор набуд, ки пеши Ӯ мо гуноҳ кардаем? Ва онҳо нахостанд бо роҳҳои Ӯ қадамгузор шаванд, ва ба шарияти Ӯ гӯш надоданд.

25. Ва Ӯ оташи хашми Худ ва шиддати ҷангро бар онҳо рехт, ва алангаи он аз ҳар тараф онҳоро ихота намуд, вале дарк накарданд; ва онҳоро сӯзонид, вале диққат надоданд.

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Қавми баргузида фидия дода гирифта шуд ва аз нав ба вучуд омад.

1. ВАЛЕ акнун Парвардигор, ки туро, эй Яъқуб, офардидааст, ва туро, эй Исроил, ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд: «Натарс, зеро ки Ман туро раҳонидаам, туро ба номи ту хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ.

2. Вақте ки аз обҳо бигзарӣ, Ман бо ту хоҳам буд, ва аз наҳрҳо бигзарӣ, онҳо туро ғарқ нахоҳад кард; вақте ки аз миёни оташ қадамгузор шавӣ, нахоҳӣ сӯхт, ва аланга туро нахоҳад сӯзонид,

3. Зеро ки Ман Парвардигор Худои ту, Поки Исроил, Начотдиҳандаи ту ҳастам; Мисрро барои ту фидия додаам, Ҷабаш ва Саборо – дар ивази ту.

4. Азбаски ту дар назари Ман азиз ва гаронбаҳо ҳастӣ, ва Ман туро дӯст доштаам, бинобар ин мардуми дигарро дар ивази ту, ва қабилаҳоро дар бадали чони ту хоҳам дод.
5. Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб чамъ хоҳам кард.
6. Ба шимол хоҳам гуфт: бидех; ва ба ҷануб: монеъ нашав; писарони Маро аз дурдаст, ва духтарони Маро аз ақсои замин биёр,
7. Яъне ҳар киро, ки ба номи Ман номида шудааст, ва Ман ўро барои ҷалоли Худ офаридаам, ўро ба вучуд овардаам ва ўро сохтаам».
8. Қавмеро берун ор, ки кўр ҳастанд, гарчанде ки чашм доранд, ва кар ҳастанд, гарчанде ки гўш доранд.
9. Бигзор ҳамаи халқҳо бо ҳам фароҳам оянд, ва қабилаҳо чамъ шаванд. Кист аз миёни онҳо, ки инро баён намояд, ва паёмҳои пешинаро ба мо бирасонад? Бигзор шоҳидони худро биёранд, то ки худро сафед кунанд, ва ё он шоҳидон бишнаванд ва бигўянд: «Ҳақ асту рост!»
10. «Аммо шумо, – мегўяд Парвардигор, – ва бандаи Ман, ки ўро баргузидаам, шоҳидони Ман мебошед, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва дарк намоед, ки ин Ман ҳастам, ва пеш аз Ман Худое набуд, ва баъд аз Ман нахоҳад буд.
11. Ман, Ман Парвардигор ҳастам, ва ғайр аз Ман Начотдиҳандае нест.
12. Ман пешакӣ гуфтаам, ва начот додаам, ва паём расонидаам, ва дар миёни шумо Худои дигаре нест; ва шумо шоҳидони Ман мебошед, – мегўяд Парвардигор, – ва Ман Худо ҳастам!
13. Аз имрӯз низ Ман ҳамонам, ва касе нест, ки аз дасти Ман раҳо кунад: Ман амал хоҳам кард, ва кист, ки инро ботил намояд?»
14. Парвардигор, ки Раҳоқунандаи шумо ва Поки Исроил аст, чунин мегўяд: «Ба хотири шумо Ман ба Бобил фиристодам, ва ҳамаи онҳоро ҳамчун гурезаҳо фуруд овардам, ва калдониёнро дар киштиҳое ки мояи вачди онҳо буд.
15. Ман Парвардигор Поки шумо ҳастам, Офаринандаи Исроил ва Подшоҳи шумо».
16. Чунин мегўяд Парвардигор, ки Ў роҳе дар баҳр, ва ҷоддае дар обҳои азим кушодааст;
17. Аробаҳо ва аспон, лашкар ва қувватро берун овардааст, то ки якҷоя хобида, дигар нахезанд; ва онҳо торафт беҳол гардида, мисли пилтаи катонӣ хомӯш шуданд.

18. «Аммо вақоеи пешинаро ба хотир наоваред, ва ба мӯъчизоти қадимӣ диққат надихед.
19. Инак, Ман чизи наве месозам, ки он алҳол ба зухур меояд. Магар аз он воқиф нестед? Ба яқин, роҳе дар бодия, ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд хоҳам овард.
20. Ҳайвоноти саҳро, шағолон ва шутурмурғон Маро мадҳ хоҳанд кард, зеро ки Ман об дар бодия, ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд овардаам, то ки қавми баргузидаи Худро сероб намоям,
21. Ки ин қавмро Ман барои Худ ба миён овардаам, то ҳамду санои Маро бихонанд.
22. Вале ту, эй Яъқуб, Маро нахондӣ, ва ту, эй Исроил, аз ибодати Ман ба танг омадӣ:
23. Барраҳои қурбонии сӯхтании худро барои Ман наовардӣ, ва бо забҳҳои худ Маро чалол надодӣ. Ман туро бо ҳадияҳо ба заҳмат наандохтам, ва бо лебӯно ба ту гаронӣ накардам.
24. Ту барои Ман ба нуқра найи атрогин нахаридӣ, ва бо чарбуи забҳҳои худ Маро сер накардӣ, балки бо хатоҳои худ Маро заҳмат додӣ, ва бо гуноҳҳои худ ба Ман гаронӣ кардӣ.
25. Ман, Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири Худам нобуд менамоям, ва хатоҳои туро ба ёд нахоҳам овард.
26. Маро хотиррасон намо; бо ҳамдигар муҳокима хоҳем кард; далелҳои худро биёр, то ки сафед шавӣ.
27. Падари аввалини ту гуноҳ кард, ва шафоатгарони ту ба Ман осӣ шуданд.
28. Бинобар ин Ман сарварони қудсро аз қудсият маҳрум намудам, ва Яъқубро ба ҳалокат, ва Исроилро ба таҳқир маҳкум кардам».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ваъда дар бораи Рӯҳулқудс. Дар бораи беандешагии шарорат.

1. «ВАЛЕ акнун, эй бандаи Ман Яъқуб, бишнава, ва эй Исроил, ки Ман туро баргузидаам.
2. Парвардигор, ки туро офаридааст, ва туро аз батн ба вучуд овардааст, ва туро ёварӣ медиҳад, чунин мегӯяд: эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, ва эй Ешурун, ки туро баргузидаам.
3. Зеро ки об бар ташна, ва чашмаҳо бар хушкӣ хоҳам рехт; рӯҳи Худро бар насли ту, ва баракати Худро бар зурёти ту хоҳам рехт.
4. Ва онҳо дар миёни алаф, мисли дарахтони бед назди ҷӯйҳои об, хоҳанд сабзид.

5. Яке хоҳад гуфт: "Ман аз они Парвардигор ҳастам"; ва дигаре худро ба номи Яъқуб хоҳад хонд; ва дигаре бо дасти худ хоҳад навишт: "Аз они Парвардигор ҳастам", ва номи Исроилро лақаби худ хоҳад сохт».
6. Парвардигор, ки Подшоҳи Исроил ва Раҳоқунандаи ӯст, яъне Парвардигори лашкарҳо, чунин мегӯяд: «Ман Аввалин ҳастам, ва Ман Охириин ҳастам, ва ғайр аз Ман Худое нест.
7. Ва мисли Ман кист, ки паём диҳад, ва онро баён намояд ва ба паёми Ман монанд созад, аз замоне ки Ман қавми қадимино ба вучуд овардаам? Пас, бигзор он чиро, ки воқеъ мешавад, ва он чиро, ки дар оянда фаро хоҳад расид, ба онҳо эълон намоянд.
8. Натарсед ва ҳаросон нашавед: Ман, охир, ба шумо аз қадимулайём эълон кардаам ва хабар додаам, ва шумо шоҳидони Ман ҳастед. Оё ғайр аз Ман Худое ҳаст? Ва кӯхпорае нест, ки Ман аз он хабар надошта бошам».
9. Онҳое ки санам месозанд, саросар ночизанд, ва чизҳои писандидаи онҳо ҳеҷ фоида намебахшад, ва онҳо шоҳидони худашон мебошанд: намебинанд ва намедонанд, то ки хичил шаванд.
10. Касе ки худое сохтааст ва санаме рехтааст, вай чӣ фоидае ба ӯ мебахшад?
11. Охир, ҳамаи шарикони ӯ хичил хоҳанд шуд, чунки ин ҳунармандон худашон аз байни одамонанд; бигзор ҳамашон чамъ омада, биистанд; онҳо ҳаросон гардида, якҷоя хичил хоҳанд шуд.
12. Оҳангар аз оҳан теша месозад, ва онро дар аҳгар кор мекунад, ва бо путкҳо сурате ба он мебахшад, ва бо қуввати бозуи худ онро ба вучуд меоварад, дар ҳолате ки гурусна монда, беқувват мешавад, ва об нанӯшида, бемаҷол мегардад.
13. Начҷор бар чӯб ресмон кашида, бо қалам онро нишона мекунад, бо ранда онро метарошад, ва бо паргор онро тарҳ мекашад, ва онро мисли андоми инсон, мисли ҷамоли одамизод месозад, то ки он дар хонае ҷойгир шавад.
14. Арзҳоро ӯ барои худ мебурад, ва чинор ва булутро мегирад: онҳоро аз миёни дарахтони ҷангал барои худ хуш мекунад; дарахти ғорро мешинонад, ва борон онро калон мекунад.
15. Ва чӯби он барои инсон чун сӯзишворӣ кор меояд, ва ӯ аз он гирифта, худро гарм мекунад, ва онро сӯзонида, нон мепазад; ва аз ин чӯб худое сохта, онро парастии менамояд: санаме ба вучуд оварда, пеши он сачда мекунад.

16. Нисфи онро дар оташ месӯзонад, бо қисми дигараш гӯштро кабоб мекунад, ва кабобро хӯрда, сер мешавад; ва гарм шуда, мегӯяд: «Ваҳ, акнун гарм шудам, рӯи оташро дидам!»
17. Ва аз бақияи ин чӯб худое, яъне санаме барои худ месозад, пеши он сачда менамояд, ва онро мепарастад, ва назди он дуо хонда, мегӯяд: «Маро начот деҳ, зеро ки ту худои ман ҳастӣ».
18. Онҳо намедонанд ва намефаҳманд, зеро чашмҳошон баста шудааст, то ки набинанд, ва дилҳошон – то ки дарк накунад.
19. Ва ӯ ба дили худ намегузаронад, ва донишу хираде надорад, ки бигӯяд: «Як қисми онро дар оташ сӯзонидам, ва бар аҳгари он нон пухтам, ва гӯштро кабоб карда хӯрдам; оё аз бақияи он як чизи зиште ба вучуд оварам? Оё ба ғӯлачӯбе сачда намоям?»
20. ӯ бод мепаймояд: дили гумроҳаш ӯро дар иштибоҳ меандозад, ва ӯ наметавонад чони худро раҳо карда, бигӯяд: «Оё он чи дар дасти ростии ман аст, дурӯғ нест?»
21. Инҳоро дар хотир нигоҳ дор, эй Яъқуб ва эй Исроил, зеро ки ту бандаи Ман ҳастӣ; Ман туро ба вучуд овардам; ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил, ту аз хотири Ман фаромӯш нахоҳӣ шуд.
22. Гуноҳҳои туро мисли абр, ва хатоҳои туро мисли шаҳоб нобуд кардам; ба Ман рӯчӯъ намо, зеро ки Ман туро раҳонидам.
23. Тараннум намо, эй афлок, зеро ки Парвардигор инро ба амал овардааст. Нидо кунед, эй умқҳои замин, бо шодӣ овоз баланд кунед, эй кӯҳҳо ва ҷангалҳо ва ҳар дарахте ки дар онҳо бошад, зеро ки Парвардигор Яъқубро раҳонидааст, ва дар Исроил ҷалол хоҳад ёфт.
24. Парвардигор, ки Раҳокунандаи туст, ва туро аз батн ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд: «Ман Парвардигор ҳастам, ки ҳама чизро ба амал овардам, афлокро ба танҳои паҳн кардам, заминро густурдам; кист, ки он вақт бо Ман бошад?»
25. ӯ аломатҳои козибонро ботил менамояд ва соҳиронро аз ақл бегона мекунад, ҳакимонро қафо мегардонад ва дониши онҳоро ба ҳамоқат табдил медиҳад;
26. ӯ каломи бандаи Худо ба амал меоварад ва машварати элчиёни Худо ба иҷро мерасонад; ӯ дар бораи Ерусалим мегӯяд: "Маскан хоҳад шуд!" ва дар бораи шаҳрҳои Яҳудо: "Онҳо бино хоҳад шуд, ва харобаҳои онро аз нав барқарор хоҳам кард!"
27. ӯ ба варта мегӯяд: "Хушк шав, ва наҳрҳои туро хушк хоҳам кард!"

Нубувват дар бораи Куруш ва дар бораи он ки Эзро ва Наҳемё салтанатро аз нав барқарор мекунанд.

28. Ӯ дар бораи Куруш мегӯяд: "Вай чӯпони Ман аст, ва ҳар он чиро хостаам, ба иҷро хоҳад расонид". Ва дар бораи Ерусалим мегӯяд: "Бино хоҳад шуд!", ва дар бораи маъбад: "Бунёди ту ниҳода хоҳад шуд!"

БОБИ ЧИЛУ ПАНЦУМ

Давоми нубувват.

1. ПАРВАРДИГОР ба масеҳи Худ, ба Куруш, чунин мегӯяд: «Ман дасти ростии туро гирифтаам, то халқхоро пеши ту мағлуб намоям, ва Ман камарҳои подшоҳонро хоҳам кушод, то ки дарҳо пеши ту кушода шавад, ва дарвозаҳо баста нашавад.

2. Ман пешопеши ту хоҳам рафт ва ноҳамвориҳоро ҳамвор хоҳам кард, дарҳои мисинро пора-пора хоҳам кард ва ғалақаҳои оҳанинро хоҳам шикаст.

3. Ва хазинаҳои зулмот ва ганҷҳои ниҳониро ба ту хоҳам дод, то бидонӣ, ки Ман – Парвардигоре ки туро ба номи ту хондаам, Худои Исроил ҳастам.

4. Ба хотири бандаи Худ Яъқуб ва баргузидаи Худ Исроил туро ба номат хондам ва мӯхтарам доштам, гарчанде ки ту Маро намешинохтӣ.

Парвардигор ба Исроил хотиррасон менамояд, ки наҷот танҳо дар Ӯст.

5. Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест; ғайр аз Ман Худое нест; Ман камари туро бастаам, гарчанде ки ту Маро намешинохтӣ,

6. То ки аз тулӯи офтоб ва аз ғуруби он бидонанд, ки чуз аз Ман нест: Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест.

7. Ман рӯшноиро ба вучуд меоварам ва зулмотро меофарам, сулҳу осоиштагӣ барқарор менамоям ва мусибатҳоро ба вучуд меоварам; Ман – Парвардигор ҳамаи инҳоро ба амал меоварам.

8. Эй афлок! Аз боло биборон, то ки абрҳо адлу инсофро фурӯ резад. Бигзор замин рӯи худро бикшояд, то ки наҷотро ба миён оварад, ва адлу инсоф бо он нумӯ кунад. Ман – Парвардигор инро офаридаам».

9. Эй вой бар касе ки бо Офаринандаи худ муноқиша мекунад, дар сурате ки худааш сафолпорае аз сафолпораҳои рӯи замин аст! Оё гил ба кӯзагар мегӯяд: "Чӣ чизе сохтаӣ?" Ва ё маснӯи ту мегӯяд: "Ў дасти моҳир надорад!"

10. Эй вой бар касе ки ба падари худ гӯяд: "Чаро ту маро ба дунё овардаӣ?" Ва ба модари худ: "Чаро ту маро зоидаӣ?"

11. Парвардигор, ки Поки Исроил ва Офаринандаи вай аст, чунин мегӯяд: «Оё шумо дар бораи ояндаи писарони Ман ба Ман савол медихед, ва дар бораи амали дастҳои Ман Маро амр мефармодед?»

12. Ман заминро ба вучуд овардаам, ва инсонро бар он офаридаам; дастҳои Ман афлокро паҳн кардааст, ва ҳамаи лашкариҳои онро Ман амр фармудаам.

13. Ман ӯро барои адолат барангехтаам, ва ҳамаи роҳро ҳамаҷониба раҳнамудаам, ва ҳамаи роҳро ҳамаҷониба раҳнамудаам. Ў шаҳри Маро бино хоҳад кард, ва матрудони Маро хоҳад фиристод, лекин на дар ивази фидия ва на дар ивази инъомҳо», – мегӯяд Парвардигори лашкариҳо.

14. Парвардигор чунин мегӯяд: «Сарвати Миср, ва тичорати Ҳабаш, ва аҳли Сабо, ки мардуми баландқоматанд, аз ҳудуди ту хоҳанд гузашт ва аз онҳо ту хоҳанд шуд: онҳо аз пайи ту хоҳанд рафт, дар занҷирҳо хоҳанд гузашт, ва пеши ту сачда намуда, бо дуо ба ту хоҳанд гуфт: "Худо фақат дар туст, ва ғайр аз Ў Худои дигаре нест"».

15. Ба яқин, Ту Худои мастур ҳастӣ, эй Худои Исроил, эй Начотдиҳанда!

16. Ҳамаи ҳунармандони санамсоз хичил ва расво хоҳанд шуд; онҳо якҷоя ба расвоӣ хоҳанд рафт.

17. Аммо Исроил дар Парвардигор начот хоҳад ёфт, ки начоти ҷовидонӣ хоҳад буд; шумо то абад хичил ва расво нахоҳед шуд,

18. Зеро Парвардигоре ки афлокро офаридааст, чунин мегӯяд; Ў Худоест, ки заминро ба вучуд овардааст ва сохтааст; Ў онро барқарор намудааст; онро на аз барои он офаридааст, ки бодияе бошад, балки аз барои он ба вучуд овардааст, ки маскун бошад. «Ман Парвардигор ҳастам, ва дигаре нест.

19. Ба таври ниҳонӣ, дар макони тираи замин сухан нарондаам; ба насли Яқуб нагуфтаам: "Маро беҳуда бичӯед"; Ман Парвардигори ҳақгӯй ҳастам, ки чизҳои ростро баён мекунам.

20. Чамъ шуда биёед, ва бо ҳам наздик шавед, эй растагорони халқҳо! Онҳое ки санамҳои чӯбини худро бардошта мегарданд, ва

пеши худое ки наметавонад начот диҳад, дуо мегӯянд, нодон ҳастанд.

21. Бигӯед, ва пешниҳод кунед, ва бо ҳам машварат намоед: кист, ки инро аз қадимулайём эълон намуда, аз он замон пешакӣ гуфтааст? Оё на Ман, ки Парвардигор ҳастам? Ва ғайр аз Ман Худои дигаре нест, – Худои одил ва начотдиҳандае ҷуз аз Ман нест.

22. Ба Ман ручӯъ намоед ва начот хоҳед ёфт, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

23. Ба Зоти Худ қасам хӯрдаам: "Аз даҳони Ман ростӣ, каломи барнагаштанӣ берун омадааст, ки пеши Ман ҳар зонуе ҳам хоҳад шуд, ва ҳар забоне ба номи Ман қасам хоҳад хӯрд,

24. Ва ҳар кас хоҳад гуфт: адолат ва қудрат барои ман фақат дар Парвардигор аст"». Ҳамаи онҳое ки бар Ё ғазаб доштанд, сӯи Ё хоҳанд омад ва хичил хоҳанд шуд.

25. Тамоми насли Исроил дар Парвардигор сафед хоҳанд шуд ва чалол хоҳанд ёфт.

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Панд ба Исроил дар бораи он ки қодир будани Парвардигор ва ночиз будани бутҳоро дар хотир нигоҳ доранд.

1. БИЛ фурӯ ғалтидааст, Набӯ сари таслим овардааст, бутҳои онҳо бар ҳайвонот ва чорпо бор карда шудааст: он чизҳое ки шумо бардор-бардор мекардед, барои ҳайвоноти лакот бори гароне гардидааст.

2. Онҳо якҷоя фурӯ ғалтида, сари таслим овардаанд, он борро натавонистаанд раҳо кунанд, балки худашон низ ба асирӣ рафтаанд.

3. «Маро бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ва эй тамоми бақияи хонадони Исроил, ки аз батн шуморо бар Худ бор кардаам, ва аз раҳим шуморо бардоштаам,

4. Ва то пирии шумо Ман ҳамон ҳастам, ва то мӯйсафедии шумо Ман шуморо хоҳам бардошт: Ман шуморо ба вучуд овардаам, ва Ман бар Худ бор хоҳам кард, ва Ман хоҳам бардошт ва хоҳам раҳонид.

5. Маро ба кӣ монанд мекунад ва баробар медонед, ва Маро ба кӣ мисол мезанед, то ки монандӣ дошта бошам?

6. Тиллоро аз ҳамён мерезанд, ва нуқраро бо тарозу бармекашанд; заргареро киро мекунанд, то ки худое аз он бисозад; пеши он сачда мекунанд ва онро мепарастанд.

7. Онро бар китфи худ бардошта мебаранд, ва дар маконаш мегузоранд, ва он меистад ва аз чояш намечунбад; пеши он доду фарёд мекунад, вале чавоб намедихад, онҳоро аз мусибаташон раҳо намекунад.

8. Инро ба ёд оваред ва худро даст гиред; инро, эй осиеён, ба дили худ гузаронед!

9. Паёмҳои пешинаро аз замони қадим ба ёд оваред, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва Худои дигаре нест, ва амсоли Ман нест.

10. Оқибатро аз ибтидо, ва он чиро, ки ханӯз рӯй надодааст, аз қадим баён менамоем; Ман мегӯям: "Иродаи Ман иҷро хоҳад шуд, ва ҳар он чиро, ки хостаам, ба ҷо хоҳам овард".

11. Уқоберо аз шарқ, иҷрокунандаи қарори Худо аз кишвари дурдаст хондаам; он чи гуфтаам, яқинан ба амал хоҳам, овард; он чи пешбинӣ намудаам, яқинан иҷро хоҳам кард.

12. Маро бишнавед, эй сахтдилон, ки аз адолат дур шудаед!

13. Ман адолати Худо наздик овардаам, ва он дур нест, ва наҷоти Ман таъхир нахоҳад кард; ва наҷотро дар Сион барои Исроил, ки шукӯҳи Ман аст, хоҳам бахшид».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Доварӣ бар Бобил.

1. ФУРҶОД омада, бар хок бинишин, эй духтари бокираи Бобил! Бе курсӣ, бар замин бинишин, эй духтари калдониён! Зеро ки дигар туро нозанин ва латиф нахоҳанд хонд.

2. Дастосро гирифта, ордро ос кун; ҳиҷобатро бикаш, доманатро бардор ва соқҳоятро бараҳна карда, аз наҳрҳо убуру нам.

3. Аврати ту ошкор хоҳад шуд, нанги ту низ намудор хоҳад гардид. Ман интиқом хоҳам гирифт, ва касеро рӯихотир нахоҳам кард.

4. Раҳокунандаи мо – номи Ё Парвардигори лашкарҳо, Поки Исроил аст.

5. Хомӯш бинишин ва ба зулмот бирав, эй духтари калдониён! Зеро ки дигар туро хотуни мамлакатҳо нахоҳанд хонд.

6. Ман бар қавми Худ ҳашм гирифтаам, мероси Худо хор доштам, ва онҳоро ба дасти ту супурдам, – аммо ту ба онҳо раҳм накардӣ, юғи худро бар пирон бағоят гарон кардӣ.

7. Ва ту гуфтӣ: «То абад хотун хоҳам буд», то ба дараҷае ки ба ҳамаи ин чизҳо диққат надодӣ, ва оқибати корро ба хотир наовардӣ.

8. Ва акнун инро бишнавад, эй нозпарвард, ки бепарво нишастай ва дар дили худ мегӯӣ: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест! Ман бева нахоҳам шуд, ва талафоти фарзандонро нахоҳам дид».

9. Вале ин ду чиз – талафоти фарзандон ва бевагӣ – баногоҳ дар як рӯз ба сари ту хоҳад омад: сарфи назар аз фаровонии ҷодухоят ва қуввати бузурги афсунхоят, онҳо ба андозаи комил бар ту фурӯд хоҳад омад.

10. Ва ҳол он ки ту ба шарорати худ умед баста, гуфтӣ «Касе нест, ки маро бинад». Ҳикматат ва донишат туро гумроҳ кард, ва ту дар дили худ гуфтӣ: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест!»

11. Ва мусибате ба сари ту хоҳад омад, ки дафъи онро нахоҳӣ донист; ва фалокате бар ту фурӯд хоҳад омад, ки ба пешгирии он қодир нахоҳӣ буд; ва ҳалокате ногаҳон ба сари ту хоҳад омад, ки илоҷи онро нахоҳӣ донист.

12. Пас, дар афсунҳои худ ва дар фаровонии ҷодуҳои худ, ки барои онҳо аз ҷавонии худ ҷидду ҷаҳд намудай, қоим бош: шояд, манфиате тавонӣ дид; шояд, истодагӣ тавонӣ кард.

13. Аз фаровонии мушовирони худ лакот шудай; бигзор расадбандони афлок, ситорашиносон ва онҳое ки ба ҳасби ҳилолҳо пешгӯӣ мекунанд, бархоста, туро аз он чи ба сарат хоҳад омад, начот диҳанд.

14. Инак, онҳо мисли коҳрезаанд: оташ онҳоро хоҳад сӯзонид; онҳо ҷони худро аз аланга натавонанд раҳонид; на аҳгаре боқӣ хоҳад монд, ки гарм шаванд, на оташе ки пеши он нишинанд.

15. Онҳое ки барояшон ҷидду ҷаҳд намудай, барои ту ҷунин хоҳанд буд, ва онҳое ки аз ҷавонии ту дар гирду пешат мегаштанд, ҳар яке ба худ саргардон хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки туро начот диҳад.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Наҷоти Исроил ба воситаи Бандаи Поки Худо хоҳад омад.

1. ИНРО бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ки ба номи Исроил хонда мешавед, ва аз чашмаи Яхудо ба вучуд омадаед, ва ба номи Парвардигор қасам мехӯред, ва Худои Исроилро зикр мекунед, лекин на аз рӯи ростӣ ва на аз сидқи дил.

2. Зеро онҳо, ки худро аз фуқарои шаҳри пок мехонанд, бар Худои Исроил эътимод менамоянд; номи ӯ Парвардигори лашкарҳост.

3. «Вақоеи пешинаро Ман аз қадим эълон намудаам, ва аз даҳони Ман баромадааст, ва Ман онҳоро баён кардаам, ногаҳон ба амал овардаам, ва ичро шудааст.
4. Азбаски Ман медонистам, ки ту сахтдил ҳастӣ, ва рагу пайи гарданат оҳанин, ва пешониат мисин аст,
5. Бинобар ин ба ту аз қадим эълон намудаам, пеш аз вуқӯъ туро хабардор кардаам, ки мабодо бигӯӣ: "Бути ман инро ба амал овардааст, ва санами ман ва ҳайкали рехтаи ман инро амр фармудааст".
6. Он чи шунидаӣ, ба ҳамааш назар андоз; шумо, охир, инро метавонед тасдиқ кунед. Аз ҳоло низ чизҳои тозаро ба ту эълон намудаам, ва чизҳои ниҳониеро, ки ту намедонистӣ.
7. Ҳоло, ва на аз қадим, ин чизҳо офарида шудааст, ва ту дирӯз онҳоро нашнидаӣ, ки мабодо бигӯӣ: "Инак, онҳоро медонистам".
8. Ҳам нашнидаӣ, ҳам надонистаӣ, ва ҳам гӯши ту он вақт воз набуд; зеро Ман медонистам, ки ту бисёр хиёнаткор ҳастӣ, ва аз батн осӣ номида шудаӣ.
9. Ба хотири номи Худ ғазабамро нигоҳ медорам, ва барои ҷалоли Худ ба нафӣи ту худдорӣ менамоям, то ки туро нобуд накунам.
10. Инак, Ман туро гудохтаам, вале на дар бӯтаи нуқра: туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам.
11. Ба хотири Худам, ба хотири Худам ин корро хоҳам кард, зеро ки чаро номи Ман хор шавад? Ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод.
12. Маро бишнава, эй Яъқуб, ва эй Исроили даъватшудаи Ман! Ман ҳамон ҳастам, Ман аввалин ҳастам, ва Ман охири ҳастам.
13. Дастии Ман заминро бунёд кардааст, ва ямини Ман афлокро густурдааст; чун онҳоро даъват намоям, яқҷоя хоҳанд истод.
14. Ҳамаатон чамъ шавед ва бишнавед: кист аз миёни бутҳо, ки ин вақоеъро пешгӯӣ карда бошад? Парвардигор вайро дӯст доштааст, – вай иродаи Ёро дар Бобил ба ҷо хоҳад овард, ва бозуи Ёро бар калдониён зоҳир хоҳад кард.
15. Ман, Ман гуфтаам, ва ёро даъват намудаам: ёро овардаам, ва ё дар роҳи худ муваффақият хоҳад ёфт.
16. Ба Ман наздик омада, инро бишнавед: аз ибтидо ҳам Ман ба таври ниҳонӣ сухан нарондаам; аз замоне ки ин ба вуқӯъ меояд, Ман дар он ҷо ҳастам». Ва алҳол Парвардигор Худо Маро фиристодааст, ва Рӯҳи Ё бар Ман аст.

17. Парвардигор, ки Раҳокунандаи ту ва Поки Исроил аст, чунин мегӯяд: «Ман Парвардигор Худои ту ҳастам ва туро таълим медиҳам, ки ба худат фоида бирасонӣ, ва туро ба роҳе хидоят менамоям, ки бояд бо он биравӣ.

18. Кошки ба аҳкоми Ман гӯш медодӣ! Он гоҳ осоиштагии ту мисли наҳр, ва адолати ту мисли мавҷҳои баҳр мебуд,

19. Ва насли ту мисли рег, ва зурёти камари ту мисли зарраҳои он мебуд: номи вай аз ҳузури Ман нест ва нобуд намешуд».

20. Аз Бобил берун оед, аз миёни калдониён шитобон биравед; инро бо овози тараннум хабар диҳед ва эълон намоед; то ақсои замин инро интишор кунед; бигӯед: «Парвардигор бандаи Худ Яъқубро раҳо кард!»

21. Ва онҳо ташнагӣ накашиданд, гарчанде ки Ё онҳоро бо роҳҳои харобазор бурд; аз кӯхпора барои онҳо об баровард: кӯхпораро шикоф кард, ва об чорӣ шуд.

22. «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЧИЛУ НУҲУМ

Пок Раҳокунандаи Исроил хоҳад буд.

1. МАРО бишнавед, эй қазираҳо, ва гӯш андозед, эй қабилаҳои дурдаст! Парвардигор Маро аз батн даъват намудааст, аз амъои модарам номи Маро зикр кардааст.

2. Ва даҳони Маро мисли шамшери тез сохтааст, Маро ба зери сояи дасти Худ паноҳ кардааст, ва Маро тири суфтае гардонида, дар тиркаши Худ пинҳон доштааст,

3. Ва ба Ман гуфтааст: «Ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил, ки ба василаи Ту Ман ҷалол хоҳам ёфт».

4. Ва Ман гуфтам: «Бар абас Ман заҳмат кашидаам, қуввати Худро беҳуда ва бесамар сарф намудаам. Аммо ҳаққи Ман бо Парвардигор аст, ва музди Ман бо Худои Ман аст».

5. Ва алҳол Парвардигор, ки Маро аз батн барои бандагии Худ офаридааст, мегӯяд, ки Яъқубро сӯи Ё баргардонам, ва Исроил назди Ё чамъ шаванд; ва Ман дар назари Парвардигор мӯхтарам хоҳам шуд, ва Худои Ман қуввати Ман хоҳад буд.

6. Ва Ё мегӯяд: «Азбаски Ту бандаи Ман хоҳӣ буд, чизи саҳл аст, ки сибтҳои Яъқубро аз нав барқарор намоям ва бақияҳои Исроилро

баргардонам, балки ҳамчунин Туро нури халқҳо хоҳам гардонид, то ки наҷоти Ман то ақсои замин бирасад».

7. Парвардигор, ки Раҳокунандаи Исроил ва Поки ўст, ба нафратзадаи мардум, ба макраҳаи халқҳо, ба бандаи ҳокимон чунин мегӯяд: «Подшоҳон дида, ба по хоҳанд хест, мирон сачда хоҳанд кард, ба хотири Парвардигор, ки амин аст, ба хотири Поки Исроил, ки Туро баргузидааст».

8. Парвардигор чунин мегӯяд: «Дар ҳини марҳамат Туро иҷобат намудаам, ва дар рӯзи наҷот Туро ёварӣ додаам, ва Туро ниғаҳбонӣ хоҳам кард, ва Туро қавми паймон хоҳам гардонид, то ки заминро аз нав барқарор намоям ва меросҳои валангоршударо ба ворисон баргардонам,

9. Ва ба бандиён бигӯям: "Берун оед"! Ва ба онҳое ки дар зулмотанд: "Пеши нур биёед!" Онҳо дар роҳҳо хоҳанд чаронид, ва бар ҳар теппа чарогоҳи онҳо хоҳад буд.

10. Гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва гармо ва офтоб онҳоро нахоҳад сӯзонид, зеро ки Раҳмхӯрашон онҳоро хидоят хоҳад намуд, ва назди чашмаҳои об онҳоро хоҳад бурд.

11. Ва ҳамаи кӯҳҳои Худро ба роҳ мубаддал хоҳам намуд, ва ҳамаи ҷоддаҳои Ман баланд хоҳад шуд.

12. Инак баъзе аз ҷои дурдаст хоҳанд омад, ва инак баъзе аз шимол ва аз ғарб, ва баъзе аз замини Синим».

13. Шодӣ намо, эй афлок, ба вачд ой, эй замин, ва овози хурсандӣ бароред, эй кӯҳҳо! Зеро ки Парвардигор қавми Худро тасаллӣ медиҳад, ва ба ситамдидагони Худ раҳм мекунад.

14. Вале Сион мегӯяд: «Парвардигор маро тарк намудааст, ва Худо маро фаромӯш кардааст».

15. «Оё зан бачаи ширмаки худро фаромӯш карда, ба писари батни худ раҳмаш намеояд? Ва инҳо фаромӯш кунанд ҳам, Ман туро фаромӯш нахоҳам кард.

16. Инак, Ман туро бар кафи дастҳои Худ нақш кашидаам; ҳисорҳои ту доим пеши назари Ман аст.

17. Писарони ту шитобон хоҳанд омад; онҳое ки туро вайрон ва хароб кардаанд, аз ту берун хоҳанд рафт.

18. Чашмони худро ба ҳар ҷониб баланд намуда, бингар: ҳамашон чамъ шуда, сӯи ту меоянд. Ба ҳаётам қасам, – мегӯяд Парвардигор, – ки ту ҳамаи онҳоро мисли зеваре дар бар хоҳӣ кард, ва мисли арӯс худро бо онҳо оро хоҳӣ дод,

19. Зеро ки вайронаҳои ту, ва харобаҳои ту, ва замини валангори ту обод гардида, ҳоло ту аз бисёрии сокинон танг хоҳӣ шуд, ва нобудкунандагон аз ту дур хоҳанд гардид.

20. Боз писаронат, ки дар ғурбат ба дунё омадаанд, ба самъи ту ба якдигар хоҳанд гуфт: "Ин макон барои ман танг аст; дуртар бирав, то ки ман ҷойгир шавам".

21. Ва ту дар дили худ хоҳӣ гуфт: "Кист, ки инҳоро барои ман зоидааст? Ва ҳол он ки ман фарзандгумкарда ва нозой, ҷалои ватан ва ғариб будам; пас кист, ки инҳоро ба воя расонидааст? Ман, охир, танҳо монда будам; пас инҳо кучо буданд?"»

Доварӣ бар ситамгарони Исроил.

22. Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, дасти Худо сӯи халқҳо баланд хоҳам кард, ва ливои Худо сӯи қавмон хоҳам барафрошт, ва онҳо писаронатро дар оғӯши худ хоҳанд овард, ва духтаронат бар китфи онҳо бардошта хоҳанд шуд.

23. Ва подшоҳон мураббӣи ту, ва маликашон дояҳои ту хоҳанд буд; рӯй бар замин ниҳода, ба ту сачда хоҳанд кард, ва хоки пой туро хоҳанд лесид; ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигор ҳастам, ва умедворони Ман хичил нахоҳанд шуд».

24. Оё мумкин аст, ки аз дасти зӯровар ғанимати вай гирифта шавад? Ва асирон аз дасти ситамгар халосӣ ёбанд?

25. Аммо Парвардигор чунин мегӯяд: «Асирон низ аз дасти зӯровар гирифта хоҳанд шуд, ва ғанимати ситамгар халосӣ хоҳад ёфт; чунки Ман бо душманонат хоҳам ҷангид, ва Ман писаронатро наҷот хоҳам дод;

26. Ва ба онҳое ки бар ту ситам мекунанд, гӯшти худашонро хоҳам хӯронид, ва онҳо аз хуни худ чун аз шароб маст хоҳанд шуд; ва ҳар башар хоҳад донист, ки Ман – Парвардигор Наҷотдиҳандаи ту ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам».

БОБИ ПАНЧОҲУМ

Ба залолат афтодани Поки Худо.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Талоқномаи модаратон, ки Ман бо он ўро рондаам, кучост? Ё кист аз қарзхоҳони Ман, ки шуморо ба вай фурӯхтаам? Шумо, охир, ба сабаби гуноҳҳои худ фурӯхта шудаед, ва модаратон ба сабаби ҷиноятҳои шумо ронда шудааст.

2. Чаро, вақте ки Ман омадам, касе набуд? Вақте ки Ман нидо кардам, касе ҷавоб надод? Оё дасти Ман аз раҳо кардан кӯтоҳ шудааст? Ва оё дар Ман қуввате нест, ки халосӣ диҳам? Бо итоби Худо, охир, Ман баҳрро хушк мекунам, наҳрхоро ба биёбон табдил медиҳам, ба тавре ки моҳии онҳо аз беобӣ бӯй мегирад ва аз ташнагӣ мемирад.
3. Ман осмонро қисвати сӯгворӣ мепӯшонам, ва палосро пардаи он мегардонам».
4. Парвардигор Худо забони донишҷӯёнро ба Ман додааст, то ки тавонам бемаҷолеро бо калом дастгирӣ намоям; Ё субҳ ба субҳ бедор мекунад, гӯши Маро бедор мекунад, то ки мисли донишҷӯён бишнавам.
5. Парвардигор Худо гӯши Маро кушодааст, ва Ман муқобилат накардаам, ақиб нагаштаам.
6. Ман тахтапуштамро ба зарбазанҳо, ва рухсорамро ба ришканҳо додаам; рӯямро аз хориҳо ва туфкуниҳо пинҳон накардаам.
7. Ва Парвардигор Худо ба Ман ёварӣ мекунад; бинобар ин Ман хичолат намекашам; бинобар ин Ман рӯи Худо мисли санги ҷақмоқ нигоҳ медорам, ва медонам, ки хичил нахоҳам шуд.
8. Сафедкунандаи Ман наздик аст. Кист, ки тавонад бо Ман мувоҳиса намояд? Якҷоя биистем! Кист, ки тавонад ба Ман даъво кунад? Бигзор наздик ояд!
9. Парвардигор Худо, охир, ба Ман ёварӣ мекунад. Кист, ки тавонад Маро айбдор кунад? Ҳамаи онҳо, охир, мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд: онҳоро куя хоҳад зад.
10. Кист аз шумо, ки аз Парвардигор метарсад ва ба овози Бандаи Ё гӯш медиҳад? Ҳар касе ки дар торикӣ қадамгузор буда, рӯшноӣ надошта бошад, бигзор ба номи Парвардигор таваккал намояд ва ба Худои худ така кунад.
11. Инак ҳамаи шумо, ки оташ меафрӯсед, ва шарораҳо мепошед, дар алангаи оташи худ ва дар шарораҳое ки барафрӯхтаед, қадамгузор бошед! Ин барои шумо аз дасти Ман аст: дар андӯх хоҳед хобид.

БОБИ ПАНЧОҲУ ЯКУМ

Начоти ояндаи Исроил.

1. «МАРО бишнавед, эй муштоқони адлу инсоф, эй толибони Парвардигор! Ба сахрае ки аз он канда шудаед, ва ба умқи ҳафрае ки аз он берун оварда шудаед, назар андозед.
2. Ба падаратон Иброҳим, ва ба Соро, ки шуморо зоидааст, назар андозед; зеро вақте ки Ман ӯро даъват намудам, ӯ як нафар буд, ва ӯро баракат додам, ва ӯро афзун гардонидам.
3. Ба яқин, Парвардигор Сионро тасаллӣ хоҳад дод, тамоми харобазори онро тасаллӣ хоҳад дод, ва биёбони онро мисли Адан, ва сахрои онро мисли боғи Парвардигор хоҳад гардонид; шодӣ ва хурсандӣ, шукрона ва овози суруд дар он шунида хоҳад шуд.
4. Эй қавми Ман, ба Ман диққат намоед, ва эй қабилаи Ман, ба Ман гӯш диҳед! Зеро ки шариат аз ҷониби Ман хоҳад баромад, ва Ман инсофи Худро мисли нуре бар қавмон хоҳам пошид.
5. Адолати Ман наздик аст, наҷоти Ман зоҳир шудааст, бозуҳои Ман қавмонро доварӣ хоҳад намуд; ҷазираҳо ба Ман умедвор шуда, ба бозуи Ман таваккал хоҳанд кард.
6. Чашмони худро сӯи осмон баланд кунед, ва ба поён, сӯи замин назар андозед, зеро ки осмон мисли дуд пароканда хоҳад гардид, ва замин мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳад шуд, ва сокинонаш низ хоҳанд мурд, валекин наҷоти Ман то абад боқӣ хоҳад монд, ва адолати Ман хотима нахоҳад ёфт.
7. Маро бишнавед, эй адолатшиносон, эй қавме ки шариати Ман дар дили шумост! Аз мазаммати мардум натарсед, ва аз таҳқири онҳо нахаросед,
8. Зеро ки онҳоро мисли либосе куя хоҳад зад, ва кирм онҳоро мисли пашме хоҳад хӯрд, валекин адолати Ман то абад, ва наҷоти Ман ба таври доимӣ боқӣ хоҳад монд».
9. Бедор шав, эй бозуи Парвардигор, бедор шав, ва ҷомаи қудратро дар бар кун! Мисли айёми қадим ва даврҳои дерин бедор шав! Оё ту ҳамон нестӣ, ки Раҳабро куштаӣ, ва наҳангро нобуд кардаӣ?
10. Оё ту ҳамон нестӣ, ки баҳр ва обҳои вартаи азимро хушк кардаӣ, ва умқиҳои баҳрро ба роҳе табдил додаӣ, то ки растагорон убур намоянд?
11. Ва растагорони Парвардигор баргашта, бо тараннум ба Сион хоҳанд омад, ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид, ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.
12. «Ман, Ман Тасаллидихандаи шумо ҳастам. Ту кистӣ, ки аз инсони миранда метарсӣ, ва аз писари одам, ки мисли гиёҳ аст?

13. Ва ту Парвардигорро, ки Офаринандаи туст, ва Ё осмонро густурдааст ва заминро бунёд кардааст, фаромӯш мекунӣ, ва ҳамеша, ҳар рӯз аз хашми ситамгар, вақте ки вай барои нобуд кардан омода мегардад, ҳаросон мешавӣ. Вале хашми ситамгар кучост?

14. Ба зудӣ бандӣ раҳо хоҳад шуд, ва андаруни чоҳ нахоҳад мурд, ва нонаш камӣ нахоҳад кард.

15. Ман Парвардигор Худои ту ҳастам, ки баҳрро ба чӯшу хурӯш меоварам, то ки мавҷҳояш наъра кашад; Парвардигори лашкарҳо номи Ман аст.

16. Ва Ман каломи Худро дар даҳони ту гузоштаам, ва дар сояи дасти Худ туро пинҳон кардаам, то ки осмонро барқарор намоям, ва заминро бунёд кунам, ва ба Сион бигӯям: "Ту қавми Ман ҳастӣ"».

17. Ҳушёр шав, ҳушёр шав, бархез, эй Ерусалим, ки ту аз дасти Парвардигор косаи ғзаби Ёро нӯшидаӣ, дурди косаи захролудро нӯшида, холӣ кардаӣ.

18. Аз ҳамаи писароне ки вай зоидааст, яке набуд, ки вайро раҳбарӣ намояд, ва аз ҳамаи писароне ки вай ба воя расонидааст, яке набуд, ки дасти вайро гирад.

19. Ду фалокат ба сари ту омадааст, – кист, ки ба ту ҳамдардӣ изҳор кунад? Таҳлука ва шикаст, қаҳтӣ ва шамшер! Кист, ки туро тасаллӣ диҳад?

20. Писарони ту бемаҷол гардида, дар сари ҳар кӯча мисли говмешӣ ба домафтадае хобидаанд, дар ҳолате ки аз ғзаби Парвардигор, аз итоби Худои ту пур шудаанд.

21. Пас, инро бишнава, эй шӯрбахт, ва эй масту мадҳуш, вале на аз шароб.

22. Парвардигори ту, Парвардигор ва Худои ту, ки қавми Худро пуштибонӣ мекунад, чунин мегӯяд: «Инак, Ман косаи захролудро, дурди косаи ғзаби Худро аз дасти ту мегирам: ту онро дигар нахоҳӣ нӯшид.

23. Ва онро ба дасти касоне ки бар ту ситам мекунанд, медиҳам, ки онҳо ба чони ту мегуфтанд: "Сарнагун шав, то аз болоят бигзарем", ва ту тахтапушти худро мисли замин ва мисли кӯча барои роҳгузарон гардондаӣ».

БОБИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Рӯъёи Ерусалим дар айёми Подшоҳии Парвардигор.

1. БЕДОР шав, эй Сион, бедор шав, ва чомаи кудрати худро дар бар кун! Либоси шавкати худро бипӯш, эй Ерусалим, эй шаҳри пок! Зеро ки номахтун ва палид дигар воридаи ту нахоҳад шуд.
2. Худро аз хок биафшон, бархоста, бинишин, эй Ерусалим! Завлонаҳоро аз гардани худ бикшо, эй духтари асиршудаи Сион!
3. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Муфт фурӯхта шудаед, ва бе нукра раҳо хоҳед шуд».
4. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Қавми Ман Дар ибтидо ба Миср фурӯд омадаанд, то ки дар он ҷо сукунат кунанд, ва пас аз он Ашшур беҳуда бар онҳо ситам кардааст.
5. Ва акнун Маро дар ин ҷо чӣ максуд аст, – мегӯяд Парвардигор, – дар сурате ки қавми Ман муфт гирифта шудаанд? Ҳокимонашон онҳоро ба дод меоваранд, – мегӯяд Парвардигор, – ва ҳамеша, ҳар рӯз номи Ман хор дошта мешавад.
6. Бинобар ин қавми Ман номи Маро хоҳанд шинохт; бинобар ин дар он рӯз хоҳанд донист, ки Ман ҳамон ҳастам, ки мегӯяд: "Инак, Ман ҳозирам!"»
7. Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои мубашшир, ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳад, аз некӣ башорат медиҳад, наҷотро эълон мекунад, ба Сион мегӯяд: «Худои ту салтанат меронад!»
8. Овози дидбонони туст, ки овоз баланд карда, якҷоя тараннум менамоянд, зеро бо чашмони худ мебинанд, ки Парвардигор ба Сион бармегардад.
9. Бо шодӣ овоз баланд карда, якҷоя тараннум намоед, эй харобаҳои Ерусалим! Зеро ки Парвардигор қавми Худо тасалли дода, Ерусалимро раҳо кардааст.
10. Парвардигор бозуи поки Худо пешии назари ҳамаи халқҳо бараҳна кардааст, ва тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро хоҳанд дид.
11. Дур шавед, дур шавед, аз он ҷо берун оед! Ба чизи нопок нарасед! Аз миёни он берун равед, худро тоза кунед, эй онҳое ки зарфҳои Парвардигорро мебардоред!
12. Зеро ки шитобон берун нахоҳед рафт, ва гурезон равона нахоҳед шуд, зеро ки пешопеши шумо Парвардигор хоҳад рафт, ва соқои шумо Худои Исроил хоҳад буд.
13. Инак, бандаи Ман комёб хоҳад гардид, олиқадр ва болодаст ва ниҳоятдараҷа баланд хоҳад шуд.

14. Чунон ки бисёр касон аз Ту дар ҳайрат монда буданд, – зеро ки намуди \bar{U} аз ҳар шахс, ва симои \bar{U} аз банӣ одам бештар маиб шуда буд! –

15. Ончунон \bar{U} халқҳои зиёдро дар ҳайрат хоҳад андохт; подшоҳон пеши \bar{U} даҳони худро хоҳанд баст, зеро он чиро, ки ба онҳо ҳикоят карда нашуда буд, хоҳанд дид, ва он чиро, ки нашнида буданд, хоҳанд фаҳмид.

БОБИ ПАНЧОҲУ СЕЮМ

Қурбонии Масеҳи муовин – бандаи Худо.

1. КИСТ, ки ба овозаи ба гӯши мо расида бовар карда бошад, ва кист, ки бозуи Парвардигор бар вай зоҳир гардида бошад?

2. \bar{U} мисли навдае ба ҳузури Парвардигор рӯидааст, ва мисли решае аз замини хушк; \bar{U} ро на симое буд, на чамоле, то ҳавас кунем, ки ба \bar{U} назар андозем; ва на намуде буд, то муштоқи дидораш гардем.

3. \bar{U} манфур буд ва радди мардум, дардманд ва ранҷур, ва мисли касе ки аз вай рӯй мегардонанд; \bar{U} манфур буд, ва мо \bar{U} ро писанд намекардем.

4. Аммо \bar{U} бемориҳои моро ба сар мебурд, ва ба дардҳои мо мубтало буд, валекин мо гумон бурдем, ки \bar{U} ро Худо зада, ба мусибат ва азиятҳо гирифта кардааст.

5. Ва ҳол он ки \bar{U} аз чиноятҳои мо маҷрӯҳ, ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир шудааст; сазои осоиштагии мо бар \bar{U} ст, ва ба воситаи чароҳатҳои \bar{U} мо шифо ёфтаем.

6. Ҳамамон мисли гӯсфандон гумроҳ будем: ҳар яке ба роҳи худ мерафтем; ва Парвардигор гуноҳи ҳамаи моро ба гардани \bar{U} монд.

7. \bar{U} ситам кашид, вале гардан фурувард, ва даҳони Худо ро воз накард; мисли гӯсфанде ки барои забҳ бурда мешавад, ва мисли баррае ки назди пашмтарошонаш безабон аст, \bar{U} ҳамчунон даҳони Худо ро воз накард;

8. \bar{U} аз банд ва аз доварӣ гирифта шуд, ва кист, ки бо насли \bar{U} мусоҳиба намояд? Зеро ки \bar{U} аз замини зиндаҳо қатъ карда шуд; барои гуноҳҳои қавми Ман ба \bar{U} осеб расид.

9. Ва қабри \bar{U} ро бо шарирон таъин карданд, вале баъд аз мурданаши – бо сарватдоре гӯрониданд, гарчанде ки \bar{U} гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд.

10. Валекин хости Парвардигор ин буд, ки \bar{U} ро зарба зада, ба дардҳо гирифта кунад; вақте ки \bar{U} чони Худо ро кафорат намояд,

насл дида, умраш дароз хоҳад шуд, ва хости Парвардигор дар дасти Ӯ муяссар хоҳад гардид.

11. Ӯ аз заҳмати чони Худ самар дида, қонё хоҳад шуд; Бандаи Одили Ман бо дониши Худ мардуми бисёро сафед хоҳад кард, ва гуноҳҳои онҳоро бар дӯши Худ хоҳад бардошт.

12. Бинобар ин Ман ба Ӯ дар миёни бузургон ҳиссае хоҳам дод, ва Ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, дар ивази он ки чони Худро ба марг таслим намуд, ва аз ҷинояткорон шумурда шуд, ва гуноҳи мардуми бисёро бар худ бор кард, ва барои ҷинояткорон шафоат намуд.

БОБИ ПАНҶОҲУ ЧОРУМ

Исроили аз нав барпошуда дар симои Арӯси Парвардигор.

1. «Шод бош, эй безурёт, ки назоидаӣ; тараннум намо ва хурсандӣ бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ; зеро писарони зане ки матрук аст, назар ба зани шавҳардор зиёдтаранд, – мегӯяд Парвардигор.

2. Ҷои хаймаи худро васеътар бикун, то ки пардаҳои масканҳоят паҳн шавад; дарег надор: танобҳоятро дароз карда, мехҳоятро маҳкамтар бизан.

3. Зеро ки ту ба тарафи рост ва чап паҳн хоҳӣ шуд, ва насли ту халқҳоро тасарруф хоҳанд намуд ва шаҳрҳои харобаро маскун хоҳанд кард.

4. Натарс, зеро ки хичил нахоҳӣ шуд; ва ошuftа нашав, зеро ки бадном нахоҳӣ гардид, чунки хичолати ҷавонии худро фаромӯш хоҳӣ кард, ва бадномии бевагии худро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.

5. Зеро ки Офаринандаи ту шавҳари туст, ки номи Ӯ Парвардигори лашкарҳост; ва Поки Исроил Раҳокунандаи туст; Ӯ Худои тамоми замин хонда хоҳад шуд.

6. Зеро ки Парвардигор туро мисли завҷаи матрук ва афтодарӯхе даъват менамояд, ва мисли завҷаи айёми ҷавонӣ, ки мардуд буд, – мегӯяд Худои ту.

7. Ба андак муддате Ман туро тарк кардаам, ва бо марҳамати бузурге туро фароҳам хоҳам овард.

8. Дар оташи ғазаб рӯи Худро як лаҳза аз ту пинҳон доштаам, ва бо эҳсонии абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигори Раҳокунандаи ту.

9. Зеро ки ин дар назари Ман мисли обҳои Нӯҳ аст: чунон ки Ман қасам хӯрдаам, ки обҳои Нӯҳ дигар бар замин ҷорӣ нахоҳад шуд,

ончунон Ман қасам хӯрдаам, ки бар ту ғазаб накунам ва туро мазаммат нанамоям.

10. Зеро ки кӯҳҳо аз ҷои худ дур хоҳад шуд, ва теппахо футур хоҳад рафт, вале эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва паймони сулҳу осоиштагии Ман футур нахоҳад рафт, – мегӯяд Парвардигоре ки ба ту раҳм мекунад.

Исроили аз нав барпошуда дар амният.

11. Эй шӯрбахт, ки дар изтироб афтодай ва тасаллӣ наёфтай! Инак, Ман сангҳои туро бар сурма хоҳам ниҳод, ва бунёди туро бар ёкути кабуд.

12. Ва кунгураҳои туро аз ёкути руммонӣ, ва дарвозаҳои туро аз сангҳои баҳрамон, ва тамоми девори туро аз сангҳои гаронбаҳо хоҳам сохт.

13. Ва ҳамаи писарони ту аз Парвардигор таълим хоҳанд ёфт, ва писарони туро осоиштагии бузурге хоҳад буд.

14. Бар адолат асос хоҳӣ ёфт; аз ситам дур хоҳӣ буд, зеро ки нахоҳӣ тарсид, ва аз даҳшат, – зеро ки он ба ту наздик нахоҳад шуд.

15. Агар барои ҷанг ҷамъ шавад, аз ҷониби Ман нахоҳад буд. Ҳар кӣ бар зидди ту ҷамъ шудааст, пеши ту фурӯ хоҳад ғалтид.

16. Инак, Ман оҳангареро офаридаам, ки вай ангиштро дар оташ дам медиҳад, ва олате барои кори худ месозад; ва Ман низ вайронкорро барои хароб кардан офаридаам.

17 Ҳар олате ки бар зидди ту сохта шавад, муваффақият нахоҳад ёфт; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту ба мурофия бархезад, айбдор хоҳӣ кард. Ин аст насибаи бандагони Парвардигор, ва сафед кардани онҳо аз ҷониби Ман аст», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ПАНҶОҲУ ПАНҶУМ

Дар бораи наҷоти ҷовидонӣ.

1. «Эй ҳамаи ташнагон, сӯи обҳо биёед! Ва эй онҳое ки нуқра надоред, биёед, бихаред, ва бихӯред! Ва омада, бе нуқра ва бе баҳо шароб ва шир бихаред!

2. Чаро нуқраро барои он чи нон нест, ва меҳнати худро барои он чи сер намекунад, сарф менамояд? Маро бодикқат бишнавед, ва чизҳои хубро бихӯред, то ки ҷони шумо аз фаровонӣ лаззат барад.

3. Гӯши худро ҳам карда, назди Ман биёед; бишнавед, то ки чони шумо зинда шавад; ва Ман ба шумо паймони ҷовидонӣ, яъне марҳаматҳои боэътимоди Довудро хоҳам бахшид.
4. Инак, Ман Ёро шоҳиде барои умматҳо, пешво ва ҳокими қабилаҳо гардонидаам.
5. Инак, халқеро, ки ту намешинохтӣ, даъват хоҳӣ намуд, ва халқе ки туро намешинохтанд, сӯи ту хоҳанд давид, ба хотири Парвардигор Худои ту ва Поки Исроил, зеро ки Ё туро шавкат бахшидааст.
6. Парвардигорро толиб бошед, вақте ки Ё ёфт мешавад; Ёро бихонед, вақте ки Ё наздик аст.
7. Бигзор шарир роҳи худро, ва шахси бадкор фикрҳои худро тарк карда, сӯи Парвардигор баргардад, ва Ё ба вай раҳм хоҳад кард; ва сӯи Худои мо баргардад, зеро ки Ё бисёр меомурзад.
8. Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, – мегӯяд Парвардигор.
9. Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо, ва фикрҳои Ман аз фикрҳои шумо баланд аст.
10. Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон меборад ва ба он ҷо барнамегардад, балки заминро сероб карда, онро ҳосилхез ва сабзу хуррам мегардонад, ва ба зироаткор тухм ва ба нонхӯр нон мебахшад,
11. Ончунон каломе ки аз даҳони Ман мебарояд, хоҳад буд: вай сӯи Ман бенатича нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки Ман хостаам, ба ҷо хоҳад овард, ва ба иҷрои он чи, ки барояш вайро фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.
12. Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд; кӯҳҳо ва теппаҳо пеши шумо бо овози баланд тараннум хоҳанд кард, ва ҳамаи дарахтони саҳро қарсак хоҳанд зад.
13. Ба ҷои хорбӯтта сарв хоҳад рӯид, ва ба ҷои газна ос хоҳад рӯид; ва ин барои Парвардигор ҷалоле, аломати ҷовидонии нобуднопазире хоҳад буд».

БОБИ ПАНҶОҲУ ШАШУМ

Дастурҳо оид ба ахлоқ. Пешвоёни нобоб ҷазо хоҳанд дид.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Инсофро нигоҳ доред ва адолатро ба амал оваред, зеро ки начоти Ман ба зудӣ хоҳад омад, ва адолати Ман зоҳир хоҳад шуд.
2. Хушо касе ки инро ба чо меоварад, ва одаме ки ба ин пайравӣ менамояд, шанберо нигоҳ дошта, палид намекунад ва дасти худро аз ҳар бадкирдорӣ бозмедорад».
3. Ва бигзор ачнабие ки ба Парвардигор ҳамроҳ шуда бошад, нагӯяд: «Парвардигор маро аз қавми Худ тамоман ҷудо кардааст», ва хочасарой нагӯяд: «Ман, охир, дарахти хушк ҳастам».
4. Зеро ки Парвардигор дар бораи хочасароён чунин мегӯяд: «Онҳое ки шанбеҳои Маро нигоҳ медоранд, ва он чиро, ки дилхоҳи Ман аст, интиҳоб мекунанд, ва ба паймони Ман пайравӣ менамоянд, –
5. Ба онҳо дар хонаи Худ ва андаруни деворҳои Худ ёдгорӣ ва номе беҳтар аз писарон ва духтарон хоҳам дод; номи ҷовидоние ки нобуднопазир аст, ба онҳо хоҳам дод.
6. Ва ачнабиёне ки ба Парвардигор ҳамроҳ шуда бошанд, то ки ба Ё хизмат кунанд ва номи Парвардигорро дӯст дошта, бандагони Ё гарданд, яъне ҳамаи онҳое ки шанберо нигоҳ дошта, палид намекунанд ва ба паймони Ман пайравӣ менамоянд, –
7. Онҳоро Ман ба кӯҳи поки Худ хоҳам овард, ва онҳоро дар хонаи ибодати Худ шод хоҳам кард; қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои онҳо бар қурбонгоҳи Ман мақбул хоҳад буд, зеро ки хонаи Ман хонаи ибодат барои ҳамаи қавмҳо хонда хоҳад шуд».
8. Парвардигор Худо, ки рондашудагони Исроилро чамъ меоварад, мегӯяд: «Ба замми онҳое ки чамъ омаданд, Ман боз чамъ хоҳам овард».
9. Эй тамоми ҳайвоноти саҳро, омада бихӯред! Эй тамоми ҳайвоноти чангал!
10. Посбонони вай ҳамашон кӯр ҳастанд ва нодон; ҳамашон сағони гунг ҳастанд, ки наметавонанд ак-ак кунанд; хобида сафсата мегӯянд, пинак рафтано дӯст медоранд.
11. Ва инҳо сағони ҳарисанд, ки сериро намедонанд; ва онҳо ҷӯпононанд, ки наметавонанд фаҳм кунанд; ҳамашон ба роҳи худ мераванд, ҳар яке, саросар, ғоидаи худро хоҳон аст.
12. Мегӯянд: «Биёед! Шароб биёрам, ва мо арақ нӯшида маст шавем; ва фардо мисли имрӯз, балки боз ҳам зиёдтар хоҳад буд».

БОБИ ПАНЧОҲУ ҲАФТУМ

Осоиштагӣ насиби одилон аст; шарирон дар ташвиши доимӣ хоҳанд буд.

1. ОДИЛ нобуд мешавад, ва касе нест, ки инро ба дил гирад; ва мардуми порсо аз миён меравад, ва касе фаҳм намекунад, ки одил ба сабаби шӯру шар аз миён меравад.
2. Вай ба макони сулҳу осоиштагӣ дохил мешавад; онҳое ки бо роҳи рост равонанд, бар ҷогаҳҳои худ ором хоҳанд ёфт.
3. Вале шумо, эй писарони ҷодугар, эй зурёти фосиқ ва фоҳиша, ба ин ҷо наздик оед!
4. Шумо бар кӣ истехзо менамояд? Бар кӣ даҳонро воз ва забонро дароз мекунад? Шумо, охир, фарзандони ҷиноят, зурёти кизб ҳастед,
5. Ки дар сояи дарахтони pista, ба зери ҳар дарахти сабз худро барои ҷимӯш ба ҷӯш меоваред, ва кӯдаконро дар водиҳо, ба зери шикофҳои саҳраҳо забҳ мекунад!
6. Дар миёни сангҳои суфтаи водӣ қисмати туст; ҳаминҳо насиби туст; барои онҳо низ ҳадияҳои рехтанӣ мерезӣ, ҳадияҳои ордӣ меоварӣ; оё Ман метавонам аз инҳо сарфи назар кунам?
7. Бар кӯҳи баланд ва саркаш ту ҷогаҳи худро гузоштаӣ; ба он ҷо низ баромада, забҳ мекуни.
8. Ва бар пушти дар ва паҳлудариҳо ёдоварди бути худро овехтаӣ, зеро ки аз Ман рӯ тофта, бараҳна шудаӣ, ва бар ҷогаҳи худ баромада, онро васеъ кардаӣ, ва бо баъзе аз онҳо паймон бастаӣ, ҷогаҳи онҳоро дӯст доштаӣ, вақте ки ҷои мувофиқе дидаӣ.
9. Ва бо рағани атрафшон назди Мӯлик* низ рафтаӣ, ва атриёти худро афзун кардаӣ, ва элчиёни худро ба ҷойҳои дур фиристодаӣ, ва худро то ба дӯзах паст гардонидаӣ.
10. Аз роҳи дуру дарози худ лакот шудаӣ, лекин нагуфтаӣ: «Умеде нест!» Боз қуввате дар дасти худ пайдо кардаӣ, бинобар ин ба ташвиш наафтадаӣ.
11. Пас ту аз кӣ тарсидаӣ ва ҳаросон шудаӣ ки хиёнат кардаӣ, ва Маро ба ёд наовардаӣ, оқибати инро ба дил нагирифтаӣ? Оё на аз он сабаб ки Ман дер вақт хомӯш мондаам, ва ту аз Ман натарсидаӣ?
12. Ман адолати ту ва аъмоли туро маълум хоҳам кард, ва онҳо ба ту ғоидае нахоҳад бахшид.

*9. *Мӯлик* – худои қадими канъониён, ки барояш фарзандони худро қурбонӣ мекарданд.

13. Вақте ки доду фарёд бардорӣ, оё андӯхтаи бутҳоят туро халосӣ медиҳад? Ҳамаи онҳоро боде хоҳад бардошт ва нафасе хоҳад бурд, валекин ҳар кӣ ба Ман паноҳ мебарад, ворида замин хоҳад шуд, ва кӯҳи поки Маро тасарруф хоҳад намуд.

14. Ва гуфт: «Ҳамвор кунед, ҳамвор кунед, роҳро холи кунед, монеаро аз роҳи қавми Ман дур кунед!»

15. Зеро ӯ, ки Олӣ ва Баланд аст, ва дар абадият Сокин мебошад, ва номаш Пок аст, чунин мегӯяд: «Ман дар макони олӣ ва пок, вале бо мазлум ва афтодарӯҳ сукунат дорам, то ки рӯҳи афтодагонро зинда созам, ва дили мазлумонро эҳё намоям.

16. Зеро ки то абад додгарӣ нахоҳам кард, ва беинтиҳо ғазаб нахоҳам намуд, вагарна рӯҳ ва ҷонҳое ки Ман офаридаам, пеши Ман бемаҷол хоҳанд шуд.

17. Барои гуноҳи тамаъкории ӯ Ман ба хашм омада, ӯро зарба задам, рӯи Худро пинҳон доштам ва ғазаб намудам, вале ӯ густохона бо роҳи дили худ рафтан гирифт.

18. Роҳҳои ӯро Ман дидаам, вале ӯро шифо хоҳам дод, ва ӯро ҳидоят хоҳам кард, ва ӯ ва мотамдорони ӯро тасаллӣ хоҳам дод.

19. Ман самари лабҳоро ба вучуд хоҳам овард, ки чунин аст: осоиштагӣ, осоиштагӣ ба касе ки дур аст, ва ба касе ки наздик аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва ӯро шифо хоҳам дод».

20. Валекин шарирон мисли баҳри пурталотуманд, ки он наметавонад ором

шавад, ва обҳояш лой ва лӯшро берун мепартояд.

21. «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», – мегӯяд Худои ман.

БОБИ ПАНҶОҲУ ҲАШТУМ

Мазаммат дар ҳаққи порсои зоҳирӣ. Некуӣ насиби порсои ҳақиқист.

1. «БО тамоми овоз хитоб намо, худдорӣ накун! Овози худро мисли шох баланд карда, ба қавми Ман ҷинойташонро, ва ба хонадони Яъқуб гуноҳашонро эълон намо.

2. Ба яқин, онҳо Маро ҳар рӯз мечӯянд, ва роҳҳои Маро зоҳиран мехоҳанд, мисли халқе ки адолатро риоя намудаанд, ва шарияти Худои худро тарк накардаанд; аҳкоми адолатро аз Ман пурсида, гӯё мехоҳанд ба Худо наздик бошанд:

3. "Чаро рӯза доштем, вале Ту намебинӣ? Чонҳои худро азоб додем, вале Ту намедонӣ?" Шумо, охир, дар рӯзи рӯзаи худ низ корубори худро меёбед, ва ҳамаи коргарони худро ба танг меоваред.
4. Шумо, охир, барои низоъ ва нифоқ рӯза медоред, ва барои он ки бо мушти шарорат бизанед; имрӯз шумо тавре рӯза намедоред, ки овозатон дар афроз шунида шавад.
5. Оё чунин аст рӯзае ки гузидаи Ман бошад, – рӯзе ки одамизод чонашро азоб медиҳад? Оё ин барои он аст, ки кас сари худро мисли най ҳам созад, ва палосу хокистар зери худ андозад? Оё инро рӯза ва рӯзи писандидаи Парвардигор мехонӣ?
6. Охир, рӯзае ки гузидаи Ман бошад, чунин аст: завлонаҳои шароратро бикшо, гиреҳҳои юғро воз кун, ва мазлумонро озод намо, ва ҳар юғро бишкан;
7. Нони худро ба гуруснагон тақсим кун, ва бенавоёни оворагардро ба хонаи худ биёр; вақте ки бараҳнаро бинӣ, ўро либос пӯшон, ва аз акрабони худ пинҳон нашав.
8. Он гоҳ нури ту мисли шафақ чило хоҳад дод, ва шифои ту ба зудӣ фаро хоҳад расид, ва адолати ту пешопеши ту хоҳад рафт, ва чалоли Парвардигор соқои ту хоҳад буд.
9. Он гоҳ ту дуо хоҳӣ гуфт, ва Парвардигор иҷобат хоҳад намуд; ту истиғоса хоҳӣ кард, ва Ў хоҳад гуфт: "Инак, Ман ҳозирам!" Агар юғ, ишорати ангушт ва бадгапиро аз миёни худ дур созӣ,
10. Ва чони худро ба гуруснае бидиҳӣ, ва чони ситамкашero сер кунӣ – он гоҳ нури ту дар зулмот хоҳад дурахшид, ва торикии ту мисли нимирӯзӣ хоҳад буд;
11. Ва Парвардигор туро ҳамеша ҳидоят хоҳад намуд, ва дар хушксолиҳо туро сер хоҳад кард, ва ба устухонҳои ту қувват хоҳад дод, ва ту мисли боғи сероб хоҳӣ буд, ва мисли чашмае ки обаш ҳаргиз адо намешавад.
12. Ва онҳое ки аз ту ба вучуд меоянд, харобаҳои қадимро бино хоҳанд кард, ва ту асосҳои чандин асрро барпо хоҳӣ намуд, ва туро таъмиркунандаи раҳнаҳо, ободкунандаи роҳҳо барои сукунат хоҳанд номид.
13. Агар пой худро ба хотири шанбе аз иҷрои корубори худ дар рӯзи поки Ман боздорӣ, ва шанbero ҳаловат, ва рӯзи поки Парвардигорро мӯхтарам бихонӣ, ва онро эҳтиром намоӣ бе он ки ба роҳҳои худ равона шавӣ, коруборе барои худ пайдо кунӣ ва дар ин хусус суханони беҳуда ронӣ, –

14. Он гоҳ дар Парвардигор ҳаловат хоҳӣ бурд, ва туро бар баландиҳои замин хоҳам баровард, ва ирси падарат Яъкубро ба ту хоҳам чашонид, зеро ки даҳони Парвардигор инро гуфтааст»,

БОБИ ПАНЧОҲУ НҲҲУМ

Ҳалокати қавми шарир. Ваъдаи омадани Раҳокунанда.

1. ОХИР, дасти Парвардигор кӯтоҳ нест, ки начот надихад, ва гӯши Ё вазнин нест, ки нашнавад,
2. Балки гуноҳҳои шумо дар миёни шумо ва Худои шумо ҷудой андохтааст, ва атоҳои шумо рӯи Ёро аз шумо пӯшидааст, то ки нашнавад.
3. Зеро ки дастҳои шумо ба хун, ва ангуштҳои шумо ба гуноҳ олула шудааст; лабҳои шумо дурӯғ мегӯяд, забони шумо ноинсофона сухан меронад.
4. Ҳеч кас толиби адолат нест, ва ҳеч кас аз рӯи ростӣ доварӣ намекунад: ба ҳечу пуч умед мебаранд ва суханони ботил мегӯянд, ба хабосат ҳомила мешаванд ва бадиरो мезоянд.
5. Аз тухмҳои афӣ бача мебароваранд, ва тори анкабӯт метананд; Ҳар кӣ аз тухмҳои онҳо бихӯрад, мемирад, ва агар пахш кунад, афӣ берун меояд.
6. Тори анкабӯти онҳо барои либос кор намеояд, ва онҳо худро бо самари аъмолашон наметавонанд пӯшонанд; аъмоли онҳо аъмоли ҷафост, ва кори ситам дар дасти онҳост.
7. Пойҳои онҳо сӯи шарорат медавад, ва ба рехтани хуни шахси бегуноҳ мешитобад; фикрҳои онҳо фикрҳои ҷафост; тороч ва шикаст дар ҷоддаҳои онҳост.
8. Онҳо роҳи осоштагиро намедонанд, ва дар тариқҳои онҳо инсофе нест; ҷоддаҳои худро качу килеб кардаанд: ҳар кӣ бо онҳо қадамгузор бошад, осоштагиро намедонад.
9. Бинобар ин инсоф аз мо дур шудааст, ва адолат ба мо намерасад; ба нур умедвор мешавем, ва инак зулмот аст, ба дурахшҳо нигарон ҳастем – дар торикӣ қадам мемонем.
10. Мисли кӯрон деворо даст-даст мекунем, ва мисли касони бечашм даст-дасткунон роҳ меравем; дар нимирузӣ мисли торикии шом пешпо мехӯрем, дар миёни тандурустон мисли мурдагонем.
11. Ҳамамон мисли хирсон наъра мезанем, ва мисли кабӯтарон нолиш мекунем; ба инсоф умедворем – ва нест, ба начот умедворем – аз мо дур аст.

12. Зеро ки чиноятҳои мо пеши Ту бисёр шудааст, ва хатоҳои мо ба муқобили мо шаҳодат медиҳад; зеро ки чиноятҳои мо бо мост, ва гуноҳҳои худро медонем.

13. Хиёнат карда, мункири Парвардигор шудаем, ва аз Худои худ дурӣ гузидаем; каломи зулм ва куфрро ба забон рондаем, суханони дурӯғро аз дил гузаронида, ифода намудаем.

14. Ва инсоф ақиб гаштааст, ва адолат дар ҷои дур истодааст, зеро ки ростӣ дар майдон пешпо хӯрдааст, ва дурусткорӣ наметавонад биёяд.

15. Ва ростӣ нест шудааст, ва ҳар кӣ аз бадӣ канорагирӣ кунад, гирифтори таҳқир мешавад; ва Парвардигор дид, ва дар назари ӯ бад омад, ки инсофе нест.

16. Ва дид, ки одаме нест, ва таачҷуб намуд, ки пуштибоне нест; ва бозуи ӯ ба ӯ мададгор шуд, ва адолати ӯ ӯро дастгирӣ намуд.

17. Ва ӯ адолатро мисли зиреҳ дар бар кард, ва ҳӯди начотро бар сари Худ ниҳод, ва пероҳани интиқомро дар ивази либос дар бар кард, ва рашкро мисли чомае пӯшид, –

18. Бар тибқи аъмоли онҳо; бар тибқи он ӯ подош хоҳад дод: ғазабро ба адуёни Худ, подошро ба душманони Худ, сазоро ба қазираҳо хоҳад дод.

19. Ва дар ғарб аз номи Парвардигор, ва дар тарафи тулӯи офтоб аз ҷалоли ӯ хоҳанд тарсид; вақте ки душман мисли наҳре ба ҳучум ояд, нафаси Парвардигор вайро хоҳад ронд.

Раҳокунандаи Сион меояд.

20. «Ва Раҳокунандае барои Сион хоҳад омад, ва барои онҳое ки дар Яъқуб аз маъсият баргашта бошанд, – мегӯяд Парвардигор.

21. Ва Ман, чунин аст паймони Ман бо онҳо, – мегӯяд Парвардигор: Рӯҳи Ман, ки бар туст, ва каломи Ман, ки Ман дар даҳони ту гузоштаам, аз даҳони ту, ва аз даҳони насли ту, ва аз даҳони насли насли ту дур нахоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор, – аз алҳол ва то абад».

БОБИ ШАСТУМ

Давоми он.

1. БАРХЕЗ, мунаввар шав, зеро ки нури ту омадааст, ва ҷалоли Парвардигор бар ту тулӯъ намудааст.

2. Зеро инак, торикӣ заминро, ва меғ қабिलाҳоро мепӯшонад, вале бар ту Парвардигор тулӯъ хоҳад кард, ва чалоли ӯ бар ту зоҳир хоҳад шуд.
3. Ва халқҳо сӯи нури ту, ва подшоҳон сӯи дурахши тулӯи ту равона хоҳанд шуд.
4. Чашмони худро ба ҳар чониб баланд намуда, бингар: ҳамаашон чамъ шуда, сӯи ту меоянд: писаронат аз дур хоҳанд омад, ва духтаронат дар канор гирифта хоҳанд шуд.
5. Онҳоро дида, чехраат аз шодӣ хоҳад дурахшид, ва дилат ба тапиш афтода, васеъ хоҳад шуд, зеро ки сарвати баҳр сӯи ту рӯ хоҳад овард, дороии халқҳо назди ту хоҳад омад.
6. Анбӯҳи шутурон – шутурони ҷавони Мидён ва Эйфо – туро пур хоҳад кард; ҳамаашон аз Шабо хоҳанд омад, тилло ва лебӯно хоҳанд овард, ва ҳамду санои Парвардигорро башорат хоҳанд дод.
7. Ҳамаи гӯсфандони Қедор назди ту чамъ хоҳанд шуд; кӯчқорҳои Набойӯт ба ту хизмат хоҳанд кард: бар қурбонгоҳи Ман баромада, мақбул хоҳанд шуд, ва Ман хонаи шавкати Худро ҷалол хоҳам дод.
8. Инҳо кистанд, ки мисли абр парвоз мекунанд, ва мисли кабӯтарон сӯи равзанҳои худ?
9. Ба яқин, ҷазираҳо, ва пешопешашон киштиҳои Таршиш назди Ман чамъ хоҳанд шуд, то ки писарони туро аз дурдаст, ва нукраю тиллои онҳоро бо онҳо биёранд, ба хотири номи Парвардигор Худои ту, ва ба хотири Поки Исроил, зеро ки ӯ туро ҷалол додааст.
10. Ва аҷнабиён ҳисорҳои туро бино хоҳанд кард, ва подшоҳони онҳо хизмати туро ба ҷо хоҳанд овард, зеро ки дар ғзаби Худ туро зарба задаам, вале дар таваҷҷӯҳи Худ ба ту раҳм хоҳам кард.
11. Ва дарвозаҳои ту ҳамеша воз хоҳад буд, рӯз ва шаб баста нахоҳад шуд, то ки дороии халқҳоро назди ту биёранд, ва подшоҳони онҳо низ оварда шаванд.
12. Зеро ҳар халқ ва мамлакате ки ба ту хизмат накунад, нобуд хоҳад шуд, ва он халқҳо тамоман нест хоҳанд гардид.
13. Ҷалоли Лубнон, сарв, қоч ва шамшоди он бо якҷоягӣ назди ту хоҳад омад, то ки макони поки Маро зинат диҳад, ва Ман қадамгоҳи Худро ҷалол хоҳам дод.
14. Ва писарони онҳое ки туро ба танг меоварданд, сар фуруд оварда, назди ту хоҳанд омад, ва ҳамаи онҳое ки аз ту нафрат доштанд, ба кафи пойҳои ту сачда хоҳанд кард, ва туро шаҳри Парвардигор, Сиони Поки Исроил хоҳанд номид.

15. Дар ивази он ки ту матрук ва манфур будӣ, ва касе аз ту гузар намекард, Ман туро ифтихори ҷовидонӣ, шодии наслҳои зиёд хоҳам гардонид.

16. Ва аз шири халқҳо сер хоҳӣ шуд, ва пистони подшоҳонро хоҳӣ макид, ва хоҳӣ донист, ки Ман Парвардигори Начотдиҳандаи ту ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам.

17. Ба ҷои мис тилло хоҳам овард, ва ба ҷои оҳан нуқра хоҳам овард, ва ба ҷои ҷӯб – мис, ва ба ҷои санг – оҳан; ва осоиштагиرو ҳокими ту, ва адолатро нозири ту хоҳам гардонид.

18. Зулм дар замини ту, торочу шикаст дар ҳудуди ту дигар шунда нахоҳад шуд; ва ҳисорҳои худро начот, ва дарвозаҳои худро ҷалол хоҳӣ номид.

19. Офтоб барои ту дигар рӯшноии рӯз нахоҳад буд, ва дурахши моҳ барои ту равшани нахоҳад дод, балки Парвардигор барои ту нури ҷовидонӣ, ва Худои ту шавкати ту хоҳад буд.

20. Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард, ва моҳи ту пинҳон нахоҳад шуд, зеро ки Парвардигор барои ту нури ҷовидонӣ хоҳад буд, ва рӯзҳои мотами ту тамом хоҳад шуд.

21. Ва қавми ту ҳамашон одил хоҳанд буд, ба сурати абадӣ вориси замин хоҳанд шуд; онҳо ниҳоли шинондаи Ман, амали дастҳои Ман ҳастанд, то ки ҷалол ёбам.

22. Камшумор ба ҳазорҳо мубаддал хоҳад шуд, ва бемаҷол – ба халқи зӯрвар. Ман – Парвардигор инро дар вақташ хоҳам тезонид.

БОБИ ШАСТУ ЯКУМ

Масеҳе ки меояд, баъд аз рӯзи интиқом манбаи файз хоҳад буд.

1. РӯҶИ Парвардигор Худо бар Ман аст, зеро ки Парвардигор Маро тадҳин намудааст: Маро фиристодааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва фатҳи зиндонро ба бандиён эълон намоям;

2. Соли таваҷҷӯҳи Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям, ҳамаи мотамзадагонро тасалли бахшам;

3. Мотамзадагони Сионро ато намуда, ба онҳо афсаре ба ҷои хокистар бидиҳам, ва равғани шодмонӣ – ба ҷои мотам, ва ридои ҷалол – ба ҷои рӯҳи андӯхгин; ва онҳо дарахтони адолат номида хоҳанд шуд, ки Парвардигор барои ҷалоли Худ шинондааст.

4. Ва онҳо вайронаҳои бостониро бино хоҳанд кард, харобаҳои қадимро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои вайронаро, ки аз даврҳои пешина харобазор шуда мондааст, аз нав барқарор хоҳанд кард.
5. Ва бегонаҳо ба хизмат истода, гӯсфандони шуморо хоҳанд чаронид, ва ачнабиён зироаткорону тоқдорони шумо хоҳанд буд.
6. Ва шумо коҳинони Парвардигор номида хоҳед шуд, – шуморо хизматгузори Худои мо хоҳанд хонд; аз дорویی халқҳо ғизо хоҳед гирифт, ва аз ҷалоли онҳо ифтихор хоҳед дошт.
7. Дар ивази хичолати худ дучандон подош хоҳед гирифт, ва дар ивази расвой аз насиби худ шод хоҳанд шуд, чунки дар замини худ насиби дучанд хоҳанд ёфт, ва хурсандии ҷовидонӣ барои онҳо хоҳад буд.
8. Зеро Ман, ки Парвардигор ҳастам, адлу инсофро дӯст медорам, аз ғоратгарӣ ва ноинсофӣ нафрат дорам, ва мукофоти онҳоро аз рӯи ростӣ хоҳам дод, ва паймони ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст.
9. Ва насли онҳо дар миёни халқҳо, ва зурёти онҳо андаруни қавмон машҳур хоҳанд шуд; ҳар кӣ онҳоро бинад, хоҳад донист, ки онҳо насле ҳастанд, ки Парвардигор баракат додааст.
10. Дар Парвардигор шодии бисёр мекунам, ва ҷони ман дар Худои ман ба ваҷд меояд, зеро ки Ё маро либоси наҷот пӯшондааст, ва ҷомаи адолат бар дӯшам гузоштааст, чунон ки домод афсарро мисли коҳине бар сари худ мениҳад. ва чунон ки арӯс худро бо зеварҳо оро медиҳад.
11. Зеро, чунон ки замин набототи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ тухмҳои дар он кошташударо месабзонад, ончунон Парвардигор Худо адолат ва ҷалолро пеши ҳамаи халқҳо нумӯ хоҳад дод.

БОБИ ШАСТУ ДУЮМ

Аз нав барпо шудани қавми Исроил.

1. БА хотири Сион сукут нахоҳам кард, ва ба хотири Ерусалим хомӯш нахоҳам монд, то даме ки адолати он мисли нур тулӯъ намояд, ва наҷоти он – мисли машъали фурӯзон.
2. Ва халқҳо адолати туро, ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли туро хоҳанд дид, ва ту бо номи наве ки даҳони Парвардигор онро муқаррар менамояд, хонда хоҳӣ шуд.
3. Ва ту тоҷи шавкат дар яди Парвардигор хоҳӣ буд, ва афсари подшоҳӣ дар дасти Худои худ.

4 Туро дигар «Матрук» нахоҳанд номид, ва замини туро дигар «Вайрона» нахоҳанд гуфт, балки туро «Дилхоҳ» ва замини туро «Шавҳардор» хоҳанд номид, зеро ки Парвардигор туро хостааст, ва замини ту шавҳар хоҳад кард.

5. Чунон ки чавоне дӯшизаро ба занӣ мегирад, ончунон писаронат туро тасарруф хоҳанд кард, ва чунон ки домод аз арӯс шод мегардад, ончунон Худои ту аз ту шод хоҳад шуд.

6. Бар ҳисорҳои ту, эй Ерусалим, Ман посбоноро гузоштаам, ки тамоми рӯз ва тамоми шаб, ҳамеша сукут нахоҳанд кард. Эй онҳое ки Парвардигорро зикр менамояд! Сукут накунед,

7. Ва Ёро оромӣ надихед, то даме ки Ерусалимро аз нав барқарор намуда, ҷалоли рӯи замин гардонад.

8. Парвардигор ба ямини Худ ва ба бозуи қавии Худ қасам хӯрдааст: «Ғаллаи туро дигар хӯроки душманонат нахоҳам сохт, ва аҷнабиён шароби туро, ки барояш меҳнат кардаӣ, нахоҳанд нӯшид,

9. Балки онҳое ки онро чамъ мекунанд, онро хӯрда, Парвардигорро мадҳ хоҳанд намуд, ва онҳое ки онро мечинанд, онро дар сахҳои кудси Ман хоҳанд нӯшид».

10. Аз дарвозаҳо бигзаред, бигзаред! Роҳи қавмро тайёр кунед! Ҷоддаро ҳамвор кунед, ҳамвор кунед! Аз сангҳо тоза кунед! Барои қавм ливо бардоред!

11. Инак, Парвардигор то ақсои замин эълон менамояд: ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Начотдихандаи ту меояд! Инак, музди Ё бо Ёст, ва подоши Ё пеши Ёст».

12. Ва онҳоро қавми пок, растагорони Парвардигор хоҳанд номид, ва ту матлуб ва шаҳри номатрук номида хоҳӣ шуд.

БОБИ ШАСТУ СЕЮМ

Рӯзи интиқом.

1. ИН кист, ки аз Адӯм меояд, бо либоси сурх аз Басра меояд? Ин кист, ки дар либоси Худ пуршукӯҳ аст, ва дар камоли қуввати Худ қадам мегузорад? «Ман ҳастам, ки аз рӯи адолат сухан меронам ва барои начот додан тавоно мебошам».

2. Чаро либоси Ту сурх аст, ва ҷомаи Ту мисли касест, ки чархуштро поймол карда бошад?

3. «Танҳо Худам чархуштро поймол кардам, ва аз қавмон касе бо Ман набуд, ва Ман онҳоро дар ғазаби Худ поймол намудам, ва дар шиддати хашми Худ онҳоро лагадкӯб сохтам, ва хуни онҳо бар

либоси Ман пошида шуд, ва Ман тамоми ҷомаи Худро олуда кардам;

4. Зеро ки рӯзи интиқом дар дили Ман аст, ва соли раҳо кардани Ман фаро расидааст.

5. Ва Ман нигаристам, ва мададгоре набуд, ва таачҷуб намудам, ки ёваре набуд, ва бозуи Ман Маро мададгор шуд, ва хашми Ман Маро ёварӣ намуд.

6. Ва Ман қавмонро дар ғазаби Худ поймол намудам, ва онҳоро аз шиддати хашми Худ маст кардам, ва хуни онҳоро бар замин рехтам».

Тарс ва умедҳои бақияи қавм дар рӯзи интиқом.

7. Эҳсонҳои Парвардигор ва ҷалоли Парвардигорро зикр хоҳам кард, барои ҳар он чи Парвардигор ба мо ато намудааст, ва барои лутфи зиёде ба хонадони Исроил, ки Ў аз рӯи марҳамати Худ ва аз рӯи фаровонии эҳсонҳои Худ ба онҳо ато намудааст.

8. Ва Ў гуфтааст: «Ба яқин, онҳо қавми Ман ҳастанд, писароне ки хиёнат намекунанд». Ва Ў Начотдиҳандаи онҳо буд.

9. Дар ҳар тангии онҳо Ў дилсӯзӣ мекард, ва фариштае ки дар ҳузури Ў буд, онҳоро начот меод; аз рӯи муҳаббати Худ ва шафқати Худ Ў онҳоро раҳо мекард, ва дар тамоми айёми қадим онҳоро мебардошт ва баланд мекард.

10. Валекин онҳо беитоатӣ намуда, Рӯҳулқудси Ўро маҳзун мекарданд, ва Ў душмани онҳо гашта, ба муқобили онҳо мечангид.

11. Ва қавми Ў айёми қадими Мусоро ба ёд оварданд: кучост Он ки онҳоро бо ҷӯпони рамаи Худ аз баҳр баровард? Кучост Он ки Рӯҳулқудси Худро андаруни онҳо ниҳод?

12. Он ки бозуи пуршукӯҳи Худро ба ямини Мусо равона намуда, обҳоро пеши онҳо пора кард, то ки барои Худ номи ҷовидонӣ пайдо кунад?

13. Он ки онҳоро дар вартаҳо мисли аспе дар биёбон ҳидоят намуд, ва онҳо пешпо нахӯрданд?

14. Мисли чорпое ки ба водӣ фуруд меояд, Рӯҳи Парвардигор онҳоро сӯи фароғат бурд. Ҳамин тавр Ту қавми Худро ҳидоят намудӣ, то ки барои Худ номи пуршукӯҳе пайдо кунӣ.

15. Аз осмон назар андоз ва аз маскани пок ва пурҷалоли Худ бубин! Рашки Ту ва тавоноии Ту кучост? Дилсӯзии Ту ва марҳаматҳои Ту нисбат ба ман боздошта шудааст.

16 Ту, охир, Падари мо ҳастӣ, агарчи Иброҳим моро намедонад, ва Исроил моро намешиносад; Ту, эй Парвардигор, Падари мо, Раҳокунандаи мо ҳастӣ, ва номи Ту аз азал чунин аст.

17. Чаро, эй Парвардигор, моро гузоштаӣ, ки гумроҳ шуда, аз роҳҳои Ту бароем? Ва дилҳои моро саҳт кардаӣ, то ки аз Ту натарсем? Ба хотири бандагони Худ, ба хотири сибтҳои мероси Худ сӯи мо рӯчӯ нам!

18. Қавми поки Ту муддати каме онро тасарруф намуданд; душманони мо қудси Туро поймол карданд.

19. Мо мисли касоне шудаем, ки Ту гӯё ҳаргиз бар онҳо ҳукмронӣ накарда бошӣ, ва онҳо ба номи Ту номида нашуда бошанд.

БОБИ ШАСТУ ЧОРУМ

Тарс ва умедҳои бақияи қавм. Дуо дар бораи наҷот.

1. КОШКИ Ту осмонро дарронда, нузул менамудӣ! Кӯҳҳо аз ҳузури Ту ғудохта мешуд,

2. Мисли он ки ҳасу хошок аз оташ аланга мезанад, ва об аз оташ ба ҷӯш меояд, – нузул нам, то ки номи Худро ба душманони Худ машҳур сози, ва халқҳо аз дидори Ту ба ларза оянд.

3. Вақте ки Ту корномаҳои аҷоибе ки мо чашми интизор надоштем, ба ҷо оварда, нузул менамудӣ, кӯҳҳо аз ҳузури Ту ғудохта мешуд.

4. Ва ҳаргиз нашнидаанд, ва гӯш накардаанд, ва чашм Худро ғайр аз Ту надидааст, ки барои умедворонаш чунин амал карда бошад.

5. Ту бо онҳое ки шодмонанд, ва адолатро ба амал меоваранд, ва дар роҳҳои Ту Туро зикр менамоянд, бо хушӣ мулоқот мекунӣ; лекин Ту ба ғзаб омадаӣ, чунки мо гуноҳ кардаем, ва муддати зиёде дар он ғӯтидаем, – ва оё метавонем наҷот ёбем?

6. Ва ҳамамон мисли палиде гардидаем, ва тамоми адолати мо мисли либоси чиркин аст; ва ҳамамон мисли барг пажмурда шудаем, ва гуноҳҳоямон мисли боде моро бардошта мебарад.

7. Ва касе нест, ки номи Туро бихонад, ва бедор шуда, Туро пайравӣ намояд, зеро ки Ту рӯи Худро аз мо пинҳон кардаӣ, ва моро гузоштаӣ, ки аз гуноҳҳои худ нобуд шавем.

8. Ва акнун, эй Парвардигор, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем, ва Ту – кӯзагари мо, ва ҳамамон амали дастҳои Ту мебошем.

9. Парвардигоро! Бениҳоят дар ғзаб нашав, ва гуноҳро то абад дар хотир нигоҳ надор; лутфан назар андоз, ки ҳамамон қавми Ту ҳастем,

10. Шаҳрҳои поки Ту биёбон шудааст; Сион биёбон, ва Ерусалим харобазор гардидааст.

11. Хонаи қудси мо ва ҷалоли мо, ки падарони мо дар он Туро ҳамду сано мехонданд, тўмаи оташ гардидааст, ва ҳар он чи барои мо азиз буд, харобазор шудааст.

12. Оё баъд аз ҳамаи ин, эй Парвардигор, боз хуздорӣ менамояӣ? Ва хомӯш монда, моро бениҳоят хорузор мекуниӣ?

БОБИ ШАСТУ ПАНҶУМ

Ҷавоби Парвардигор ба дуо.

1. МАН барои онҳое ки Маро намерсиданд, муҳайё будам; барои онҳое ки Маро намечустанд, ёфт мешудам; ба қавме ки намехостанд ба номи Ман номида шаванд, мегуфтам: «Инак Ман ҳозирам, инак Ман ҳозирам!»

2. Тамоми рӯз Ман дастҳои Худо сӯи қавми саркаше дароз мекардам, ки аз пайи фикрҳои худ бо роҳи нодуруст мерафтанд,

3. Сӯи қавме ки Маро доимо рӯйрост ба ғазаб меоваранд, дар боғҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар хиштҳо бухур месӯзонанд,

4. Дар миёни қабрҳо менишинанд, ва дар мағораҳо шаб мегузаронанд; гӯшти хук мехӯранд, ва хӯриши зиште дар зарфҳои онҳост;

5. Ва мегӯянд: «Дар ҷои худ биист, ба ман наздик нашав, зеро ки ман аз ту поктарам!» Инҳо дуде дар бинии Ман мебошанд, ва оташе ки тамоми рӯз фурӯзон аст.

6. Инак пеши Ман навишта шудааст: «Хомӯш нахоҳам монд, то даме ки сазое бидихам, – ва сазои онҳоро хоҳам дод

7. Барои гуноҳҳои шумо ва гуноҳҳои падарони шумо бо якҷоягӣ, – мегӯяд Парвардигор, – ки онҳо бар кӯҳҳо бухур месӯзониданд, ва бар теппаҳо Маро хорӣ медоданд; ва Ман подоши онҳоро аввал андоза карда, ба онҳо хоҳам расонид».

8. Парвардигор чунин мегӯяд: «Чунон ки ширае дар хӯшаи ангур ёфт мешавад, ва мегӯянд: "Онро нобуд накун, зеро ки баракат дар он аст" – ончунон Ман ба хотири бандагони Худо амал хоҳам кард, то ки ҳамашонро нобуд насозам.

9. Ва насле аз Яъқуб, ва ворисе аз Яҳудо барои кӯҳҳои Худо ба вучуд хоҳам овард, ва баргузидагони Ман онро мерос хоҳанд гирифт, ва бандагони Ман дар он ҷо сокин хоҳанд шуд.

10. Ва Шорӯн чарогоҳи гӯсфандон, ва водии Охӯр макони фароғати говон барои қавми Ман, ки Маро талабидаанд, хоҳад шуд.

11. Валекин шумо, ки Парвардигорро тарк карда, кӯҳи поки Маро аз хотир баровардаед, барои Қод* суфра ораста менамояд, ва барои Манот** косахоро аз машруботи дорувордор пур мекунад, –

12. Шуморо Ман ба дами шамшер хоҳам супурд, ва ҳамаатон барои куштор зону хоҳед зад, чунки Ман даъват намудам, шумо ҷавоб надодед, Ман сухан рондам, шумо нашонидед, балки он чи дар назари Ман бад буд, ба амал овардед, ва он чи Ман нахостам, ихтиёр кардед».

13. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Инак, бандагони Ман хоҳанд хӯрд, вале шумо гурусна хоҳед монд; инак, бандагони Ман хоҳанд нӯшид, вале шумо ташна хоҳед монд; инак, бандагони Ман шодӣ хоҳанд кард, вале шумо хичил хоҳед шуд;

14. Инак, бандагони Ман аз хушии дил тараннум хоҳанд намуд, вале шумо аз дарди дил фарёд хоҳед зад, ва аз шикастагии рӯх вовайло хоҳед кард.

15. Ва номи худро дар миёни баргузидагони Ман барои лаънат боқӣ хоҳед гузошт; ва Парвардигор Худо туро ба қатл хоҳад расонид, ва бандагони Худо ба номи дигар хоҳад номид.

16. Пас, ҳар кӣ бар замин фотиҳа диҳад, ба Худои ҳақ фотиҳа хоҳад дод, ва ҳар кӣ бар замин қасам хӯрад, ба Худои ҳақ қасам хоҳад хӯрд, зеро ки андӯхҳои пештара фаромӯш гардида, аз чашмони Ман пинҳон шудааст.

Баракати абадӣ ба Исроил дар замини нав.

17. Зеро, инак Ман осмони нав ва замини нав меофарам, ва чизҳои пештара ба хотир нахоҳад расид, ва ба дил нахоҳад омад;

18. Балки аз он чи Ман меофарам, шодӣ кунед ва то абад ба ваҷд оед: зеро, инак Ман Ерусалимро ҳамчун манбаи ваҷд, ва қавми онро ҳамчун манбаи шодӣ меофарам.

19. Ва аз Ерусалим ба ваҷд хоҳам омад, ва аз қавми Худ шодӣ хоҳам кард; ва дар он дигар овози гиря ва овози фиғон шунида нахоҳад шуд.

20. Дар он ҷо дигар хурдсола ва пире нахоҳад буд, ки ба пурии

*11. Қод – бути бахт (мувофиқи ақидаи баъзе қabilaҳои қадим).

**11. Манот – бути тақдир (ҳамчунин).

рӯзҳои худ нарасида бошад, зеро касе ки дар синни садсолағӣ бимирад, чавон ҳисоб меёбад, ва агар гуноҳкор дар синни садсолағӣ бимирад, ба лаънат дучор мешавад.

21. Ва хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва тоқҳо шинонда, меваи онҳоро хоҳанд хӯрд.

22. Онҳо бино нахоҳанд кард барои он ки дигарон сокин шаванд; онҳо нахоҳанд шинонд барои он ки дигарон бихӯранд; зеро ки рӯзҳои қавми Ман мисли рӯзҳои дарахт хоҳад буд, ва баргузидагони Ман аз амали дастҳои худ то ба охир истифода хоҳанд бурд.

23. Бар абас онҳо меҳнат нахоҳанд кард, ва барои изтироб нахоҳанд зод, зеро ки онҳо, ва зурёташон бо онҳо, насли мубораки Парвардигор мебошанд.

24. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки пеш аз он ки онҳо бихонанд, Ман ҷавоб хоҳам дод, ва пеш аз он ки онҳо сухане гӯянд, Ман хоҳам шунид.

25. Гург ва барра бо ҳам хоҳанд чарид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд, ва ғизои мор хок хоҳад буд; онҳо дар тамоми кӯҳи поки Ман бадӣ нахоҳанд кард ва осебе нахоҳанд расонид», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ШАСТУ ШАШУМ

Давоми сухан бар бораи баракат.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Осмон курсии Ман аст, ва замин – қадамгоҳи Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард, ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?

2. Ва ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи онҳо ба вучуд омадааст, – мегӯяд Парвардигор. – Ва Ман бар инҳо назар хоҳам кард: бар мискин ва шикастарӯх, ва бар касе ки пеши каломи Ман ба ларза меояд.

3. Касе ки гове мекушад, мисли одамкуш аст; касе ки баррае забҳ менамояд, мисли касест, ки гардани сагро шикаста бошад; касе ки ҳадияи ордӣ меоварад, мисли касест, ки хуни хукро оварда бошад; касе ки лебӯно месӯзонад, мисли касест, ки пеши буте дуо гуфта бошад; чунон ки онҳо роҳҳои худро ихтиёр кардаанд, ва ҷонашон қорҳои зишташонро хостааст,

4. Ончунон Ман азиятҳои онҳоро ихтиёр хоҳам кард, ва бимҳои онҳоро бар сарашон хоҳам овард, зеро ки Ман даъват намудам, касе ҷавоб надод, Ман сухан рондам, онҳо нашинданд, балки он чи дар

назари Ман бад буд, ба амал оварданд, ва он чи Ман нахостам, ихтиёр карданд».

5. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй онҳое ки пеши каломи Ё меларзед! «Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доранд, ва шуморо ба хотири номи Ман рад кардаанд, мегӯянд: "Бигзор Парвардигор ҷалоли Худо соҳир намояд, ва мо шодмонии шуморо бинем". Вале онҳо хичил хоҳанд шуд.

6. Овози ғулғула аз шаҳр, овозе аз маъбад меояд: овози Парвардигор аст, ки душманони Худо сазо медиҳад.

7. Пеш аз он ки дарди зоиш бикашад, зоидааст; пеш аз он ки дард вайро фаро гирад, писаре ба дунё овардааст.

8. Кист, ки чизеро мисли ин шунида бошад? Кист, ки чизҳоро мисли ин дида бошад? Оё мамлакате дар як рӯз таваллуд меёбад? Оё халқе якбора зоида мешавад? Зеро ки Сион, дарди зоишро ҳис кардан замон, писарони Худо зоидааст.

9. Оё Ман ба дами зоиш мерасонаму намезоёнам? – мегӯяд Парвардигор. – Оё Ман, ки Волид ҳастам, аз зоидан бозмедорам? – мегӯяд Худои ту.

10. Бо Ерусалим дилхушӣ кунед ва аз он ба ваҷд оед, эй ҳамаи онҳое ки онро дӯст медоред! Бо якҷоягии он шодии бисёр кунед, эй ҳамаи онҳое ки барояш мотам доштед,

11. То ки аз синаи тасаллиҳои он ғизо гиред ва сер шавед; то ки аз пистони ҷалоли он бимакед ва лаззат гиред».

12. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман осоиштагиро мисли наҳр, ва ҷалоли халқҳоро мисли селоби саршор сӯи он равона мекунам, ва шумо ғизо хоҳед гирифт; дар канор гирифта хоҳед шуд, ва бар зонуҳо навозиш хоҳед ёфт.

13. Чунон ки инсонро модараш тасаллӣ медиҳад, ончунон Ман шуморо тасаллӣ хоҳам дод, ва шумо дар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт».

14. Ва инро хоҳед дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли алаф сабз хоҳад шуд; ва дасти Парвардигор бар бандагони Ё соҳир хоҳад гардид, ва Ё бар душманони Худо ғзаб хоҳад кард.

15. Зеро, инак, Парвардигор дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ё мисли тундбод хоҳад буд, то ки бо шиддати хашми Худо подош диҳад, ва итоби Худо бо шӯълаҳои оташ бишнавад.

16. Зеро ки Парвардигор бо оташ ва шамшери Худ бар тамоми башар доварӣ хоҳад кард, ва мақтулони Парвардигор бисёр хоҳанд буд.

17. «Онҳое ки аз қафои як нафар, ки дар миёна бошад, ба боғот рафта, худро тақдис ва татхир мекунанд, ва гӯшти хук ва ҳайвонҳои начис ва муш мехӯранд, якчоя талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.

18. Ва Ман, ки аз аъмол ва фикрҳои онҳо воқиф ҳастам, хоҳам омад, то ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро фароҳам оварам, ва онҳо омада, чалоли Маро хоҳанд дид.

19. Ва Ман дар миёни онҳо аломате ба амал хоҳам овард, ва онҳоеро, ки аз байнашон растагор шуда бошанд, сӯи халқҳо: ба Таршиш, ба Фул ва Луд, ки камонгир ҳастанд, ба Тубол ва Юнон, ба қизирахои дурдаст, ки овозаи Маро нашнидаанд ва чалоли Маро надидаанд, хоҳам фиристод, ва онҳо чалоли Маро дар миёни халқҳо хабар хоҳанд дод.

20. Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҷониби ҳамаи халқҳо бар аспон ва аробаҳо ва тахтҳои равон, ва бар хачирон ва шутурони бидав ба кӯҳи поки Ман – Ерусалим – барои Парвардигор ҳадия хоҳанд овард, – мегӯяд Парвардигор, – мисли он ки банӣ Исроил ҳадияро ба хонаи Парвардигор дар зарфи пок меоваранд.

21. Ва аз онҳо низ ба вазифаи коҳинон ва левизодагон хоҳам гирифт, – мегӯяд Парвардигор.

22. Зеро чунон ки осмони нав ва замини наве ки Ман меофарам, дар ҳузури Ман поянда хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон насли шумо ва номи шумо поянда хоҳад буд.

23. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар ҳар навмоҳ ва дар ҳар шанбе ҳар башар хоҳад омад, то ки ба ҳузури Ман сачда кунад, – мегӯяд Парвардигор.

24. Ва чун берун оянд, ҷасадҳои мардуми ба Ман ошишударо хоҳанд дид: зеро кирми онҳо намемирад, ва оташи онҳо хомӯш намешавад, ва онҳо барои ҳар башар зишт хоҳанд буд».